

Giới thiệu Vạn Kiếp Yêu Em 2

Truyện Vạn Kiếp Yêu Em 2 là một truyện mới tiếp nối với phần 1 của truyện trước, tiếp theo truyện Cuộc Gặp Gỡ Kì Lạ: Vạn Kiếp Yêu Em truyện hứa hẹn những tình huống bất ngờ, những tình huống khiến bạn đọc không thể không bị cuốn vào. Truyện ngôn tình mới của tác giả Thi Định Nhu gửi đến bạn đọc câu chuyện tình yêu đầy mật ngọt nhưng mang theo chút nhớ nhung, chút phảng phất lo lắng, chút động chút lay động... Khi một người đàn ông nói chuyện với phụ nữ mà nhắc đến hoa, hầu hết là có ý tán tỉnh. Trong lòng Bi Bi thì đã tràn trề hứng thú. Khiến cô không kìm được, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt anh, nhìn anh một cách tham lam. Là anh, chính là anh, là Hạ Lan của cô, là Hạ Lan si tình, Hạ Lan lạnh lùng kiêu ngạo, Hạ Lan thần thái sáng ngời, Hạ Lan mãi mãi thanh xuân của cô. May mà khuôn mặt này lúc nào cũng đeo kính, nếu không sẽ thu hút biết bao nhiêu sự chú ý chứ! Anh đưa ra câu trả lời đầy huyền bí: “Là gặp gỡ hạnh phúc.”. Nắng mùa đông mang theo cái rét lạnh muốn rùng mình. Bầu trời trong không một gợn mây, xanh thẳm như trời hè. Chủ nhật ở thành phố nhỏ chẳng sầm uất mấy, người đi trên phố chẳng có là bao, đáng đi tuy vội vàng nhưng lại mang về lòng bình yên. Hai bên đường là những quán nhỏ, trên mỗi quán đều có một đám hơi nước bốc lên. Bi Bi không kìm lòng được nhớ về ngày đầu gặp gỡ Hạ Lan Huệ, cũng là một ngày mùa đông như vậy. Truyện là câu chuyện kinh điển giữa tình yêu và tin tưởng, nước mắt và tuyệt vọng, ly kỳ và luân hồi. Một tác phẩm ngôn tình tuyệt vời kết hợp giữa đô thị lãng mạn và siêu nhiên thực hoàn mỹ. Một cuộc đấu tranh giữa linh hồn và thể xác, một cuộc đọ sức giữa lý trí và tình cảm. Một áng văn có tính đại diện rất cao, bút pháp thuần thực sống động. Đọc và cảm nhận, bạn cũng có thể theo dõi những truyện khác cùng thể loại: Hoa Hồng Sớm Mai, Tường Vi Đêm Đầu Tiên...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Yêu Em 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

“Tôi đã nằm mơ.” Quan Bi Bi nói.

Hạ Lan Huệ nhíu mày: “Ngay trên cái ghế này? Vào ban ngày sao?”

“Đúng vậy.”

“Có phải đây gọi là nằm mơ giữa ban ngày không?”

“Không, tôi đã ngủ thật.”

“Cô mơ thấy gì vậy?”

“Biển. Biển lớn và xanh.” Cô cười, những tia nắng sáng chói tỏa trên gương mặt đầy vẻ thích thú của cô, “Hệt như những truyện đồng thoại đã kể. ‘Nước ở nơi sâu nhất của biển rất xanh, xanh như màu hoa của những cánh xa cúc đẹp nhất, và rất trong, trong như những mảnh thủy tinh sáng nhất...’”

“Đây là lần đầu tiên tôi nghe có người ví màu biển với hoa,” Hạ Lan Huệ nói, “Có điều, hoa xa cúc giúp tịnh tâm sáng mắt, có một thời ngày nào tôi cũng dùng nó pha trà.”

“Thật không?” Bi Bi hỏi lại. Trong trí nhớ, Hạ Lan Huệ rất ít uống trà.

“Thật. Vì cô thích nghề làm vườn, chắc biết ý nghĩa của hoa xa cúc là gì?”

“Không biết... Anh nói đi, tôi nghe.”

Khi một người đàn ông nói chuyện với phụ nữ mà nhắc đến hoa, hầu hết là có ý tán tỉnh. Trong lòng Bi Bi thì đã tràn trề hứng thú. Khiến cô không kìm được, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt anh, nhìn anh một cách tham lam. Là anh, chính là anh, là Hạ Lan của cô, là Hạ Lan si tình, Hạ Lan lạnh lùng kiêu ngạo, Hạ Lan thần thái sáng ngời, Hạ Lan mãi mãi thanh xuân của cô. May mà khuôn mặt này lúc nào cũng đeo kính, nếu không sẽ thu hút biết bao nhiêu sự chú ý chứ!

Anh đưa ra câu trả lời đầy huyền bí: “Là gặp gỡ hạnh phúc.”

Nắng mùa đông mang theo cái rét lạnh muốn rùng mình. Bầu trời trong không một gợn mây, xanh thẳm như trời hè. Chủ nhật ở thành phố nhỏ chẳng sầm uất mấy, người đi trên phố chẳng có là bao, đáng đi tuy vội vàng nhưng lại mang về lòng bình yên. Hai bên đường là những quán nhỏ, trên mỗi quán đều có một đám hơi nước bốc lên. Bi Bi không kìm lòng được nhớ về ngày đầu gặp gỡ Hạ Lan Huệ, cũng là một ngày mùa đông như vậy.

Một mùi hương quen thuộc thoảng qua trước mũi cô. Bất giác, mắt cô ươn ướt.

“Chúng ta đi thôi.” Cô đứng lên, “Tôi ngủ lâu rồi phải không?”

— Lúc xuống tàu, gửi hành lý xong, Bi Bi nói buổi chiều cô rảnh, có thể đưa anh đi thăm viện bảo tàng nổi tiếng ở thành phố C. Hạ Lan Huệ ngỡ ý mình cũng đang mong có một người dẫn đường. Hai người ăn nháp với nhau, liền cùng nhau đi tản bộ. Đi đến công viên ở trung tâm, Bi Bi nói hơi mệt, bèn tìm

một băng ghế dài ngồi xuống nói chuyện phiếm, mới được vài câu đã tựa vào Hạ Lan ngủ mất. Lúc tỉnh lại thì phát hiện áo khoác của anh đang khoác trên người mình – thật ra thì chẳng có gì phải ngượng – nhưng mặt cô vẫn ửng hồng.

“Chưa tới một tiếng đâu,” Hạ Lan Huệ hỏi, “Ngủ đủ rồi sao?”

“Đủ rồi.”

“Đội đã, dây giày của cô bị lỏng rồi.”

Anh cúi xuống, nửa quỳ nửa ngồi, cẩn thận buộc lại dây giày cho cô, thắt thành một cái nút hoa xinh đẹp.

“Cám ơn anh.” Bì Bì có phần kính ngạc, “Anh nhìn thấy dây giày của tôi ư?”

“Tôi từng giẫm phải một lần, nhớ không? Lúc băng qua đường, suýt nữa đã làm cô ngã?”

“Đúng rồi.”

Đã nhiều năm trôi qua, viện bảo tàng vẫn chẳng thay đổi gì nhiều. Mặt tường hơi cũ hơn một chút. Cầu thang cũng ngả màu xỉn tối. Trên mái đón lầu một lốm đốm phân chim bồ câu màu trắng.

Viện bảo tàng đứng một mình nó trông vẫn là tòa nhà màu bạc nổi bật và đầy quyền rũ mang dấu ấn kiến trúc đương đại, nhưng so với hai tòa cao ốc bằng kính mới xây bên cạnh thì có vẻ đã hơi lỗi thời.

Phía bắc tòa nhà chột lóe sáng, có anh công nhân cầm mặt nạ bảo hộ đang hàn mối nối lại. Trong không khí phảng phất thứ mùi đặc trưng của kim loại.

Vách tường thang máy có bày một pho tượng cổ, kích thước như người thật, tóc xoắn như ốc xà cừ, dáng vẻ nửa cười nửa không. Hạ Lan Huệ tiện tay sờ lên.

“Anh vẫn còn quan tâm đến những thứ này?” Bì Bì hỏi.

“Tôi rất thích đồ thời Bắc Ngụy.”

“Sao anh biết của thời Bắc Ngụy.”

“Quần áo bó sát người, kỹ thuật này họ là ‘Tào y xuất thủy’.”

Bì Bì chau mày: “Anh còn nhớ trước đây anh làm nghề gì không?”

“Ý cô là gì?” Anh nghiêng đầu, nhìn cô qua đôi kính đen, “Trước giờ tôi vẫn làm một nghề.”

“Ồ Phần Lan?”

Anh gật đầu.

Bì Bì hít thở sâu, nắm lấy tay anh: “Vậy anh còn nhớ em không?”

“Chúng ta quen nhau sao?”

Lại phí công, còn để lộ vẻ nóng vội của mình. Cô thất vọng cúi đầu: “Được rồi, không nói về tôi. Anh có nhận ra viện bảo tàng này không, đã từng đến đây bao giờ chưa?”

Anh bị cô hỏi dồn có hơi khó chịu, lại cảm thấy cô đang chờ đáp án, liền đáp: “Không biết, chưa đến bao giờ.” Giọng điệu rất qua loa.

“Anh đã từng làm việc ở đây.”

“Không thể nào.” Trả lời còn nhanh hơn chớp.

Bì Bì rút trên kệ bên cạnh xuống một quyển sách quảng cáo rất bắt mắt, giở đến một trang, nói: “Nhìn xem, trong phần giới thiệu này có tên anh: ‘Hạ Lan Tĩnh Đình: cổ vấn lâu năm. Nhà sưu tầm đồ cổ nổi tiếng, nhà giám định, chuyên gia ngọc cổ, ủy viên ban chuyên gia Hiệp hội quốc gia về di sản.’”

Thời gian in ấn là nửa năm trước, nhớ đến người xưa như vậy, không hổ là viện bảo tàng.

“Tôi không nhìn thấy.” Hạ Lan Huệ nhún vai, xòe hai tay.

Cô đóng quyển sách giới thiệu lại, mỉm cười, cất nó vào trong túi: “Không sao, tối rồi xem.”

Cửa thang máy mở ra, phía trước là một hành lang dài, vắt ngang qua giữa sảnh phòng như dải cầu vồng. Hạ Lan Huệ rút cây gậy dò đường ra: “Rẽ trái hay rẽ phải?”

“Trái.”

Cô dẫn anh đi về phía hậu trường.

Viện bảo tàng mở cửa ngày chủ nhật, trong hội trường phía sau vô cùng đông đúc. Người người qua lại với nhiều gương mặt mới, thỉnh thoảng cũng có vài người nhìn họ bằng ánh mắt nghi hoặc. Nhưng chẳng ai dừng lại chào hỏi vị cố vấn thân niên đã từng công tác gần mười năm ở viện bảo tàng này. Bì Bì ngẫm nghĩ, cảm thấy rất khó hiểu.

Chức vị cố định ở viện bảo tàng không nhiều, hầu hết những nhân viên phục vụ ở tiền sảnh đều là thực tập sinh và nhân viên tạm thời, Hạ Lan Huệ ban ngày ở trong phòng ban đêm mới ra ngoài, lại biến mất mấy năm, nên không ai nhận ra cũng là chuyện bình thường. Thế nhưng, chưa đến nỗi ngay cả một người quen mà cũng không có chứ? Tề ti đại nhân mặc dù khá lập dị, song dù sao cũng từng rất được ưu ái ở đây mà. Buổi tối làm việc, điện thoại trên bàn cũng reo lên liên tục...

Đang cảm thán, thối đời ngày nay lòng người không như xưa nữa, thì trước mặt có người kêu lên “Tiểu Hạ”. Là một người đàn ông trung niên, tuổi chừng năm mươi, đầu hói, răng hỏ, mặt tròn, tai vuông, bụng phệ, mặc một bộ vest màu cà phê, nhìn xa giống như một lão chuột đồng. Ông ta bày tỏ thần thái vô cùng kinh hi. Bì Bì nhủ may, Hạ Lan là họ kép, đây là lần đầu cô nghe có người gọi anh là “Tiểu Hạ”.

“Ôi trời! Đã lâu không gặp! Tim cậu thật là khổ sở quá! Tiểu Hạ, mấy năm nay cậu thăng quan tiến chức ở nơi nào rồi?” Ông ta bước vội về trước, cầm tay Hạ Lan Huệ lắc lắc tỏ vẻ vô cùng phấn khích, “Ra đi gấp như vậy, ngay cả một lời hỏi thăm cũng không có! Chúng tôi suýt nữa tưởng là cậu mất tích rồi đấy!”

Hạ Lan Huệ cười cười, có phần lúng túng.

Bì Bì vội nói: “Thật xin lỗi ngài quá, tiên sinh Hạ Lan bị một tai nạn nghiêm trọng ở nước ngoài, đã mất hết trí nhớ. Tôi đang cố gắng giúp anh ấy tìm lại thể giới đã mất. Xin lỗi ngài là...”

“Triệu Quốc Đào, giám đốc bảo tàng.” Ông ta lấy ra một tấm danh thiếp, hai tay đưa cho Bì Bì.

“Giám đốc Triệu, rất vui được gặp ngài.”

“Hạ Lan tiên sinh là chuyên gia cấp quốc gia mà tôi mời về vào năm đầu tiên nhậm chức, phụ trách khâu giám định và chọn mua các hiện vật. Chúng tôi cũng từng tham gia chung nhiều hạng mục khảo cổ. Mặc dù cậu ấy là cố vấn, nhưng về mặt tri thức thì vẫn là sự phụ của tôi. Những điều này cậu ấy...”

“Tất cả đều không còn nhớ nữa.” Bì Bì lấy làm tiếc nói.

“Tiểu thư đây là...”

“Tôi là Quan Bì Bì.”

“Quan Bì Bì? Nhớ rồi, nhớ rồi. Cô là vợ của Hạ Lan tiên sinh đúng không? Lúc hai người kết hôn, tôi còn từng viết giấy chứng nhận cho hai người đấy. Tôi hỏi Tiểu Hạ lúc nào làm việc lại, cậu ấy bảo còn phải xem thời gian của cô. Bởi tôi thường hay đi công tác nên cậu ấy bảo tôi viết sẵn, chỉ điền tên và đóng dấu, để trống phần thời gian. Tên của cô rất đặc biệt. Tôi còn từng trêu Tiểu Hạ nữa, cậu ấy còn nói sẽ mời tôi uống rượu cơ. Về sau Tiểu Hạ đột ngột ra đi, lúc ấy tôi đang ở Tứ Xuyên, có gọi điện thoại cho cô, còn phải trợ lý đến tìm cô hỏi thăm tình hình... Cô nói cậu ấy có việc phải ra nước ngoài, cô đã nhớ ra chưa?”

Bất thành linh đề cập đến chuyện cũ, lại từ miệng của một người lạ, Bì Bì cảm thấy da đầu rần rần, sau ột và lòng tay ướt đầm mồ hôi. Suốt dọc đường, trong lòng cô đều trù tính làm cách nào nói ra thân phận của Hạ Lan Huệ. Trái lo phải nghĩ, thấy làm sao cũng không thể nóng vội được. Theo trình tự, chỉ ít phải có vài bước như: một, tích cực tương tác; hai, trao đổi cảm tình; ba, nhắc lại chuyện cũ; bốn, thêm dầu vào lửa. Đợi đến khi mọi thứ đều đã thuận buồm xuôi gió rồi mới quay lại làm sáng tỏ, hiệu quả sẽ ngoài sức tưởng tượng. Nếu hấp tấp quá thì sẽ phản tác dụng. Cô liếc nhìn Hạ Lan Huệ, quả nhiên anh hoàn toàn không quan tâm, đành phải nói: “Về chuyện này... Có lẽ anh ấy cũng không nhớ.”

“Vậy làm sao được!” Triệu Quốc Đào vỗ vỗ vai Hạ Lan, rồi lại vỗ vào ngực mình, “Cái gì cũng có thể quên, nhưng sao có thể quên vợ mình chứ! Có tôi làm chứng! Tiểu Hạ, cô Quan Bì Bì là vợ của cậu, thủ tục giấy tờ đầy đủ cả, hoàn toàn danh chính ngôn thuận.”

“Thế à?” Hạ Lan Huệ nửa cười nửa không hỏi, “Ông có bằng chứng không?”

“Cái này chẳng phải việc khó,” Triệu Quốc Đào nói, “Hai người chắc chắn có giấy chứng nhận kết hôn đúng không? Đây chẳng thể giả được. Trên đó có ảnh chụp chung của hai người và ngày tháng, cho dù có đánh mất, cục dân chính cũng còn lưu lại. Tôi có mẫu chữ kí của cậu đó, nếu cậu không tin, tôi gọi người lục hồ sơ đưa cho cậu.”

“Đừng nôn nóng” Hạ Lan Huệ nói.

Quan Bì Bì lặng lẽ lấy tay chỉ chỉ vào đầu mình, dùng ánh mắt ra hiệu cho Triệu Quốc Đào: “Giám đốc Triệu, từ từ thôi, không thể đột nhiên cho anh ấy quá nhiều kích thích. Tôi chỉ muốn dẫn anh ấy đi thăm lại chốn xưa, xem có thể gọi lại chút ký ức nào không, hy vọng ngài có thể hỗ trợ.”

“Dĩ nhiên sẽ hỗ trợ, cực kỳ hỗ trợ.” Triệu Quốc Đào đi nhanh về phía trước, làm một cử chỉ xin mời, “Đi nào, tôi đưa hai người đến một chỗ rất quen thuộc với Tiểu Hạ.”

Ông ấy dẫn họ đi xuyên qua nhà kho và phòng tư liệu, kêu người lấy chìa khóa mở một gian phòng. Bì Bì nao nao, lập tức nhớ ra đây là văn phòng của Hạ Lan Huệ. Cô vẫn nhớ lần đầu tiên lúc phỏng vấn anh, cô đã nôn một trận ở đây. Cái “Ông nhỏ” bằng đồng vẫn còn ở chỗ cũ.

“Đây là phòng làm việc trước kia của cậu, tôi vẫn giữ gìn nguyên trạng. Mọi thứ đều y như lúc cậu rời đi, không có ai động đến. Tôi đã cho người cách ngày lại quét dọn một lần. Lúc đó tôi nghĩ, với giao tình giữa tôi và cậu, cậu tuyệt đối sẽ không ra đi mà chưa từ biệt. Chắc là do có việc gì quan trọng. Vì vậy tôi luôn tin rằng cậu sẽ trở lại, sớm muộn gì cũng sẽ trở lại. Mà cậu, cuối cùng đã trở lại!”

Nói đoạn, ông ấy quá xúc động, giọng hơi nghẹn ngào. Kế, ông ấy rút ra một chiếc khăn tay, chậm chậm qua quýt lên mặt, lau nước mắt.

Không ngờ vị giám đốc này lại nhớ bạn cũ đến vậy! Tức cảnh sinh tình, Bì Bì cũng thấm thốn thức.

Ngay lúc này, Hạ Lan Huệ bỗng nhiên vươn tay ra, đặt lên vai Triệu Quốc Đào, dùng đôi mắt đằng sau cặp kính đen nhìn ông ấy chăm chăm, nói từng chữ: “Đừng lo, cô bé sẽ ổn thôi.”

Gương mặt ông ấy lộ vẻ kỳ quái sâu xa.

Bì Bì không hiểu, hỏi lại: “Ai? Ai sẽ ổn?”

Về mặt Triệu Quốc Đào đột nhiên thay đổi, vừa giống như bị trúng tà, vừa giống như gặp ma giữa ban ngày: “Cậu... Sao cậu biết con bé sẽ ổn.”

Giọng của Hạ Lan Huệ chứa đầy ma lực: “Cô bé sẽ.”

“Thế nhưng bác sĩ nói... tối đa chỉ có hai tháng.” Nói xong câu này, nước mắt ông ta lại chan hòa, bắt đầu nghẹn ngào gần như không ngừng lại được.

Bì Bì càng nghe càng cảm thấy mơ hồ, đang không biết an ủi ông ta thế nào, chợt nghe phía sau có người gọi: “Cha ơi!”

Khi ngoảnh lại thì trông thấy trên hành lang có một nhân viên đang đẩy một chiếc xe lăn. Trên xe lăn có một bé gái đang ngồi chừng bảy tám tuổi, sắc mặt nhợt nhạt, xanh xao ốm yếu, tóc bị cạo hết, đầu đội một chiếc mũ vải mềm.

“Linh Linh.” Triệu Quốc Đào lau khô nước mắt, bước nhanh sang, đẩy bé gái vào trong phòng, tiện tay sửa sang lại tấm chăn lông trên đùi cô bé, âu yếm vuốt ve khuôn mặt cô bé, nói, “Không phải bảo đi Lý đưa con đi coi khủng long sao? Sao lại về nhanh như vậy?”

“Con tưởng là có rất nhiều khủng long chứ, thì ra chỉ có một con. Cái tảng ngọc đó coi miết rồi, chẳng có gì thích cả!” Cô bé nghịch ngợm thè lưỡi. Lông mày của cô rất ngắn, mắt rất to, trông rất đáng yêu.

“Đây là chú Hạ Lan và cô Bì Bì.”

Cô bé quay về phía Bì Bì lanh lợi nở nụ cười, làm một động tác tay ‘Hi’.

“Mấy tuổi rồi mà còn không hiểu chuyện như vậy, không biết lên tiếng chào.” Triệu Quốc Đào thờ dài.

“Chú ơi, mắt chú không nhìn thấy sao?” Nhìn thấy cây gậy dò đường trong tay Hạ Lan Huệ, Linh Linh vô tình hỏi thăm.

“Đúng vậy.” Hạ Lan Huệ cúi người, quỳ một gối xuống trước mặt cô.

Cô bé cười khúc khích: “Chú, chú đang cầu hôn cháu đấy à?”

“Tiểu nha đầu nói bậy.” Triệu Quốc Đào bắt lực khẽ quát.

Hạ Lan Huệ không để tâm, nở nụ cười: “Linh Linh, cháu thích ảo thuật không?”

“Thích, thích!”

“Chú làm ảo thuật cho cháu xem nhé?”

“Hoan hô hoan hô!”

“Cháu nghĩ thầm trong đầu một cái tên đi. Xin lưu ý, đó là tên chú nhất định không biết, cô Quan bên cạnh chú cũng không thể biết, cháu cũng tuyệt đối không được nói ra.”

Cô bé nhắm mắt lại, suy nghĩ vài giây, rồi nói: “Nghĩ xong rồi!”

“Giờ thì viết tên đó lên tờ giấy này, sau đó gấp lại, đưa cho cha cháu.”

Cô bé tiện tay lấy trong học bàn ra một tờ giấy, viết một cái tên, đưa cho Triệu Quốc Đào.

“Cháu chắc chắn là tên này bọn chú tuyệt đối không biết chứ?”

“Tuyệt đối không biết, ngay cả cha cháu cũng không biết.”

“Tốt lắm, chú cũng sẽ bảo cô Quan viết một cái tên, đưa cho cha cháu.”

Nói đoạn anh đưa cho Bì Bì một tờ giấy.

Bì Bì tròn mắt nhìn anh: “Viết gì? Tôi biết gì mà viết.”

“Bây giờ trong đầu cô nghĩ cái gì thì viết cái đó.”

Cô hơi sững sốt, tiện tay viết ra một từ, gấp lại rồi đưa cho Triệu Quốc Đào.

Mở hai tờ giấy đã được gấp lại ra, nét chữ tuy có khác nhau, nhưng đáp án lại hoàn toàn giống nhau.

“Homet.”

Bì Bì bán tín bán nghi nhìn Hạ Lan Huệ. Anh mỉm cười tự đắc. Theo cô biết, Tề ti đại nhân toàn năng, hiển nhiên có rất nhiều khả năng thần kỳ, nhưng chưa bao giờ nghe anh nói anh biết thông linh thuật cả.

“Linh Linh, Homet là tên của một người à?”

“Đúng vậy. Đó là một nhân vật trong “Ma thuật biến hình”, cháu rất thích nhân vật này. Cô à, sao cô đoán được?”

Bì Bì dờ khóc dờ cười: “Cô cũng không biết. Ma xui quỷ khiến chăng?”

Cô bé lập tức kéo tay Hạ Lan Huệ, hào hứng nói: “Chú, chú thật lợi hại, chú lại làm phép thuật nữa đi!”

“Được thôi.” Hạ Lan Huệ cười hết sức thần bí, “Trước ngực cháu có một hạt châu màu lam đúng không?”

“Đúng vậy, là cha tặng cho cháu.”

“Cháu nhìn xem, trên tay chú có thứ gì này?” Anh mở bàn tay ra, trong lòng tay đột nhiên có một hạt san hô màu đỏ thắm.

“Phù...” Anh thổi vào lòng tay một cái, nắm lại, rồi mở ra, hạt san hô đã biến mất.

“Cái này quá dễ! Cháu biết rồi, hạt châu lăn vào trong tay áo của chú rồi.” Linh Linh giậm chân một cái, “Chú đứng lên đi, bỏ hai tay xuống, hạt châu nhất định sẽ lăn ra cho coi.”

Hạ Lan Huệ đứng lên, buông lỏng hai tay xuống, thậm chí còn làm bộ lắc lắc tay áo, nhưng chẳng có cái gì rớt ra.

Bì Bì trông thấy bộ dạng làm như thật của anh, không nhịn được trong lòng thầm cười trộm. Cô không nhớ là Tề ti đại nhân thích làm ảo thuật, dù có cũng chưa từng chủ động biểu diễn trước mặt cô. Chỉ duy nhất một lần là biến ra cái đuôi hồ ly, nhưng là do cô năn nỉ mới làm.

“Á... nó đi đâu rồi? Có khi nào trong tay áo chú còn có một cái túi không?” Linh Linh tròn mắt, nắm lấy tay áo anh, cẩn thận tìm kiếm.

Hạ Lan Huệ bèn cởi áo khoác ra đưa cho cô bé kiểm tra.

Linh Linh lật tới lật lui hồi lâu, rồi lắc đầu.

“Nhìn trên cổ cháu xem, hạt châu màu lam đó có còn không?” Hạ Lan Huệ nói.

Linh Linh vội thò tay vào trong ngực, móc ra một sợi dây màu xanh biếc. Nhưng hạt châu màu lam đeo trên đó lại không thấy đâu, thay vào đó chính là hạt san hô vừa rồi còn ở trong lòng tay anh.

Mắt của mọi người trong phòng đều mở to. Bì Bì nhìn Triệu Quốc Đào, cảm thấy vô cùng khó tin. Cho dù mảnh khỏe của anh có nhanh đến thế nào đi nữa, trước sáu con mắt, cũng không thể cởi bỏ sợi dây trước ngực Linh Linh, thay đi hạt châu rồi làm như không có gì được.

Hướng chỉ mắt anh lại không nhìn thấy.

Trên thực tế, tay anh không hề chạm vào Linh Linh.

“Wow! Chú, chú thật sự là thần tiên!”

“Hạt châu màu đỏ này là bảo bối của chú, tặng cho cháu đây.”

Nói đoạn, anh búng tay đánh tách một cái, mở tay ra, trên bàn tay có một hạt châu màu lam: “Một vật đổi một vật, hạt châu của cháu tặng cho chú, được không?”

“Đĩ nhiên là được!”

“Lỡ cha cháu không cho thì sao?” Hạ Lan Huệ cười hỏi.

“Làm gì có. Hạt châu này không đáng tiền, là của một người bạn chơi đồ cổ hai mươi năm trước tặng cho tôi. Thật ra ông ta tặng cho tôi một cái quạt, hạt châu rơi ra từ trên đó. Cái quạt này bị Linh Linh làm rách rồi, nó thích hạt châu này, nên luôn mang trên người.” Triệu Quốc Đào vỗ vỗ lên mặt con gái, thấy cô bé phấn chấn, không kìm được sự vui mừng, “Linh Linh, ở khu triển lãm phía đông có một số hiện vật bằng đồng, vừa được đưa tới. Con bảo dì Lý đưa con đi một vòng rồi chúng ta quay về bệnh viện.”

“...Dạ.” Linh Linh miễn cưỡng rời đi.

Triệu Quốc Đào đến khép cửa lại, thở dài ảo não: “Thật xin lỗi, vừa rồi tôi có hơi thất lễ. Con bé bị ung thư máu... giai đoạn cuối.”

“Ồ.”

“Đã chẩn đoán chính xác, nhưng không dám nói với nó. Mẹ nó cả ngày rửa mặt bằng nước mắt, chỉ có tôi... Còn có thể giả vờ bình tĩnh, cười vài tiếng trước mặt nó.”

Bi Bi không nhịn được khẽ siết tay Hạ Lan.

“Vợ tôi bị vô sinh, đã điều trị một thời gian dài. Chúng tôi đến bốn mươi tuổi mới có một đứa con này.” Triệu Quốc Đào cố gắng mím môi, ép nỗi đau vào lòng, “Chúng tôi luôn mong đợi có kỳ tích.”

“Ông có tin không?” Hạ Lan Huệ vỗ vỗ vai ông, “Thế giới này thực sự có kỳ tích.”

Bi Bi cảm thấy, những lúc thế này không nên gieo hy vọng về những điều không thực tế cho người thân của bệnh nhân. Cô nhìn Hạ Lan Huệ, đột nhiên hiểu ra điều gì, dùng vẻ mặt cổ quái nói với Triệu Quốc Đào: “...Có lẽ giám đốc hôm nay gặp điềm lành.”

Không hiểu sao, những lời này lại động chạm đến Tế ti đại nhân. Vừa ra khỏi bảo tàng, ngay ở cổng chính Hạ Lan Huệ đã bắt đầu khó dễ: “Lúc nãy cô nói tôi là điềm lành? Là ý gì?”

“Chẳng phải anh đã chữa bệnh cho cô bé đó sao?”

“Coi như vậy đi.”

“Tôi nói đúng sự thật mà, đối với cô bé ấy, anh chính là điềm lành chứ còn gì.”

“Điềm lành là để nói về một hiện tượng tự nhiên do ý trời, trời hiện mây ngũ sắc, đất phun ra cam tuyền, lúa trổ hai bông, trân cầm dị thú, – đó mới là điềm lành.”

“Anh chính là trân cầm dị thú, giống như phượng hoàng, kỳ lân, sói trắng, thỏ đỏ.”

Hạ Lan Huệ câm nín.

“Công lực của anh không suy giảm, vậy tiện thể chữa luôn cánh tay cho tôi đi.” Bi Bi nắm lấy tay anh, để anh sờ lên cánh tay phải bị thương của mình, “Tay này so với bệnh ung thư máu chắc chắn dễ chữa hơn nhiều.”

“À... việc này thì...” Hạ Lan Huệ cúi đầu trầm ngâm, khoảng vài phút sau, mới nở nụ cười xa xôi, “Xin thứ lỗi, tôi sợ là không đủ khả năng chữa được.”

“Tại sao?”

“Có rất nhiều lý do, nói tóm lại, tôi không chữa cho kẻ lừa đảo.”

Bi Bi vừa tức vừa buồn cười: “Sao tôi là thành kẻ lừa đảo?”

“Cô không phải vợ tôi.” Anh làm ra vẻ mặt bị lừa.

Bi Bi bực bội đá một viên đá trên mặt đất, “Tôi tôi sẽ cho anh xem giấy chứng nhận kết hôn của chúng ta.”

“Khỏi cần xem, đó là giả.” Hạ Lan Huệ nói, “Nghe nói đất nước này giấy chứng nhận gì cũng làm giả được.”

“Anh đừng cường điệu hóa như thế, có hình chụp chung của chúng ta trên đó.”

“Là Photoshop.”

“Có chữ ký của chính anh.”

“Là bất chúc.”

“Bất chúc?” Bì Bì cười, “Tôi có bản lĩnh dám cả gan tự ý xông vào tổng bộ của tộc Hồ ăn trộm văn kiện mật?”

“Không sai,” Hạ Lan Huệ nhìn cô, hai tay nhàn nhã cắm vào túi quần, “Nhân tiện cho hỏi luôn, ngoài văn kiện mật cô còn trộm thứ gì nữa không?”

Bì Bì tức giận: “Anh đùa à?”

“Tiểu nha đầu, muốn gạt tôi, đạo hạnh còn kém lắm”

“Anh...” Thấy vẻ mặt của Hạ Lan Huệ càng ngày càng lạnh, Bì Bì dịu giọng: “Nếu... chúng ta thật sự là vợ chồng anh có chữa cho tôi không?”

“Vậy là càng không thể chữa.”

“Tại sao vậy?”

“Chúng ta là một đôi tàn tật giúp đỡ lẫn nhau. Tay cô không tốt, mắt tôi không tốt, xứng đôi thế còn gì. Không thể phá đi sự cân bằng tinh tế này được. Nếu lỡ phá đi, một bên sẽ thừa cơ bắt bạt bên kia, hòa bình sẽ biến mất, cuộc chiến sẽ bắt đầu.”

Bì Bì nhìn anh, đột nhiên cảm thấy không nói nên lời, đành thờ dài.

Nhiệm vụ còn xa vời và khó khăn hơn cô tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Yêu Em 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Biên tập: Hoa Tiên

Từ lúc sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên Bì Bì mong cho trời mau mau tối. Hạ Lan Huệ như một ánh sao băng vụt qua trước mắt cô, thời cơ chỉ đến trong khoảnh khắc, cô nhất định phải bắt lấy ngay.

Rời khỏi viện bảo tàng, Bì Bì tiếp tục đưa Hạ Lan Huệ đến tham quan các di tích lịch sử gần đây. Cô giới thiệu cho anh rất nhiệt tình về những giai thoại, những phong tục tập quán, địa lý và con người nơi đây. Chỉ tiếc Tề ti đại nhân dường như chẳng mấy hứng thú, thái độ lơ đãng dửng dưng. Dọc đường đi anh không chỉ kiêu ngạo mà luôn tỏ ra kín như bưng về những chuyện cũ. Anh từ chối nhắc đến quá khứ, từ chối tiết lộ hành tung của mình ở thành phố C, kể cả khách sạn nơi anh trọ, thời gian anh ở lại và mục đích của chuyến đi này.

Đến chập tối, khi hai chân đã mỏi nhừ, Bì Bì mới ngồi xuống một băng ghế bên vệ đường. Cô vừa thở hổn hển vừa thàn than trong tuyệt vọng, trời ạ, phải làm sao mới giữ chân Tề ti đại nhân tiếp được đây? Quả thật cô đã hết cách rồi.

Ngay lúc đó, Tề ti đại nhân chợt lên tiếng: “Cám ơn cô đã đưa tôi đi tham quan cả ngày nay.” Nói đoạn, anh lấy đôi kính đen xuống cất vào trong túi, thoáng nhìn về phía ánh dương le lói sắp biến mất ở chân trời, lịch thiệp đưa ra lời đề nghị, “Xin hãy để tôi gọi cho cô một chiếc taxi.”

“Taxi ư?” Bì Bì nóng lòng đứng lên, ra sức lắc đầu, “Không không, tôi không đi taxi đâu... tôi mắc chứng say xe.”

“Thế thì,” anh ngẩng đầu, thản nhiên nói, “Chúng ta chia tay nhau ở đây?”

Dù đã nhiều năm không gặp, Hạ Lan Huệ cũng thay đổi rất nhiều, nhưng riêng giọng điệu nói chuyện thì vẫn vậy, vẫn là cái kiểu nói năng dè dặt thận trọng, hay cái luận điệu khi gần khi xa ấy. Trong lời nói lúc nào cũng có hàm ý trêu đùa và chế nhạo người khác.

“Chờ đã,” Bì Bì vừa nảy ra một ý, “Tôi đói rồi, chúng ta cùng đi ăn bữa cơm đi, được không? Ý tôi là... tôi mời.”

Phải chủ động mời đàn ông thật là mất mặt, có điều việc này so với mặt mũi quan trọng hơn. Hạ Lan Huệ từng mất cả mạng vì cô, cô chỉ mất chút mặt mũi thì đã sao gì.

“Không được, tôi có việc cần làm.” Anh ngó đồng hồ, không chịu nhượng bộ, “Tôi phải đi tìm khách sạn nữa.”

“Khách sạn ư?” Bì Bì vội nói, “Tôi thông thuộc ở đây lắm, nói đi, anh muốn tìm khách sạn thế nào? Máy sao?”

Hạ Lan Huệ nghiêm túc nhìn cô, trong mắt lộ vẻ đắn đo. Chừng như thấy cô hơi đa sự, nhưng không tiện từ chối tấm thịnh tình, nhất thời không biết trả lời sao cho phải.

“Tất nhiên là năm sao rồi,” Bì Bì trả lời giùm anh, “Gần đây có khách sạn Diamond International Garden, là khách sạn cao cấp nhất thành phố. Chất liệu ga giường đều là cotton Ai Cập, với mật độ sợi vải từ 500 sợi trở lên, hoàn toàn đáp ứng các tiêu chuẩn của anh. Tôi đưa anh đến đó nhé?”

Tuy thời gian Bì Bì sống cùng Tế ti đại nhân không nhiều, nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến việc cô rút ra một kết luận, Tế ti đại nhân rất kỹ tính. Đặc biệt về áo quần, phòng tắm và giường ngủ thì độ kén chọn luôn ở mức không bình thường. Ban đầu Bì Bì tưởng do da anh dễ bị dị ứng, nhưng về sau mới biết chất lượng vải bông có tác dụng hỗ trợ đối với tình nguyên của tộc Hồ trong quá trình tu luyện.

Hạ Lan Huệ phì cười: “Sao cô biết tôi muốn trọ ở khách sạn năm sao?”

“Anh đã từng nói, nếu anh ở chỗ tôi, mặc quần áo tôi, ăn đồ ăn tôi, mọi người trong tộc sẽ cảm thấy bị sỉ nhục.” Bì Bì tiếp tục nhủ thầm, vì anh chính là tiếng nói đại diện cho hình tượng của tộc Hồ trong thế giới loài người.

Anh gật đầu đồng ý, tỏ vẻ khen tặng: “Không sai.”

“Khách sạn đó cách đây không xa, đi thẳng rẽ phải là đến à.”

Thật ra thì nó rất xa. Con đường này tên là đại lộ Thắng Lợi, là con đường đi xuyên dài nhất thành phố C. Cuộc bộ từ đầu đường đến cuối đường tốn ít nhất cũng phải hai tiếng rưỡi, vạn bất đắc dĩ nên mới gạt người ta. Bì Bì nghĩ, nếu lừa được Hạ Lan Huệ đi theo cô xa như vậy, thì có thể tranh thủ thời gian, tiếp tục thuyết phục anh tin rằng mình đúng là vợ anh. Thế chẳng phải cô đã “thành công” rồi.

Nhưng bỗng lúc đó, bụng cô kêu lên một tiếng, thật là không hiểu ý chút nào.

Hạ Lan Huệ đột nhiên dừng bước: “À phải, lúc nãy cô nói cô đã đói bụng. Muốn ăn món gì? Tôi mời cô.”

Họ cùng vào một quán lẩu trong thành phố.

Cả ngày nay hình như chưa có gì vào bụng, nhu cầu giải quyết của cái bao tử Bì Bì khá khẩn trương, nhưng vẫn còn điều tồi tệ hơn thế. Đó là lúc đi ngang qua một cửa hàng quần áo, Bì Bì vô tình nhìn vào tấm kính trước mặt tiền, trong đó phản chiếu hình ảnh Hạ Lan Huệ và cô đang sóng bước. Một người thì trẻ trung cao ráo, phong độ ngời ngời; còn một người vừa già vừa lùn, lại mang vẻ sành sỏi trải đời của nhiều năm làm ăn buôn bán, cộng thêm kiểu tóc uốn lù xù như ổ gà, nhìn y chang như mấy thiếu trung niên bán rau ngoài chợ. Bấy giờ cô mới ý thức được, năm nay mình hai mươi sáu rồi, đã già hơn một tuổi so với ngoại hình mãi mãi hai lăm của Hạ Lan Huệ. Nghĩ đến tương lai ảm đạm phía trước khiến nỗi ngán ngẩm trong lòng lại không nên được dâng lên. Bỗng không sớm không muộn, lại canh ngay lúc này, từ phòng karaoke nhà ai đó truyền đến bài hát “Khi tình yêu đã thành quá khứ” của Quốc Vinh...

Lời hát rất đúng. Có lẽ là phải đoạn tuyệt với quá khứ, thì ngày mai mới bắt đầu thuận lợi. Bì Bì nản lòng, có phần muốn bỏ cuộc.

Nhưng khi ngang qua cửa hàng hoa, cô vẫn không quên mua một bó mẫu đơn trắng lớn.

“Cô thích mẫu đơn à?” Hạ Lan Huệ hỏi.

“Đúng vậy, thế còn anh?”

“Không thích lắm.”

Cô hơi sừng sốt, lòng chợt lạnh đi.

Lúc gọi món, Bì Bì gọi một nồi nước lẩu cay. Vì món này phục vụ nhanh, nguyên liệu không phải chiên xào gì, chỉ cần cắt thái xong là bung lên được. Cửa hàng này có vài chi nhánh trong thành phố, thịt dê tươi, nước dùng đúng vị, giá cả cũng phải chăng. Bì Bì vừa ăn như hồ đói, vừa chỉ bó mẫu đơn và đĩa mặt ong trên bàn: “Anh ăn đỡ nhé. Tôi có hơi rồi, không có chất phụ gia, là thực phẩm xanh hoàn toàn đấy.”

Nhưng ngoài dự kiến của cô, Hạ Lan Huệ giờ đói nữa lên, hỏi: “Đây là thịt gì? Thịt dê à?”

Anh bắt chước cô gấp hai miếng thịt mỏng, nhúng vào trong nồi, rồi chấm thêm chút nước sốt BBQ, sau đó bỏ vào miệng nhắm nháp: “Ừm, hơi cay, mùi vị cũng được.”

Bì Bì ngẩn người nhìn anh, thấy anh tiện tay khui một lon coca, từ từ uống.

Hạ Lan Huệ từng nói, anh bắt đầu ăn hoa là chuyện sau này. Vì chỉ có Hồ ly tu luyện đến một cấp nhất định mới có đủ khả năng hấp thụ những tinh túy của hoa. Vậy hiện tại anh đang ở cấp nào? Đầu óc Bì Bì rất rối rắm. Cô hầu như không có chút hiểu biết nào về trình tự tu luyện của tộc Hồ. Nếu như tất cả bắt đầu từ con số không, thì bây giờ anh vẫn chưa thể biến thành người. Nhưng vì bảo vệ được nguyên châu, nên tình hình đã khác hẳn. Nói tóm lại mọi thói quen ăn uống của Tế ti đại nhân dường như đã xảy ra một sự thay đổi vô cùng to lớn.

“Anh.. không ăn hoa ư?” Cô hỏi.

“Không,” anh tự gấp cho mình hai miếng đậu hủ, “Ai nói với cô là tôi ăn hoa nhỉ?”

“Thế thì anh ăn gì?”

“Cô ăn gì thì tôi ăn đó, không kiêng cử gì cả.”

Bi Bi đang uống trà chanh, suýt nữa thì bị sặc, đành nói: “Ồ thế thì tốt. Đối với lễ tiết ăn hoa của anh, tôi vẫn cảm thấy thật quái dị. Hơn nữa anh cũng chưa bao giờ uống coca, lâu lâu có uống chút rượu, còn lại hầu như chỉ uống nước.”

“Vây, thưa Quan tiểu thư,” Hạ Lan Huệ khẽ giơ lon coca trong tay lên, “Có thể khẳng định người cô quen chắc chắn không phải là tôi.”

“Hạ Lan chưa từng nói với tôi anh ấy có anh em sinh đôi,” Bi Bi lấy trong túi xách ra một quyển sổ nhỏ màu đỏ, “Đây chính là giấy chứng nhận kết hôn của chúng ta, có hình chụp chung của chúng ta trên đó đấy.”

Anh chau mày, cảm lấy, xem xét cẩn thận rồi trả lại cô: “Trông cô hình như không hào hứng lắm nhỉ, có chắc là khi ấy không bị người ta ép buộc không?”

“Không có,” Bi Bi nhìn thẳng vào anh, nhẹ nhàng trả lời, “Em rất vui khi được gả cho anh,... thời gian chúng ta bên nhau rất hạnh phúc.”

Dẫu cho Hạ Lan bây giờ là một Hạ Lan xa lạ, nhưng Bi Bi vẫn không thể che giấu được tình cảm nồng nàn của mình, hễ nói chuyện với anh là giọng nói bất giác trở nên dịu dàng hẳn.

Anh lấy khăn ăn lau miệng, không chút phản ứng nào, nói: “Xin lỗi, tôi phải vào nhà vệ sinh một lúc.”

Nhà vệ sinh nằm ở gần cầu thang, cô nghĩ anh đang muốn tính kế để chuồn đi. Trong lòng cô cuống lên, bèn tìm cách ngăn cản anh: “Đừng đùa nữa, anh có đi vệ sinh bao giờ đâu.” Thấy sắc mặt anh sầm lại, cô vội nói tiếp: “Em biết đột ngột bắt anh phải chấp nhận những chuyện này quả thật không dễ dàng, nhưng xin anh cho em thêm thời gian, em sẽ đưa ra một lời giải thích xác đáng.” – nói đoạn liền giữ chặt lấy tay anh.

Hạ Lan Huệ thử rút ra nhưng không rút được. Quai hàm giật giật, anh cố kiềm chế, nói: “Quả thật là tôi phải đi vệ sinh.”

Bi Bi ngang ngược đáp: “Em sẽ đi với anh.”

Trên mặt lộ ra vẻ chán ghét, anh chau mày: “Cô muốn đi với tôi?”

“Đúng vậy.”

Anh nhìn cô đầy nghi ngại hỏi: “Rốt cuộc cô muốn làm gì?”

“Hồi trước anh có nói với em, lúc tu luyện, anh đã tính toán cân đối giữa việc hấp thu và tiêu hao tinh nguyên một cách rất chuẩn xác, vì thế anh không cần đi vệ sinh. Đây là nguyên tắc cơ bản mà anh luôn tuân thủ từ khi bắt đầu tu luyện.”

“Chuyện lúc trước thế nào tôi không biết, nhưng hiện giờ tôi cần phải đi vệ sinh.”

“Em đi với anh.”

Sắc mặt của Hạ Lan Huệ đã trở nên u ám đến cực hạn, anh bất ngờ rút mạnh tay ra, đi thẳng về phía WC. Bi Bi ngó nghiêng chung quanh, thấy không ai để ý bèn đuổi vào theo.

Nhà vệ sinh có một thứ mùi nồng nặc, lẩn át toàn bộ mọi thứ mùi khác. Bên trong khá sạch sẽ và không có người. Hạ Lan Huệ rửa tay, ngó vào gương thấy Bi Bi đang nhìn mình chằm chằm, thần thái vô cùng căng thẳng, bèn cười khẩy, nói: “Quan tiểu thư, có muốn nghe một câu đánh giá của tôi về cô không?”

“Anh cứ nói.”

“Cô thật thô lỗ.”

“Cám ơn.”

“Tôi rất văn minh, vì vậy xin cô tránh ra ngoài giùm cái.”

“Không tránh được.” Bi Bi buông bình đáp, “Em biết anh đã thay đổi rất nhiều, nhưng em không tin ngay cả việc này mà anh cũng đổi.”

Chưa nói hết câu, trong mắt Hạ Lan Huệ chợt lộ vẻ hung ác, bất thành linh đẩy mạnh cô vào tường. Đầu Bi Bi đập vào vách kêu “bùm” một tiếng, lập tức quay mòng mòng. Chưa kịp làm gì phản kháng, Hạ Lan Huệ đã vươn tay kẹp chặt cổ cô, hung hãn ấn cô lên tường. Cô đau đến chảy nước mắt, muốn mở miệng cầu xin nhưng không thể thốt ra lời, cổ họng như đang bị lửa thiêu đốt. Tay anh tựa một cái kim sắt, cơ hồ nhắc bổng cả người cô lên. Mặt Bi Bi đỏ bừng, nảo náo vào tình trạng thiếu đường khí, hai chân đập quỳnh quáng lung tung.

Khuôn mặt của họ gần nhau đến độ cô có thể ngửi thấy cả mùi cơ thể anh, đó là thứ mùi đã từng làm cô say đắm. Anh im lặng nhìn Bi Bi hít thở một cách khổ sở trong tay mình. Gương mặt của Tế ti đại nhân không chỉ dữ tợn, mà còn lộ vẻ thích thú đang xem trò vui. Qua mười mấy giây sau, anh mới đột ngột buông tay, làm một động tác xin mời: “Ra ngoài.”

Bi Bi đối diện với anh vẫn điềm nhiên như không nờ nụ cười.

Đúng, tiểu vũ trụ của cô đã bộc phát rồi. Nếu đây là một cuộc chiến, thì cô nhất định phải trở thành người chiến thắng!

Sau khi gọi một ly Whisky pha với nửa cốc soda, Hạ Lan Huệ chậm chậm lắc lắc viên đá trong ly. Dưới ánh đèn màu, viên đá trong suốt như thủy tinh phát ra thứ ánh sáng hồ phách, dịu dàng khúc xạ lên nửa gương mặt hoàn mỹ của anh. Cô nghe anh chậm rãi nói: “Quan tiểu thư, phần thú vị giữa tôi và cô đã kết thúc.”

“Đỉnh”, Bì Bì ném tới trước mặt anh một chiếc chìa khóa.

“Em đang sống ở số 56 phố Nhân Đình – nhà cũ của anh,” Bì Bì đứng lên, ho nhẹ một tiếng, trong cổ họng có vị mặn nhàn nhạt, “Nếu Tề ti đại nhân nhớ lại chuyện cũ, bất cứ khi nào cũng hoan nghênh anh về thăm.”

Anh cầm lấy chiếc chìa khóa, nương theo ánh đèn mà nhìn, trong mắt lộ vẻ không chắc chắn.

Đây là một chiếc chìa khóa cổ xưa, dù vẫn được sử dụng thường xuyên nhưng phía phần chuỗi đã có vài chỗ gỉ xanh đồng.

Bì Bì sửa sang lại y phục, thấy vẻ do dự của anh, bèn quyết đoán tung ra con ác chủ bài: “Em còn giữ một chiếc chìa khóa khác quan trọng hơn, chính là thứ ngày trước anh đã đưa cho em.”

Trên khuôn mặt của Tề ti đại nhân xuất hiện một chút biến hóa nho nhỏ.

“Quan tiểu thư,” Hạ Lan Huệ đột nhiên mỉm cười, hươ hươ ly rượu trong tay về phía cô, “Giữa tôi và em, phần thú vị chỉ vừa mới bắt đầu.”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Yêu Em 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Bì Bì ôm theo nỗi thất vọng tràn trề, một mình quay lại ga nhận hành lý rồi một mình trở về. Dọc đường tâm trạng cô không ngừng tụt dốc, lúc về tới phố Nhân Đình cảm giác cứ như đã rơi thóm xuống đáy vực sâu.

Con ác chủ bài mà cô tung ra không đem lại hiệu quả. Tề ti đại nhân thần nhiên nhận lấy chiếc chìa khóa, nhưng vừa ra đến cửa quán thì đường ai nấy đi, căn bản là hai người chưa từng chung bắt đầu.

Tuy số tài sản Bì Bì thay Hạ Lan Huệ quản lý không phải ít, nhưng mấy năm gần đây cũng đã chi một khoản cho công việc phóng thích nhóm Hồ ly. Mà theo cô biết, tài sản của tộc Hồ được tích lũy rất nhanh. Trong tộc họ cũng có một hệ thống tổ chức giống với bộ tài chính của loài người. Tổ chức này chịu sự quản lý của hội các bô lão, Hạ Lan Huệ chỉ nắm quyền chi phối một bộ phận trong đó mà thôi. Nhưng biết đâu lần này xuống núi, anh đã tiếp quản luôn phần tài vụ dưới danh nghĩa của Triệu Tùng lúc trước, hoặc có lẽ anh đã kế thừa ngôi vị, nắm trong tay quyền lực tối cao của tộc Hồ rồi thì sao. Nếu thật thế thì chút tiền còn con ấy đâu có tính là gì...

Tóm lại là, Bì Bì cho rằng dù có đem tới hai chiếc chìa khóa như vậy, khom lưng cung kính dâng lên cho anh cũng không thể hấp dẫn được anh như những gì cô mong đợi. Tề ti đại nhân tựa như một đóa bồ công anh, còn cô lại là kẻ đã vô tình thổi vào bông hoa đó, thế là anh liền tan biến vào biển người mênh mông.

Chẳng qua sau mấy tháng bôn ba, được về nhà khiến tâm trạng cô vẫn có phần dễ chịu hơn đôi chút.

Căn nhà nằm im lìm ở một góc phố. Trên cánh cổng to son đỏ, cặp vòng đồng rung rinh trong gió phát ra tiếng leng keng. Bì Bì đặt mớ hành lý nặng trĩu xuống đất, mở cửa ra. Một mùi cộng thêm thất bại khiến cô tuyệt vọng chán chường, vừa bước vào đã suýt té nhào vì vấp phải bức tượng đá giữ cửa.

Từ hợp viện này xây theo lối kiến trúc cổ, tuy rộng lớn mà chẳng hề thích dụng chút nào. Bức tường bao quanh viện chắn hết mọi tầm nhìn và quang cảnh. Bốn mặt tường xây bằng gạch đỏ, vừa cao vừa dày, bụi bám lại phủ đầy. Viên mái thi cong vút lên như muốn chọc vào vầng trăng. Lợp ngói lưu ly trên công thủy hoa lấp lánh dưới ánh trắng như sóng gợn. Góc viện phía Bắc trồng một cây Hòe, cứ đến mùa hạ là hoa Hòe lại rụng đầy khắp sân. Vào những đêm có gió thổi, cành lá Hòe lắc lư chao động như một bầy quỷ ma đang nhảy múa chôn vùi. Tuy Bì Bì sống ở đây đã lâu nhưng vẫn chưa quen được với những điều này. Nếu không vì những hoa cỏ và cây cảnh ngoài vườn sau thì cô thà về sống với ba mẹ trong căn ký túc xá chật hẹp tối tăm ở nhà máy còn hơn sống nơi đây một mình. Bà nội cũng đã từng đến ở với cô, nhưng bà cụ không chịu nổi tịch mịch nên mới mấy tháng đã âm ỉ đòi quay về. Sau đó thì nội ngã bệnh, thế là không đến được nữa.

Đèn trong phòng ngủ đã bị hư, cô bèn vô thảng phòng tắm tắm tấp một trận cho mát mẻ trước, sau đó mới leo lên giường trùm kín mền, nặng nề tiến vào giấc ngủ.

Cô lại nằm mơ, lại mơ thấy biển.

Song biển lần này của cô không phải màu xanh mà là màu đen. Biển rộng vô tận, không thấy bến bờ, sóng biển đập dồn cao ngất, chấn cả trời đất, phía

trên mây cuộn cuộn xoay vòng. Cảnh vật in như trong bộ phim “Con bão hoàn mỹ”.

Cô mơ thấy mình đang ở trên một con thuyền đánh cá cùng với những khuôn mặt mơ hồ không thể nhận ra, chỉ có nỗi sợ trong lòng cô là vô cùng rõ rệt. Mọi người xung quanh đang nỗ lực đấu tranh với gió bão, thì một cơn sóng khổng lồ ập đến, thuyền lật, cô và mọi người đều rơi xuống biển. Trong làn nước tối u u không một tia sáng, cô vẫn có thể nhìn thấy những người bên cạnh cô từng người từng người một rời bỏ cô, dần dần chìm sâu xuống đáy biển.

Cô tuyệt vọng, cô hoảng sợ, cô liều mạng vẫy vùng, cô muốn bơi về phía mặt nước.

Nhưng bỗng lúc đó một bàn tay không biết từ đâu vươn ra giữ chặt cô, kéo cô xuống đáy vực tăm tối.

Giật mình choàng tỉnh, Bì Bì phát hiện một cánh tay đàn ông rắn chắc đang vòng qua trước ngực mình.

Một tiếng thét thất thanh xuyên thủng màn đêm vang lên.

Chưa qua khỏi nỗi kinh hoàng, cánh tay ấy đã nhanh như cắt bịt miệng cô lại. Trong phòng tối đen như mực, giờ bàn tay ra không thấy đủ năm ngón tay, Bì Bì lấy hết sức giãy dụa, vừa ngắt véo vừa đâm đá người sau lưng. Nhưng bất kể cô có làm gì, cánh tay người đó vẫn kìm chặt cô in như cái vòng sắt. Một lúc lâu sau, thấy cô không thể phản kháng nổi, chủ nhân của cánh tay mới nhỏ tiếng nói: “Là tôi, Hạ Lan Huệ đây.”

Anh ta hơi hơi lỏng tay ra, Bì Bì hít lấy một hơi rồi la toáng lên: “Cứu tôi với...”

Cô tìm mọi cách chống cự toan thoát khỏi sự kiềm chế của anh ta, nhưng tiếc là cô chỉ còn một cánh tay có thể dùng lực được, đầu đã cổ thử vài lần nhưng đều không hiệu quả.

Bất chợt, người đó ghé tai cô, nói nhỏ: “Tôi đếm từ một tới năm, em bình tĩnh lại, tôi sẽ thả tay ra, được không?”

Giọng anh ta trầm ấm bình thản như suối băng đang tan chảy. Từng lời từng lời thật chậm, thật rõ, tựa muốn kiểm tra thính lực đối phương.

Nhịp tim dồn dập không tài nào kiềm được trong lồng ngực đã bộc lộ sự khẩn trương tột độ của Bì Bì. Trong bóng tối, cô chỉ còn cách gật đầu.

“Một, hai, ba, bốn, năm”

Anh ta thả tay ra. Cô liền chồm lên, nhào xuống giường, theo đà rút lấy con dao găm phòng thân dưới vạt giường: “Không được đến đây!”

Nurong theo ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào từ ngoài cửa sổ, cô trông thấy ân ái một cái bóng màu trắng cách đó không xa. Trong phòng đủ thứ mùi hỗn tạp, người đàn ông đó tự xưng mình là Hạ Lan Huệ, cô đang hoang mang làm sao dám tin tưởng.

Vì thế khi cái bóng trắng đó đột ngột nhào về phía cô, chẳng chút chần chừ, cô lập tức gơ con dao găm lên đâm về phía đó!

Phập.

Dao xuyên qua máu thịt.

Người đó la “Ồ” lên một tiếng, tay rịt lấy vết cắt trên vai, lùi về phía sau.

“Công tắc điện phía bên này”, anh ta nói, “Tôi chỉ muốn đi sang đó bật đèn lên thôi.”

“Đèn bị hư rồi.”

“Ồ.”

Cô lấy lại thể chủ động, bèn bình tĩnh lại, bấy giờ cô mới ngửi được mùi dương xỉ trên người anh thoảng tới. Vừa mới trải qua phen tranh chấp, khiến cái mũi ấy phảng phất còn nồng hơn trước kia.

“Đừng động đây.” Cô la lên, vội chạy đi tìm diêm, đốt một cây nến lên.

Nơi ở của Tề ti đại nhân lưu giữ rất nhiều dấu vết về những thói quen cổ quái của anh. Ví như, anh không thích sử dụng đèn quá sáng, ánh sáng trong căn nhà chỉ đạt ở mức “lờ mờ”, ngay đến một bóng đèn công suất lớn cũng không có. Ví như anh thích dùng những cây nến thơm, vừa to kèn càng vừa đặc tiền, có thể cháy liên tục mười mấy tiếng đồng hồ không tắt. Đây cũng là lý do duy nhất ngoại trừ đồ cổ và hoa cỏ khiến anh bỏ thời gian đi dạo mua ở các cửa hàng. Sau khi Tề ti đại nhân ra đi, Bì Bì sợ xảy ra hỏa hoạn, nên trừ những lúc cúp điện, cô chưa bao giờ động đến những cây nến này. Mặc dù vậy, từ trước tới nay chúng vẫn luôn nằm nguyên chỗ cũ, bởi Bì Bì rất yêu thích mùi hương của chúng.

Ánh nến yếu ớt hắt lên gương mặt của Hạ Lan Huệ. Trên vai anh quả có một vết cắt rộng bằng hai ngón tay, rất sâu. Máu đỏ tươi từ đó không ngừng rỉ ra, lan xuống trên vòm ngực rắn chắc trắng ngần của anh. Cảnh tượng thoạt trông rất đáng sợ.

“Xin lỗi anh nhiều, thực em không biết là anh.” Bì Bì cuống quýt bỏ dao xuống, chạy mở cửa tủ nhỏ ở kế bên tìm cồn, bông băng, và thuốc đỏ đến xử lý vết thương cho anh. Sau khi rửa sạch vết cắt, cô dùng răng xé mở một gói băng dán, lấy ra một miếng dán cỡ bự dán xiên xẹo lên trên, “Đây là miếng dán không thấm nước, trong đó có tẩm sẵn thuốc giảm nhiệt...”

Khi ngón tay chạm đến làn da quen thuộc, mường tượng đến dòng máu nóng đang sáng khoáy lưu thông trong huyết quản của anh, sinh mệnh đã từng ủa tàn ngày nào giờ đang nở bùng trước mắt, Bì Bì khó lòng mà kháng cự lại được sức cảm dỗ này. Trong nhất thời, cô không thể nén được cảm xúc trào dâng, những kỉ niệm của quá khứ cứ thế ào về.

Cô khẽ nhắm mắt lại, cố khống chế sự rối loạn trong lòng mình.

Đột nhiên bên ngoài cửa vang lên tiếng chuông.

Hiện tại là ba giờ sáng, ai lại đến gọi cửa vào lúc này?

— Chắc chắn không phải ăn trộm rồi, ăn trộm thì sẽ không gõ cửa.

Bì Bì khoác thêm một chiếc áo choàng vào, băng qua sân viện, he hé cổng chính ra xem.

Phía ngoài có một chiếc xe cảnh sát đang đậu. Trước cổng có một vị cảnh sát đang đứng, trông anh ta chừng bốn mươi lăm tuổi, mặt lớn, trán vuông, vận đồng phục cảnh sát chỉnh tề, trên người mang theo một chiếc máy bộ đàm đang phát ra tiếng vô tuyến rè rè.

Bì Bì đành phải mở rộng cổng chính ra, làm ra vẻ điềm nhiên hỏi: “Chào chú cảnh sát, có chuyện gì không ạ?”

“Có người báo rằng nghe thấy tiếng kêu thất thanh của phụ nữ phát ra từ trong nhà này.” Người cảnh sát nói, “Tôi muốn biết đã xảy ra chuyện gì?”

“Tiếng kêu thất thanh ư? Làm gì có ạ?” Bì Bì lắc đầu, giống như mới nghe thấy một chuyện lạ lùng lắm vậy, “Cháu vẫn ở trong nhà mà. Nếu có tiếng la, cháu đã nghe thấy rồi.”

Chú cảnh sát không tiếp lời, chỉ lẳng lặng đánh giá cô từ trên xuống dưới bằng ánh mắt đầy ngờ vực.

Tiêu rồi. Tim Bì Bì đập bồm bộp từng hồi. Máy chuyện như vậy không thể cứ một hai chối đẩy là êm xuôi được, càng chối lại càng dễ bị tình nghi hơn. Thế nên cô vội vàng đính chính: “À... la thất thanh thì không có, chỉ... chỉ là vừa nãy cháu có hét lên một tiếng. Thực ra... đó là... thực ra là...”

Cô cố lục lọi trong đầu tìm lý do giải thích, vài giây sau mới nuốt nước miếng cái ực rồi trả lời: “Dạ là tiếng kêu kinh hi đó.”

“Kinh hi?” Người cảnh sát bước về trước một bước, “Kinh hi chuyện gì? Cô nói thử nghe.”

Cô đang bí không biết trả lời sao thì đằng sau chợt có tiếng bước chân vọng tới. Bì Bì quay lại nhìn, thấy Hạ Lan Huệ người khoác một chiếc áo ngủ màu đen, chân mang một đôi dép lê bằng vải, dáng vẻ lười biếng đang đi về phía mình.

“Xin lỗi ngài quá, ngài cảnh sát. Đây hoàn toàn là do lỗi của tôi, tôi không nên bày trò đùa dai vào giờ này.” Anh khoanh tay, cười nói, giọng điệu từ tốn nhẹ nhàng, “Tôi làm việc ở nước ngoài, đến hôm nay mới về, định lạng lẽ vào nhà đem đến cho bà xã một niềm vui bất ngờ, không ngờ lại khiến cô ấy tưởng nhầm tôi là ăn trộm, nên bị một trận hoảng hồn.”

Nói xong, anh choàng tay ôm Bì Bì ra về thân thiết. Bì Bì cũng thuận thế hòa theo, ngả đầu tựa vào ngực anh, anh liền cúi xuống, hôn nhẹ lên trán cô một cái.

Thời gian xa nhau cũng đã lâu, nhưng động tác của hai người vẫn rất ăn ý với nhau như thế. Trông họ chẳng khác gì một đôi phu thê ân ái đang trong thời kỳ trăng mật. Bì Bì diễn giả thành thật, khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc nở nụ cười tươi như hoa.

“Giấy chứng nhận kết hôn của hai người đâu?” chú cảnh sát không một chút cảm động nói, “Xin trình ra đây.”

“Chú chờ một chút,” Bì Bì nháy mắt ra hiệu cho Hạ Lan Huệ, rồi một mình quay vào nhà lấy ra một tờ chứng nhận.

“Đây là giấy chứng nhận kết hôn của chúng cháu.” Cô đưa tờ giấy chứng nhận cho ông ta, “Cam đoan không phải giả đâu ạ.”

Người cảnh sát bật đèn pin lên soi, kiểm tra tờ chứng nhận một cách cẩn thận, vừa đối chiếu ảnh chụp và người thật. Một lúc lâu sau mới gật đầu trả lời: “Ừm, vợ chồng đoàn tụ là chuyện đáng mừng, nhưng nửa đêm nửa hôm đứng giỡn dai như vậy, phiền đến hàng xóm láng giềng lắm. Còn nữa,” Ông ấy chỉ chỉ vào Hạ Lan Huệ, “Chứng minh nhân dân của cậu cũ rồi, nhớ đi làm lại cái mới đó.”

“Vâng vâng, ngày mai sẽ đi làm ngay.” Bì Bì cười hòa theo.

“Vậy tôi về đây.”

“Chú vất vả quá, đi thông thả ạ.”

Thấy chú cảnh sát quay người rồi đi, Bì Bì ném cho Hạ Lan Huệ một cái trừng mắt dữ dần, lòng thầm thở phào nhẹ nhõm. Nào ngờ, người cảnh sát mới bước được hai bước đã dừng lại, quay người, đèn pin trong tay rọi thẳng vào đầu vai của Hạ Lan Huệ, “Ồ, chỗ này của cậu sao lại bị chảy máu? Bị thương à?”

Thất lạng buộc áo ngủ bị tuột, vạt áo trước của Hạ Lan Huệ nửa khép nửa mở để lộ ra một khoảng ngực trần, vết thương trên vai vẫn đang chảy máu.

Miếng dán bên ngoài đã thấm đỏ, máu vẫn không ngừng rịn ra. Anh lại vô tình đứng dưới vùng đèn sáng nhất, khiến cảnh tượng lóa mắt vô cùng.

“Chỉ là một vết thương nhỏ thôi.” Anh trả lời qua loa.

“Ôi trời,” Bì Bì lên giọng quở trách, “Da anh rất mẫn cảm, bảo anh đừng gãi anh lại càng gãi. Anh xem, anh xem, giờ thì thành ra thế này rồi này.” Nói đoạn, bèn hơi kéo vạt áo anh lại, che đi vết thương.

Đôi mắt người cảnh sát híp lại ánh lên vẻ cảnh giác. Ông ta vẫn đứng bất động nhìn họ chăm chăm, trầm mặc vài giây, rồi chợt hỏi: “Tôi có thể vào xem nhà của hai người một chút không?”

Tay của Hạ Lan Huệ vẫn nguyên vị trên eo Bì Bì, đột nhiên ngấm ngấm véo cô một cái.

“Ý chú là muốn khám xét đó sao?” Bì Bì chặn ngang trước cổng chính, vặn lại, “Xin hỏi chúng tôi đã phạm vào tội gì?”

“Chỗ chúng tôi nhận được điện báo trong nhà này phát ra tiếng la thất thanh. Tôi nghi ngờ có người đã bị tấn công hoặc bị thương. Vì vậy muốn xem thử nơi này ngoài hai người ra còn có ai khác hay không.” Người cảnh sát ngưỡng đầu, đôi mắt phát ra cái nhìn sắc bén, “Để tôi vào trong xem thử, xem xong sẽ hết nghi ngờ, như vậy chẳng tốt hơn sao?”

Không làm chuyện trái lương tâm thì không sợ quỷ đến kêu cửa. Bì Bì vừa không bán thuốc phiện, lại chẳng buôn trè em, cũng đã ở đây hơn bốn năm, từng góc ngách trong viện đều rất chi am hiểu. Cô biết là dù ông ta có tra xét thế nào cũng không thể tra thấy vấn đề gì. Đang định gật đầu đồng ý thì bên eo lại bị Hạ Lan Huệ véo một cái nữa.

“Chú cảnh sát, chú có lệnh khám nhà không?” Bì Bì hỏi, “Luật đã quy định, công dân có quyền tự do thân thể và tự do nơi ở, không ai được phép xâm phạm. Chú muốn vào khám xét thì cần sự có mặt của ít nhất hai cảnh sát, lỡ như sau khi chú đi rồi chúng tôi lại phát hiện ra bị mất đồ thì biết làm sao?”

Người cảnh sát chưa kịp mở miệng phản biện, Bì Bì lại thêm vào một câu nữa: “Còn chuyện này, tôi cũng muốn xem thẻ cảnh sát của chú.”

Ông ta lập tức lấy thẻ cảnh sát của mình đưa ra.

Dưới ánh đèn, Bì Bì nhìn thấy trên thẻ có dòng chữ “Chứng nhận cảnh sát”, cùng tên ông ta Hứa Văn Huy, ảnh chụp, nhóm máu, ngày tháng năm sinh, cảnh hạm, thời hạn, con dấu... mọi thứ đều đầy đủ cả.

Cho dù ông ấy có giả mạo thì chiếc xe cảnh sát màu xanh chính ỉnh ngoài kia cũng không thể giả được.

“Xin lỗi vì lúc nhận được điện thoại báo, tôi đang trên đường tuần tra, nên không mang theo giấy khám xét.” Hứa Văn Huy nửa cười nửa không nói, “Hai người muốn tôi vào trong nhìn sơ sơ, không thấy gì khả nghi thì tôi sẽ tự động rời khỏi đây ngay? Hay là muốn tôi gọi đến phân cục xin lệnh khám xét, sau đó phái một chiếc xe cảnh sát khác tới, rồi mới chính thức tiến hành cuộc khám xét toàn diện?”

Thực tế cho thấy, cứng mồm nói luật với một cảnh sát giàu kinh nghiệm là một việc hoàn toàn sai lầm.

“Bì Bì, em cũng thật là,” Hạ Lan Huệ cười nói, “Để ngài cảnh sát vào xem một chút thôi, cho ngài ấy hết nghi ngờ, như vậy có gì không tốt đâu? Em càng nói càng khiến người ta sinh nghi đấy. Cảnh sát Hứa, mời vào.”

Hứa Văn Huy nhìn anh, theo bản năng mò kiếm cây dùi cui, cầm chắc trong tay: “Cảm ơn. Đạo này trị an ở đây không tốt lắm, cảnh giác một chút vẫn hơn.”

Bì Bì đóng cửa lại, đưa người cảnh sát đi sâu vào trong sân. Với tư cách là một công dân tuân thủ luật pháp, cô không việc gì phải sợ. Nhưng khi này Hạ Lan Huệ đã véo cô mấy cái, hiển nhiên là ám chỉ không muốn bị lục soát rồi. Lẽ nào trong hành lý của anh có chứa hàng cấm gì vi phạm pháp luật chẳng?

Để xoa dịu bầu không khí căng thẳng, cô cười nói: “Cảnh sát Hứa, muộn thế này còn phải đi tuần chắc là cực lắm nhì. Đã vào nhà thì đều là khách quý cả, chú có muốn ngồi uống chút trà không?”

“Cảm ơn cô, không cần khách sáo đâu. Cực chút thôi cũng chẳng sao. Khu hai người ở toàn là những nhà có thu nhập cao, mấy năm nay xảy ra khá nhiều vụ phạm pháp lớn, nào là mất cắp, giết người, bắt cóc đều có cả. Cấp trên ở phân cục có đưa chỉ thị, nhận được điện báo thì nhất định phải đưa toàn lực ra ứng phó. Hai người tưởng là tôi rảnh rang quá nên đến đây kiểm chuyện à?”

“Dĩ nhiên không phải, dĩ nhiên không phải! Đây là bởi chú cẩn thận, tận tâm làm tròn nhiệm vụ thôi!” Bì Bì nói, “Phòng khách ở bên kia kìa, xin mời...” Còn chưa dứt lời, thì đã thấy Hứa Văn Huy chẳng biết vấp phải cái gì, loạng choạng hai bước rồi đột ngột ngã âm xuống đất.

“Cảnh sát Hứa?” Bì Bì kinh hoàng, định đưa tay đỡ ông ta, nhưng nào biết tuy đầu ông ta không to lắm nhưng cũng nặng trĩu, có đỡ kịp nhưng chẳng giữ được. Chỉ nghe phịch một tiếng, mặt ông ta đã ụp xuống đất, in như bị người ta bắn trúng một phát, một tiếng cũng kêu không kịp.

Bì Bì cuống cuống ngồi xổm xuống, ra sức đẩy đẩy ông ta, không ngừng kêu: “Cảnh sát Hứa? Cảnh sát Hứa?”

Nhưng Hứa Văn Huy chẳng hề nhúc nhích, nằm rạp trên mặt đất, dù cô có đánh có gọi thế nào cũng không mấy may phản ứng. Bì Bì nóng ruột la lên: “Hạ Lan Huệ, mau mau, mau lấy điện thoại gọi xe cấp cứu!”

Khi cô quay lại thì phát hiện ra không biết từ lúc nào, trong tay Hạ Lan Huệ đã có thêm một ly rượu. Anh đang dựa vào gốc cây Hòe, quay mặt về phía cô, miệng mỉm cười.

“Đừng nôn nóng.” Anh nói, trên mặt làm ra vẻ thần bí.

Bi Bi tức giận đứng lên: “Này! Hạ Lan Huệ! Anh... Anh đã làm gì ông ta vậy?”

“Ông ta chưa có chết đâu.”

Bi Bi vội đến trước mặt anh, đưa tay túm lấy áo anh, khề quát: “Anh gan thật đấy! Đây là cảnh sát đấy có biết không? Xe cảnh sát của ông ta còn đậu bên ngoài kia kia!”

“Phải rồi, tôi thật là bất cẩn quá,” Hạ Lan Huệ đi tới phía trước Hứa Văn Huy, nhấp một ngụm rượu, cúi xuống lật người ông ta lại.

“Chà chà,” anh tặc lưỡi, lắc đầu than thở, “Không biết tên này mấy ngày rồi chưa tắm, mùi nặng thật.”

Thấy Bi Bi đang trợn mắt há hốc mồm nhìn anh, anh nâng ly rượu trong tay lên: “Không sao, đợi lát nữa tôi ném xác hắn vào thùng xe, rồi lái xe chở ra bờ sông. Giữa chúng ta và hắn sẽ hoàn toàn không còn liên can gì nữa.”

“Xác?!” Bi Bi ngăn người ra, “Anh nói vậy là ý gì? Anh muốn giết người sao?”

“Con dao lúc nãy em cất ở đâu rồi?” Hạ Lan Huệ nói, “Mang đến đây cho tôi mượn một lát.” Nói xong cúi người xuống, vén áo Hứa Văn Huy lên để lộ phần bụng trắng bóc dưới ánh trăng.

Không, không, không.

Bi Bi cảm thấy như có một quả bom nổ bùng trong đầu. Cô thuận tay cầm lấy một miếng gạch vỡ trong bồn hoa bên cạnh lên, lao tới trước mặt anh: “Hạ Lan Huệ! Anh đừng làm vậy! Chỉ cần tôi còn ở đây, anh đừng hòng động đến một sợi lông của ông ấy!”

“Buồn cười. Em là ai chứ? Tôi muốn động đến hắn cần hỏi sự đồng ý của em sao?” Cùng lúc một bàn tay của Hạ Lan Huệ đã đặt đúng ngay vị trí lá gan của người cảnh sát, trên khuôn mặt để lộ thái độ không được hài lòng. “Ừm, mờ gan... vừa đủ, tiếc là không phải thể loại tôi thích. Bi Bi, em nói thử xem, gã này trông cũng còn trẻ, thoát nhìn bề ngoài cũng gầy, cũng có tập luyện thân thể, sao lại bị mờ gan nhỉ? Chắc hẳn phải vì đây tở gương mẫu của nhân dân rồi!”

Không cho Bi Bi có thời gian kịp phản ứng, anh đã lên tiếng căn vặn cô như đang sai bảo người làm: “Phòng ăn ở chỗ nào? Em mau đi chuẩn bị dao nĩa các thứ đi. Phải rồi, ở nhà có sốt cà chua không?”

Bi Bi tức đến nghiêng răng treo treo, nhịp nhịp miếng gạch vỡ trong tay: “Tôi lặp lại lần nữa, đừng có chạm vào anh ta.”

“Em muốn cản tôi à? Quan tiểu thư?” Vừa nói, anh vừa đoạt lấy viên gạch, sẵn đó quăng luôn qua khỏi tường, những ngón tay lạnh lẽo lướt trên mặt cô, khuôn mặt nửa cười nửa không nói, “Lúc ở trong nhà vệ sinh, em còn chưa ném đủ mùi cực khổ phải không?”

Ánh trăng chiếu nghiêng nghiêng trên xương gò má anh, dù nhìn từ góc độ nào, trông anh cũng anh tuấn không gì so sánh được. Đôi môi luôn treo nụ cười nửa miệng khinh khinh trên tức người khác, còn đôi mắt luôn ẩn chứa cái nhìn thâm sâu khó lường.

“Chát”, cô vung tay phan ra một cái bạt tai.

Anh sờ sờ lên má, không giận mà còn cười nói: “Em nên vào bếp mà rửa đĩa đi. Một chốc nữa chỗ này có thể sẽ rất lộn xộn, nhưng em không cần dọn dẹp đâu. Nhà chúng ta có một vườn hoa lớn thế này thì dù trên trời có thiên thạch rơi xuống cũng còn chôn được nữa là. Đừng có sợ, tôi cam đoan sẽ không ăn em đâu.”

“Không được có ý đồ gì với người đàn ông này.” Bi Bi găng giọng nói: “Nếu không tôi không khách khí với anh đâu. Chắc anh chưa quên Triệu Tùng đã chết thế nào chứ?”

Anh đang vừa cười vừa chọc ghẹo cô, nhưng khi nghe đến hai tiếng “Triệu Tùng” thì đột nhiên im lặng.

“Triệu Tùng đã chết thế nào, em nói xem?” Anh nhìn thẳng cô, “Là do em giết à?”

“Đúng vậy.” Bi Bi lạnh lùng nói, “Tôi có thể giết hắn ta, tôi cũng có thể giết anh.”

Về mặt anh đột nhiên biến đổi rất phức tạp, trong mắt ánh lên vẻ đau đớn, phảng phất như cánh cửa hồi ức vừa bị mở tung ra, kéo anh vào trong u mê mờ mịt. Anh đứng bất động thật lâu, im lặng cúi đầu mà không nói một lời nào.

Lợi dụng lúc Tế ti đại nhân đang phân tâm, Bi Bi cố đẩy đẩy Hứa Văn Huy, vừa vỗ vỗ lên mặt ông ta, vừa cầu véo người ôngta. Bất thình lình ông ta mở mắt ra, từ từ tỉnh lại.

“Tôi... tôi bị sao vậy?” ông ta ngồi dậy, ngơ ngác nhìn xung quanh.

“Cảnh sát Hứa, chú có bệnh tim à?” Bì Bì đỡ ông ta dậy, “Đang đi, đang đi thì đột nhiên ngã xuống, làm cháu sợ hết hồn!”

Nói đoạn, cô giúp ông ta phúi phúi đất dính trên người, rồi ngoảnh đầu nhìn về phía cây Hòe, nhưng Hạ Lan Huệ đã biến đi đâu mất.

Hứa Văn Huy nghĩ nghĩ rồi nói: “Chắc là bị tụt huyết áp, tại tôi chưa ăn cơm tối.”

“Đề cháu đi lấy cho chú một ít bánh quy.” Bì Bì dìu ông ta vào phòng chính, lấy một hộp bánh quy có nhân đặt vào tay ông ta, “Đây là phòng khách của chúng cháu.”

“Ồ, phòng khách nhà cô thật là khí thế quá.”

“À chồng cháu là người sưu tầm đồ cổ, khá là coi trọng các vật dụng trưng bày trong nhà.”

“Thảo nào.”

Cô đưa ông ta đi tham quan các phòng quanh tứ hợp viện, không thấy có gì bất thường, Hứa Văn Huy cảm ơn về hộp bánh rồi lễ phép cáo từ ra về.

“Đã làm phiền rồi,” trước khi lên xe, ông ta hỏi một câu cuối, “A phải, còn chồng cô đâu?”

“Anh ấy đi vệ sinh rồi ạ.”

Bì Bì hết hồn khóa kỹ cửa, bụng thăm niệm mấy lần A đi đà phạt. Nhớ lại một trận hú hồn vừa rồi, tay chân đã cảm thấy mềm nhũn ra. Nhưng việc Hạ Lan Huệ bỗng nhiên biến mất lại khiến cô thờ phảo. Cảm ơn trời phạt, nếu cô không ra tay ngăn cản kịp thời, hôm nay, tại đây, có lẽ đã xảy ra án mạng mất!

Cô vào nhà bếp uống nước, mới phát hiện lưng mình đã ướt đầm mồ hôi lạnh. Cô tắt đèn, khóa cửa, nhẹ nhàng trở về phòng ngủ. Nhưng cảnh tượng bày ra trước mắt lúc này càng khiến cô kinh hoàng hơn.

Tề ti đại nhân có đi đâu đâu, Tề ti đại nhân đang hà hê thanh thân nằm ngủ trong ổ chăn của cô kia!

“Này... dậy mau... Hạ Lan Huệ!” Cô vỗ vỗ lên mặt anh, chỉ hận không thể đánh một cái lên đó, “Đây là giường của tôi!”

“Chẳng phải em đã nói, em là vợ của tôi sao?” Anh ngáp một cái thật sáng khoái.

“Thế chẳng phải anh nói, tôi là kẻ lừa đảo sao?”

“Được thôi, tôi sai rồi, em không phải kẻ lừa đảo.” Anh trở mình, kéo một cái gối ôm ôm vào ngực, “Tôi mệt lắm, tôi cần phải ngủ.”

“Muốn ngủ thì ra phòng cho khách mà ngủ,” Bì Bì đang muốn tính sổ với anh, “Anh dậy ngay, chuyện đêm nay chúng ta vẫn chưa nói rõ ràng đâu đấy!”

“Phòng ngủ khách có ga giường cotton mật độ năm trăm sợi không?”

“Không có. Không phải ai cũng xa xỉ giống như anh.”

“Vậy tôi đành phải ngủ ở đây thôi.” Anh nhắm mắt lại, “Đừng ồn ào, để cho tôi ngủ. .... tôi mà ngủ không ngon, cả tộc hồ sẽ lo lắng bất an đó.”

“Hạ Lan Huệ, anh ngồi dậy cho tôi, tôi muốn nói chuyện với anh!”

“...”

“Hạ Lan Huệ, dù có ngủ, anh cũng phải mặc quần áo ngủ chứ!”

“...”

“Hạ Lan Huệ, trả gối lại cho em!”

“...”

Tề ti đại nhân căn bản là không thèm đếm xỉa đến cô.

Đêm ấy, Bì Bì giống như một chú mèo nhỏ tìm được chiếc ổ êm ái trong lòng Tề ti đại nhân. Cô ngủ rất yên bình, không một chút mộng mị. Ngủ một giấc là ngủ thẳng tới tận hừng đông.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Yêu Em 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Trong suốt bốn năm qua, đây là lần đầu tiên Bì Bì được chào đón một buổi sáng mild đến thế này.

Vậy là trời cao đã nghe thấy lời nguyện cầu của cô, vậy là linh hồn cuối cùng cũng ngửi được mùi hương của nhau, Tề ti đại nhân đã trở lại rồi! Mỗi nhân duyên giành lấy không mấy dễ dàng này nhất định cô sẽ trân trọng hơn gấp bội.

Thế nên, bất kể cho Hạ Lan Huệ có những thay đổi khó tin đến cỡ nào, Bì Bì đều có thể lý giải được. Ngày tháng họ ở bên nhau không bao nhiêu, giữa chừng lại xen vào quá nhiều ngạc nhiên lẫn bất ngờ ngoài ý muốn, kết quả thường bị gián đoạn bởi những cuộc cãi nhau. Ấy nên tính cách của Tề ti đại nhân rốt cuộc là như thế nào? — Một vị Hồ tiên đã sống gần một nghìn năm — những trải nghiệm, niềm tin, tín ngưỡng, tình cảm và suy nghĩ của anh — người bình thường thì đâu thể dễ dàng suy luận được. Bì Bì cũng biết những điều đó cùng lắm chỉ mới được xem là bề ngoài thôi. Vì còn chưa nhắc đến chuyện sau khi anh trở về từ Bắc cực, Tề ti đại nhân đã mất hết trí nhớ, bắt đầu tu hành lại từ đầu, đồng thời cũng đã sống ở nước ngoài mất mấy năm, sao có khả năng vẫn là Hạ Lan của ngày xưa nữa.

♥♥♥

Tuyết muộn vừa mới tanh, trên song cửa sổ vẫn còn những bông tuyết bị đóng băng. Bì Bì mở choàng mắt, nghe trong phòng tắm vọng ra tiếng nước chảy.

Cô khoác một chiếc áo choàng vào, đi tới, khẽ đẩy cánh cửa kính đang khép hờ ra, một làn hơi ẩm liền phả ngay vào mặt. Có người vừa mới tắm xong, vôi sen vẫn còn nhỏ nước. Hơi nước bám trên tấm gương to đứng treo trên bồn rửa mặt vẫn chưa tan hết. Trên gương lờ mờ in hình một bóng người – Hạ Lan Huệ đang đánh răng. Nửa thân dưới của anh quấn một chiếc khăn tắm, nửa thân trên để trần, trên mặt còn vương một lớp bọt.

Thật là một buổi sáng ấm áp và bình thường biết bao. Bì Bì đứng tựa vào khung cửa, mỉm cười hạnh phúc.

Nghe thấy tiếng động, anh quay người lại, miệng còn dính đầy bọt xà phòng mà hỏi: “Dậy rồi sao?”

“Dậy rồi.” Cô trả lời, tiện tay đưa cho anh chiếc áo choàng mà cô đang khoác, “Lò sưởi chưa có mở, mau mặc vào đi, coi chừng bị cảm lạnh bây giờ.”

Vừa nói hết câu thì thấy hơi dư thừa. Người tộc Hồ có khi nào sợ nhiệt độ thấp đâu, sức đề kháng của cơ thể họ khác hẳn người thường, khả năng ngã bệnh hầu như không có.

Thế nhưng, anh vẫn nhận lấy chiếc áo rồi khoác lên người, tiếp tục súc miệng.

Bên cạnh bồn rửa mặt có đặt hai ống kem đánh răng. Trước đây, Hạ Lan Huệ chỉ thích dùng loại kem đánh răng Colgate, sau khi anh đi ống kem ấy vẫn để nguyên vị trí cũ, Bì Bì chưa từng động đến nó bao giờ. Ống kem còn lại là kem Nitidum, là loại kem đánh răng ưa thích của Bì Bì.

“Ống Colgate này có mùi là lạ.” Anh vừa chà răng vừa nói.

“Đó là ống kem mà bốn năm trước anh thích dùng.”

“Có khi nào bị quá hạn rồi không?”

“Có thể lắm chứ.”

Cô vừa cảm thấy buồn cười, lại cảm thấy được an ủi. Tề ti đại nhân đã thay đổi rất nhiều thứ, nhưng sở thích kem đánh răng vẫn không thay đổi, thói quen dậy sớm cũng không mất đi. Biết đâu chừng ở chung với nhau thêm mấy bữa sẽ phát hiện thêm càng nhiều thói quen cũ nữa thì sao? Khoa học đã chứng minh rằng, rất nhiều hiện tượng tâm lý của con người thực ra chính là hiện tượng sinh học. Miễn là đặc trưng sinh vật không thay đổi, thì gen sẽ tự động phục hồi lại mọi thứ ban đầu.

Cô cầm lấy bàn chải đánh răng nặn kem lên, Hạ Lan Huệ rót một ly nước đưa sang cho cô.

“Cám ơn anh, cứ để một bên là được, tay em không tiện lắm.” Cô cười nói.

“Sao em không thử bên tay phải của mình xem?” Ánh mắt anh vẫn là ánh mắt trống rỗng, nhưng khi nó chăm chú nhìn cô thì lại có một thứ lực xuyên thấu lạ lùng. “Là công tôi bận rộn suốt một đêm qua đấy.”

Cô kinh ngạc thử động dậy tay phải và vô cùng mừng rỡ khi phát hiện ra, các ngón tay đã vận dụng linh hoạt như lúc bình thường.

“Ôi trời ơi...” Bì Bì vui muốn điên lên, “Cám ơn anh nhé!”

“Không có gì.”

Sau khi súc miệng rửa mặt xong, cô quay lại phòng ngủ thay quần áo. Hạ Lan Huệ ấn một cái lên công tắc đèn, bóng đèn liền sáng lên.

“Ok nhé...” Anh nói, “Điện đài đều đã sửa xong. Chỉ có một chỗ bị hỏng đường dây thôi, còn mấy cái khác chẳng qua là bị hư bóng.”

Trên trần nhà treo một chiếc đèn lồng hình bát giác kiểu ngày xưa, các mặt bên dán giấy lụa, trên lớp giấy lụa đỏ thắm có in một bức vẽ Tê Ngưu Vọng Nguyệt. Ánh đèn mô phỏng tương tự ánh nến, dù vào ban đêm trông cũng tối âm u. Bi Bi thường thích đọc sách trước khi đi ngủ, nên trên đầu giường đặc biệt để thêm một chiếc đèn bàn. Không ngờ là lần này về đến nhà thì cả đèn bàn cũng hư mất.

“Sao anh không thay một cái bóng khác sáng hơn?” Cô hỏi.

Giương mặt của Tề ti đại nhân nhất thời trở nên thật nghiêm túc: “Ồ nhà phải tiết kiệm điện, phòng này chỉ cần mỗi bóng đèn đó là đủ sáng rồi.”

Lúc này Bi Bi mới phát hiện cây đèn bàn trên đầu giường đã biến đi đâu mất. Cô không khỏi thè lưỡi ra, lâu linh nói: “À phải, ống nước trong bồn rửa bát ở nhà bếp cũng bị hư mất tiêu, nước cứ rỉ rỉ ra hoài. Em đành phải tắt cả van nước đi luôn.”

“Thế à,” Anh lần mò đến chiếc ghế tựa ngồi xuống, “Em thấy tôi có điểm nào nhìn giống một thợ sửa ống nước không?”

Bi Bi hơi khựng lại một chút, mau chóng đổi đề tài: “Bữa sáng nay anh muốn ăn món gì? Nói để em đi làm cho.” Dứt lời liền kéo anh đi xuyên qua phòng khách vào nhà bếp.

Anh bị cô nắm tay dắt đi như đứa nhỏ hiền nhiên chẳng có chút tình nguyện nào. Anh đi đến bàn ăn trước mặt ngồi xuống, bắt đầu lên giọng phản đối: “Bi Bi, lúc ở trong nhà, tôi hy vọng em đừng dắt tôi đi y như một người mù thế. Muốn đi đâu thì tự tôi sẽ tự đi, được không?”

“Trong nhà... ý em là mọi hành lang và đồ đạc trong nhà... anh đã quen hết chưa?” Cô nhẹ nhàng nói, “Em sợ anh không cẩn thận đụng trúng người. Hôn nữa...”

Do trong thời gian Tề ti đại nhân đi vắng, bà nội có đến ở chung với cô vài tháng, mà nội vốn là người thích dọn dẹp, thế nên kiểu cách bày biện đồ đạc trong nhà đều đã bị thay đổi. Nói một cách đơn giản hơn chính là không còn lấy tiêu chí sử dụng thuận tiện của người mù ra làm trung tâm nữa. Chứ trước đây, từ phòng ngủ đến bếp ăn, dù có đi thẳng thì đường đi cũng thông suốt không phải vướng gì. Còn giờ, thì sẽ bị một bộ sô pha và hai cây đèn sàn ngăn ở giữa. Trên trần nhà treo mấy chậu phong lan, vóc người anh lại khá cao, hơi sợ ý chút xíu là đụng phải đầu ngay.

Thấy vẻ mặt của Tề ti đại nhân ngày một sứt lại, Bi Bi đành nuốt luôn câu nói tiếp sau hai tiếng “Hôn nữa” vào bụng.

Cô mở tủ lạnh, lấy một hộp bánh kếp đông lạnh ra bỏ vào chảo chiên, tiện tay bật bếp nấu nước pha trà lên.

“Dụng cụ để ở chỗ nào?” Hạ Lan Huệ đột nhiên hỏi.

“Dụng cụ hả? Dụng cụ gì?”

“Không phải em bảo ống nước bị hư sao?”

“Đề tối rồi hẳn sửa.” Bi Bi nói, “Mới tắm rửa sạch sẽ xong khi không đi làm cho dính dơ lại chi chớ? Hôn nữa...”

Hôn nữa, lúc này anh cũng không nhìn thấy gì. Nếu Tề ti đại nhân nhạy cảm với đề tài này, buộc lòng Bi Bi lại phải nuốt hai chữ “Hôn nữa” vào trong.

“Sửa mấy cái này mà cần tới mất sao?” Hạ Lan Huệ cười giễu, “Tôi bắt đầu sửa liền bây giờ, đến khi em chuẩn bị xong bữa sáng thì tôi cũng sửa xong.”

“Chỗ rỉ ở đây nè.” Cô nắm tay anh sờ vào chỗ khớp nối ống và vòi.

Anh mở van nước ra, thử vịn vịn vòi nước: “Khả năng lớn là bị hỏng miếng đệm.” Nói đoạn bèn cởi áo choàng ngủ ra, nhận hộp dụng cụ, lấy từ trong ra một cái khoan điện, bật công tắc lên, chiếc máy khoan “rít” lên một tiếng bắt đầu chạy rề rề.

Bi Bi nhìn những cơ ngực săn chắc của anh, cánh tay linh hoạt của anh, tinh thần hăng hái quên mình chui vào gầm bếp đầy mạng nhện và bụi bặm sửa ống nước của anh, mà đầu óc vừa có chút vẩn vơ, lại có chút ngất ngây.

Có vẻ như, không phải mọi thay đổi đều là tiêu cực nhỉ.

Tại trong một buổi sáng bình thường như thế này, một vị Tề ti cao quý phong nhã chớp mắt đã biến thành một thợ sửa ống nước giai cấp vô sản cần lao chăm chỉ chăm lo cho gia đình. Hôn thế còn làm việc một cách rất chủ động, rất hết mình, khiến cho Bi Bi cảm động muốn chết luôn. Cô không nhớ hồi trước Hạ Lan Huệ có biết sửa mấy thứ này. Anh lúc nào cũng mắc bệnh sạch sẽ trầm trọng, cái gì chỉ dơ chút xíu là tuyệt đối không muốn đụng vào. Nếu như có thứ gì bị hư thật, phản ứng đầu tiên của anh là gọi thợ đến bảo trì, chứ không bao giờ thêm động tay. Tất nhiên, biết đâu đó chỉ là một mặt của anh. Nếu anh không biết sửa, tại sao còn chuẩn bị sẵn một thùng dụng cụ để làm chi? Chưa kể đến những đường hầm bí mật và cơ quan trong ngôi nhà này, chắc chắn đều do một mình anh tạo dựng.

Với một bộ tộc phi nhân loại như tộc Hồ, mà lại dùng thứ logic của nhân loại để lý giải là một chuyện mệt óc lắm luôn. Bi Bi quyết định không nghiên cứu sâu thêm nữa.

“Đàn ông trong gia đình ở bộ tộc các anh ai cũng chịu khó như thế hay sao?” Bi Bi đem mớ bánh kếp mới rán xong phân vào hai cái đĩa, lại pha một ấm trà lá thật thơm, bung đến trước mặt anh. “Ồi chà, em thật có số hưởng phúc.”

“Tìm ra vấn đề, giải quyết vấn đề – đây là trách nhiệm của đàn ông chúng tôi.” Sau khi sửa xong, Hạ Lan Huệ rửa tay rồi quay lại bàn ăn. “Về phần phụ nữ các em là phải có trách nhiệm trung thành với người đàn ông của các em, tin tưởng anh ta, dựa dẫm vào anh ta, chấp nhận sự bảo vệ của anh ta.”

“Đây đã là quan niệm từ hồi thế kỷ thứ mười tám rồi.” Bi Bi không khỏi nhớ đến chuyện xảy ra ở quán lẩu hôm nọ, không nhịn được lên tiếng phản bác, “Rất nhiều bạo lực gia đình đều xuất phát từ cái danh nghĩa “bảo vệ gia đình” này mà ra đấy.”

“Bạo lực gia đình?” Anh lấy khăn ăn tào nhả lau miệng, “Tôi có như thế sao? Tôi chính là người đàn ông ba tốt trăm năm mới gặp được của em đó.”

Bi Bi đang uống trà, nuốt nửa thì bị sặc: “Người đàn ông ba tốt?”

“Là kỹ thuật tốt, tính cách tốt và bản lĩnh tốt.”

Khỏe mỗi anh cong cong, để lộ nụ cười hóm hỉnh. Nhưng y như kinh thường kiểu đùa cợt chót nhả này, nụ cười của anh trong phút chốc đã biến mất không còn dấu vết. Anh điềm nhiên cầm dao nĩa lên, tập trung tinh thần vào việc cắt bánh kếp trong đĩa như chưa xảy ra chuyện gì. Đến khi ngẩng đầu lên lần nữa, anh đã trở lại thành vị Tề tử đại nhân cao quý lạnh lùng, chỉ có thể nhìn xa chứ không thể thân cận trước kia.

Bi Bi âm thầm thở dài trong bụng. Riêng cái tật xấu nóng lạnh thất thường này chẳng những không thay đổi mà trái lại càng nghiêm trọng hơn.

Ăn sáng xong, Bi Bi đề nghị Hạ Lan Huệ ra khuôn viên phía sau đi dạo, sẵn tiện thưởng thức vườn hoa của cô. Bi Bi mở một cửa hàng hoa ở chợ Hoa Điều trên đường Phú Xuân. Ban đầu chỉ là một quầy hàng nho nhỏ, nhưng sau bốn năm hoạt động đã phát triển được chút quy mô. Ngoài việc hợp tác với các nông dân trồng hoa ở vùng phụ cận, hoa trong vườn nhà cô cũng đã đầy đủ các thể loại hoa: hoa hồng, bách hợp, mận côi, cẩm chướng, hải đường, anh thảo, phong lan, thiên trúc... Tất cả các giống hoa thường bán ở các cửa hàng hoa hầu như không thiếu một giống nào.

Trong vườn, tuyết đọng vừa tan, mai vàng tỏa hương ngào ngạt, không khí trong lành thanh mát như một trái chanh vừa bóc đi lớp vỏ.

Giữa vùng rừng núi thanh bình, gió nhẹ thổi phớt qua từng phiến lá, từ trên mặt đá truyền đến âm thanh thỉnh thoảng của bước chân.

Người mà mình ngày nhớ đêm mong đã quay về nhân thế, song Bi Bi lại đột nhiên giống như mất khả năng ngôn ngữ. Cô có nhiều lời muốn nói với anh lắm, cũng có nhiều điều muốn hỏi anh lắm, nhưng chưa gì Hạ Lan Huệ đi bên cạnh đã chau mày, đáng vẻ ra chiều tựa như có điều chi suy ngẫm lắm.

“Từ chỗ này đi đến nhà kính hết thảy là một trăm năm mươi bảy bước.” Cô nói.

“Sao em biết?”

“Là hồi trước anh nói với em.”

“Sao không chịu nói sớm, để này giờ tôi đỡ mất công đếm lại.”

Trong lúc nói chuyện hai người đã bất giác đến trước cửa nhà kính, anh đột nhiên cười nói: “Quả đúng một trăm năm mươi bảy bước thật, không sai một bước nào.”

“Em lừa anh làm chi.” Bi Bi nói, “Thật ra thì anh không cần phải đếm, trên lối đi có phần đường dành riêng cho người mù, khi nào gần đến nơi sẽ có dấu hiệu đặc biệt báo trước.”

“Cám ơn em đã nhắc nhở,” anh quay sang khẽ cười nhạt, “Suýt nữa thì tôi quên ở đây còn có một người mù.”

Bi Bi chỉ còn biết nín thinh.

Trước cửa nhà kính có trồng một bồn hoa, Bi Bi đi tới cửa, bỗng lùi về sau một bước rồi đột ngột dừng lại.

Trong một góc bồn hoa có ba con gà chết.

Cả ba con gà đó thoát nhìn lông lá xác xơ, máu me bết bết, giống như bị thú dữ cắn xé trước khi chết. Phía trên hầy còn có hai con ruồi bay lượn vòng vòng.

Hai con ruồi đó như bay thẳng vào trong óc cô. Cả người cô cứng đờ, không tự chủ được đưa tay túm lấy Hạ Lan Huệ: “Chuyện này là sao? Tại sao trong vườn của em lại có ba con gà chết?”

Hạ Lan Huệ “Ồ” lên một tiếng rồi im lặng, không trả lời.

Bi Bi chợt tỉnh ngộ, cô hít vào thật sâu: “Anh... anh...”

“Chẳng phải em bắt tôi không được đụng đến gan người sống sao?” Anh trả lời thật thản nhiên, “Vậy tôi đành phải bắt đắc dĩ mà tìm cách khác thôi...”

Bụng Bi Bi như bị ai gài bom, cô lao qua bên cạnh, cúi vào một cái thùng rác nôn thốc nôn tháo.

Sau khi đã nôn sạch sẽ bữa sáng ra ngoài, Hạ Lan Huệ mới đưa cho cô một chai nước suối nói: “Em uống nước đi.”

Trong nháy mắt, khoảng cách giữa hai người bị thu ngắn lại. Bì Bì nhìn anh bằng ánh mắt tuyệt vọng. Khẩu vị của Tế ti đại nhân thay đổi, có lẽ những sinh vật quanh đây sắp phải lâm vào cảnh lâm than rồi.

“Mấy con gà này...” Cô cố lấy lại bình tĩnh hỏi, “Anh bắt được ở đâu thế?”

“Ở sau vườn nhà hàng xóm của em”

“Đó là... là gà của nhà bà Triệu. Trước khi em dọn đến đây, anh còn qua nhà bà ấy mượn trứng gà đấy.”

“Thế à?” Hạ Lan Huệ đưa ra nghi vấn giả định, “Theo em thấy, bà ấy có tức giận không?”

“Anh nghĩ sao?” Bì Bì hỏi lại.

“Anh nghĩ là không.” Anh véo véo má cô, cười tà ác, “Vì dù sao như thế vẫn còn hơn việc bà ấy bị ăn gan đúng không?”

“Hạ Lan Huệ, em muốn nói chuyện với anh!”

“Nói chuyện, nói chuyện gì?” Anh hỏi, “Muốn khuyên tôi đừng sát sinh nữa à? Khuyên tôi đừng bộc phát con thú tính ra à? Em lấy tư cách gì mà khuyên tôi? Hãy đặt tay lên ngực tự hỏi mình xem, số gà mà em đã ăn ít hơn tôi sao? Đừng có hờ tì là lại lấy đạo đức ra mà nói chuyện, thật giả tạo! Trên thế giới này thứ giả tạo nhất chính là loài người các em. Quan Bì Bì, em nghe cho rõ đây, từ rày về sau bớt nhắc đến chuyện này đi. Coi chừng tôi ăn em trước đó!”

Tế ti đại nhân hằm hè nguyên một tảng. Bì Bì sợ đến độ co đầu rụt cổ, ngẩn người nhìn anh một lúc lâu, mới lí nhí nói: “Ý em định nói với anh là, em có mở một tiệm hoa ở chợ Hoa Điều trên đường Phú Xuân. Trong chợ có bán gan gà tươi — bình thường chỉ bán để cho mèo ăn. Nếu anh thích ăn thì không cần đích thân động tay đâu, em đi mua về cho anh là được...”

“Ừ, thái độ này còn tạm tạm.” Con giận của Tế ti đại nhân đã dịu lại, anh kéo cô đứng lên, “Đúng là trẻ nhỏ dễ dạy mà.”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Yêu Em 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Tiệm hoa của Bì Bì tên là “Hoa Vô Khuyết”. Cái tên đó chính là do người bạn học kiêm bạn tốt của cô – Tân Tiểu Cúc nghĩ ra. Chính Bì Bì cũng công nhận là cái tên ấy hơi phi lý, nhưng nó rất dễ nhớ, nghe lại vang dội, dùng lâu sẽ khiến người ta nảy sinh một loại cảm giác tự hào. Lúc mới bắt đầu, Bì Bì không có nhiều tiền lắm, cô chỉ thuê một cửa hàng nho nhỏ trên đường Phú Xuân. Đó là một mặt tiền khiêm tốn, rộng chưa đến mười thước vuông, mới bày có hơn mười loại hoa mà đã kín chỗ. Nhưng không lâu sau ba Tiểu Cúc – Tân Chí Cường bị trúng gió, cô ấy cần gấp một công việc bán thời gian, nên đã đem tiền dành dụm của mình ra góp vốn làm chung với Bì Bì. Người cha bị liệt nửa người của cô ấy cả ngày chỉ biết nằm một chỗ nói nhảm, chẳng những không tự ăn uống được, phải nhờ người khác chăm sóc cho, mà hờ không vừa ý chuyện gì là lại nổi cơn điên, khóc la inh ỏi, giằng co với con gái, ném bỏ nước tiểu lung tung. Hằng ngày Tiểu Cúc phải mất hai tiếng đồng hồ lăn lộn trên xe buýt để đi chuyển giữa chỗ cha và tiệm hoa, mệt đến cả người. Tuy nhà chồng cô gần hơn và vẫn còn phòng trống, nhưng dọn sang đó ở chưa đến một tuần, Tân Chí Cường đã làm loạn nhà người ta lên, khiến người ta chán ghét... Tiểu Cúc đành phải đưa ông về lại nhà cũ rồi thuê người làm đến chăm sóc hộ.

Tại cửa hàng, Tiểu Cúc dành hết mọi công việc nặng nhọc như: nhập hoa, phân phối hoa, cắm giỏ hoa, giao hoa. Còn Bì Bì chịu trách nhiệm việc trông coi cửa hàng, quản lý thu chi, tìm mối, thương lượng giá cả, thỉnh thoảng còn nhận lời mời đi trồng hoa và hướng dẫn làm vườn cho khách. Trước giờ, hai người thân nhau như chị em, có mâu thuẫn đều chủ động nhường nhịn nhau, vì thế mà làm việc chung với nhau rất ăn ý.

Chợ Phú Xuân là một khu vực sầm uất, được bao quanh bởi một trung tâm thương mại đồ sộ cùng các tòa nhà văn phòng và căn hộ cao cấp. Tuy số tiệm hoa ở đây khá nhiều, cạnh tranh nhau khá căng thẳng, nhưng không phải lo lắng về lượng khách hàng. Đối diện khu chợ có một bệnh viện lớn, thế nên ngay cả mùa ế ẩm thị trường tiêu thụ vẫn rộn ràng. Cửa hàng của cô kinh doanh đã hai ba năm, tích lũy được một ít vốn, Bì Bì bèn chuyển sang một mặt tiền khá hơn. Ngoài kinh doanh hoa tươi giờ còn bán thêm cây kiểng và hàng thủ công mỹ nghệ, công việc làm ăn càng lúc càng phát đạt.

Trong ấn tượng của Bì Bì, Tân Tiểu Cúc từ bé đến lớn luôn là một người tốt. Làm con thì biết điều, làm bạn thì nghĩa khí, làm vợ thì đức hạnh, dù làm thuê cho người khác cũng là một nhân viên rất mực cần cù. Nhưng tại sao một người tốt như vậy, lại có một cuộc sống bộn bề khổ tâm hơn bất kì ai.

Vào năm Hạ Lan Huệ rời xa Bì Bì, Tiểu Cúc đã cưới Trình Thiếu Ba – một nghiên cứu viên toán học của một viện khoa học nào đó. Hai người vô cùng yêu nhau, nhưng phía bên Trình Thiếu Ba có một vị mẫu thân là góa phụ tên Dương Ngọc Anh. Bà ấy là kỹ sư của một viện thiết kế điện lực. Sau khi nghe về gia cảnh của Tiểu Cúc, bà ta cất lực phản đối mối hôn sự này. Không phải bà ta ngại nhà cô ấy nghèo, mà là lo cô ấy sẽ bị di truyền chứng tâm thần của người cha. Phía Dương Ngọc Anh thì tìm mọi cách để ngăn cản, lấy cái chết ra đe dọa; phía Trình Thiếu Ba thì yêu đương cuồng nhiệt, tiền trăm hậu tấu, lên đi làm giấy chứng nhận kết hôn. Dương Ngọc Anh biết được dùng dùng nổi giận đến độ suýt phát bệnh tim. Cuối cùng để mọi việc được vẹn toàn, Tiểu Cúc phải ôm lấy ầm ức, tới nhà quỳ gối nhận sai, cộng thêm mấy cái tát của bà ấy nữa, trầy trụa lắm mới được bước qua cửa.

Những ngày tháng sau khi cưới dĩ nhiên chẳng phải dễ dàng. Từ lần quỳ gối đó đã làm Tiểu Cúc mất hết oai phong, về sau không thể lấy lại được chỗ

đứng trong mắt mẹ chồng. Dương Ngọc Anh càng được nước lấn tới, luôn đối xử phân biệt với con dâu, làm chuyện gì cũng tìm mọi cách bắt bẻ cho bằng được. Trình Thiệu Ba tuy trong lòng có bất mãn, nhưng một phần vì tật nói lắp nên không thích tranh chấp, một phần vì tính tình vốn ôn hòa lại sợ mẹ, thêm chuyện người cha bị điên của Tiểu Cúc hồ tì là lại tới gây sự, khiến cho tâm lòng thiên vị vợ của anh cũng nhạt phai dần dần. Thế là để cho tai được thanh tỉnh anh ta chú ý mũi vào việc học, đến một câu cũng chẳng thêm hỏi han.

Cuộc chiến mẹ chồng nàng dâu kéo dài suốt mấy năm, chỉ trông cậy vào việc Tiểu Cúc sinh được một đứa con, mối quan hệ may ra mới có thể cải thiện. Nhưng Tiểu Cúc mãi chẳng có tin tức, cha cô lại bị liệt nửa người, khiến nhà chồng càng ngày càng thêm khinh ghét. Tuy nhiên, trong tình huống ấy, dù xét về tình hay lý, gia đình họ Trình đều phải bỏ tiền ra giúp cha cô chữa bệnh. Bởi thế, Tiểu Cúc lại càng đuối lý, Ngọc Anh càng được cớ lên mặt kiêu căng. Bệnh của Tân Chí Cường ngày một trầm trọng, không có dấu hiệu rút lui, tiền chữa bệnh dần dần trở thành một món nợ lớn. Tiểu Cúc khó khăn lắm mới kiếm được một việc làm ổn định. Song hầu như tất cả số tiền kiếm được đều dành để trả cho nhân viên chăm sóc cho cha. Cả năm, tiền thu vô chẳng bù đủ số chi ra, đừng nói gì đến việc cảm giác thành tựu hay hưởng thụ. Nhiều năm bị dấn vặt và khổ cực đã tôi luyện một Tiểu Cúc thẳng thắn kiên cường trở thành một siêu oán phụ. Ngày nào cũng vậy, vừa đến cửa hàng là cô bắt đầu ca bài ca sử thi cách mạng gia đình, về tới nhà là thân kinh bắt đầu căng thẳng, nghe cha rên rĩ thì không nhịn được lại gắt gỏng, nghe nhắc đến mẹ chồng là nổi trận lôi đình.

Lúc Bi Bi đưa Hạ Lan bước vào cửa hàng, chỉ vừa mới bắt đầu buổi chợ sáng.

Cửa tiệm thì mở rộng, mà khách hàng thì thưa thớt, Tiểu Cúc đang ngồi xỏm tia hoa và thay nước dưới đất. Bên cạnh có nửa thùng lá vàng và cành khô đã bị cắt bỏ. Thấy Bi Bi đến, Tiểu Cúc vừa ngạc nhiên và vui mừng, đứng lên trao cho cô một cái ôm nồng ấm.

“Cậu đã về rồi!”

“Có phải công việc bận rộn quá, khiến cậu mệt lắm đúng không?” Trông đôi mắt thâm quầng và hai bọng mắt hơi sưng của Tiểu Cúc, Bi Bi khẽ cau mày. Mới mấy tháng không gặp, mặt mũi cô ấy xanh xao, hốc hác rõ, nhìn cứ như người bệnh nặng mới dậy vậy.

“Đang mùa ế thì bận rộn cái gì.” Tiểu Cúc cười khổ, “Một mình coi tiệm buồn thiu à, là người ta nhớ cậu quá đấy chứ.”

Bi Bi nghĩ bụng, chắc là Tiểu Cúc lại bị cuốn vào một cuộc chiến tranh hay là phiền muộn gì nữa rồi, vì thế cô không tiện hỏi thêm, chỉ nói: “Giới thiệu với cậu, đây là Hạ Lan Huệ — chồng mình. Hạ Lan, đây là bạn tốt kiêm cộng sự của em — Tân Tiểu Cúc.”

Hai người lịch sự bắt tay nhau.

“Woa! Đúng là đẹp trai quá!” Tiểu Cúc nhìn anh ngạc nhiên, “Bi Bi, chẳng phải cậu nói Hạ Lan làm việc ở nước ngoài sao...”

“Anh ấy vừa mới về.”

“Nào nào, ngồi xuống đây đi. Hạ Lan, anh muốn uống trà gì? Chỗ tụi em có trà lái với trà xanh.” Tiểu Cúc lau sơ cái bàn trước mặt, dời mấy chậu hoa sang một bên, niềm nở nói.

“Cám ơn cô, không cần đâu.” Hạ Lan Huệ không ngồi, nhưng lại hỏi một câu chẳng liên quan gì, “Bệnh của cha cô đỡ nhiều chưa?”

“Ông ấy... à... vẫn như trước.”

Bi Bi cúi đầu, có phần kinh ngạc. Trên đường đến đây, cô chỉ lo chìm đắm trong niềm vui trùng phùng, chưa kịp nhắc đến chuyện nhà của Tiểu Cúc. Vậy sao Hạ Lan Huệ lại đột ngột hỏi thăm cha Tiểu Cúc, mà làm thế nào anh lại biết ông ấy bị bệnh?

“Vậy còn cô, vẫn ổn chứ?” Hạ Lan Huệ lại hỏi.

Giọng anh rất bình thản, nghe có vẻ như một câu hỏi thăm thông thường, vừa có vẻ như có hàm ý khác.

Một lời thăm hỏi không mặn không nhạt nhưng lại khiến Tiểu Cúc không được tự nhiên. Cô thấp thỏm liếc về phía Bi Bi, lắp bắp trả lời: “Cũng bình thường... vẫn như trước.”

Hạ Lan Huệ gật đầu, không hỏi tiếp nữa.

Bi Bi cởi áo khoát ra, xắn tay áo lên, cắm hoa trên đất vào thùng, xếp một dãy hoa tươi lên kệ. Giữa lúc đó điện thoại bỗng reo lên.

“Là điện thoại đặt hoa đấy, để mình bắt cho.” Tiểu Cúc vội cướp lời.

“Thấy gì không? Tay mình khô rồi nè.” Bi Bi giơ cổ tay mình lên, “Cậu cứ nghỉ đi, để đấy tớ bắt.”

Đúng là gọi đặt hoa thật, đặt một tá hoa hồng, thứ năm đưa đến phòng 1107 cao ốc Hải Thiên. Bi Bi nhanh nhẹn ghi lại số điện thoại. Sau đó lại có thêm hai khách hàng tới đặt ba lẵng hoa, Tiểu Cúc và Bi Bi vội đến tư vấn, giải thích ý nghĩa các loài hoa, đưa các mẫu và hình chụp cho họ xem. Giữa lúc đang bận bịu, Bi Bi có nhìn về phía Hạ Lan Huệ, thấy anh vẫn ngồi im lặng, mắt đắm đắm nhìn vào khoảng không, hệt như nhà sư đang tọa thiền. Cô không khỏi nhin cười, đi qua đây đây anh, “Đừng ngáy ra nữa. Chờ chút xíu, em với anh quanh quanh chợ xem thử có gì anh thích không.”

“Chỗ này có bán cá không?” Anh hỏi.

“Anh muốn ăn cá à? Vậy thì lát tới mặt chợ phía Nam.”

“Ý tôi là... cá cảnh.”

“Có có! Ở đây nhiều chỗ bán lắm, qua khỏi khu chợ hoa chính là khu chợ cá.”

“Tôi đi dạo một lát, em làm việc của em đi.”

“Ày— anh không quen đường xá ở đây, để em đưa anh đi.” Bì Bì vội nói.

“Không cần đâu.” Hạ Lan Huệ ngăn cô lại, lấy cây gậy dò đường ra, “Em đừng đi theo tôi.”

Trông thấy vẻ cố chấp của Tế ti đại nhân, Bì Bì chỉ đành thờ dài.

Phục vụ hết khách hàng, Tiểu Cúc lại nói: “Cậu ấy, chồng thì về rồi, việc gì cũng thuận lợi hết, ngay cả tay cũng đã khỏi. Bì Bì, mình thấy cậu đúng là tốt số, thật đấy!”

Cô ấy vừa nói vừa dùng giẻ lau sàn, nghiêm túc nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại. Sau đó cô ấy đến kho lấy một cái hộp, moi ra một cái bánh bao cặm cùi ỉn. Mới ăn được hai miếng thì đột nhiên sụt sùi nước mắt.

Bì Bì hoảng sợ: “Sao thế? Lại xảy ra chuyện gì rồi?”

“Hôm qua Trình Thiệu Ba nói... muốn ly hôn với mình.”

Nỗi tủi thân này quá là lớn, Tiểu Cúc khổ sở cuối cùng khóc to lên.

Bì Bì vội đưa cho cô ấy một hộp khăn giấy: “Không thể nào? Người ta đùa đấy. Chắc là hai cậu cãi nhau, Thiệu Ba giận quá nên nói vậy thôi.”

“Không phải cãi nhau, lâu rồi bọn mình không cãi nhau nữa. Gần đây anh ấy không thèm quan tâm đến mình, trên giường cũng không chạm vào mình. Nhưng mẹ anh ấy hờch húi là lại nháy mắt ra hiệu với anh ấy. Hai người ấy thăm thì với nhau ngay trước mặt mình.”

Bì Bì giậm chân nói: “Theo mình, chuyện này là do mẹ anh ta bày ra. — Thiệu Ba chắc chắn là bị bà ta ép buộc.”

“Trước kia không phải không có ai ép. Mấy lần bà ấy lấy cái chết ra đe dọa, cũng đều vượt qua cả đấy thôi? Chỉ vì Thiệu Ba muốn có một đứa con nhưng tụi mình chờ hoài mà không có. Đi bệnh viện kiểm tra kết quả là cả hai đều bình thường.” Tiểu Cúc nghẹn ngào, “Các gì mình cũng đã thử hết, không biết đã thử bao nhiêu cách rồi nữa, uống thuốc, thấp hương, lễ tiên bái phạt, đến nỗi sắp thành mê tín luôn rồi.”

Bì Bì nghe xong cũng nóng cả ruột gan: “Tình cảm của các cậu tốt như vậy, một chút áp lực cũng không chịu được, nói tan là tan ư!”

“Mình cũng nói thế, nhưng hôm qua Thiệu Ba vô cùng cương quyết. Hồi hôm nói xong liền đến viện nghiên cứu, cả đêm không về nhà. Mẹ anh ấy lại càng tàn nhẫn hơn, bà ta ném thẳng đơn ly hôn vào mặt mình, quăng hành lý của mình ra ngoài, bảo mình lập tức cút đi.”

“Đồ độc ác, bà ấy thật là độc ác!” Bì Bì liên tục mắng chửi, “Cứ mặc kệ bà ta đi, đây là chuyện giữa cậu và Thiệu Ba, đừng để bà ấy dễ dàng xen vào như thế!”

“Đúng vậy, mẹ con họ đồng lòng muốn ly hôn, mình có thể không phối hợp với họ ư? Tối qua mình mang hành lý về nhà, sau đó lập tức thuê taxi đến viện nghiên cứu của Thiệu Ba, ký giấy tờ ngay trước mặt anh ta, rồi giáng cho anh ta một cái bạt tai, sau đó nghênh ngang rời đi.”

“Cậu... cậu làm vậy thật hả!” Bì Bì nhất thời ngớ người ra, “Vậy chẳng phải đúng kế hoạch của mẹ chồng cậu rồi à?”

“Mình vốn muốn cho mẹ anh ta một cái tát, nhưng thấy bà ta đã lớn tuổi, thật tình không nỡ ra tay.” Tiểu Cúc nói, “Đúng là mình hơi kích động một chút, nhưng than ôi, dù sao chuyện cũng đã rồi, thả đau ngăn còn hơn đau dài!”

Nói đoạn, chưa nguôi cơn giận, cô đập mạnh lên bàn một cái: “Mà lúc đó mình có thể không kích động ư? Nếu là cậu liệu cậu có thể giữ bình tĩnh không?”

“...Không thể.” Bì Bì đi qua mở tủ lạnh lấy cho cô ấy một ly sữa đậu nành, “Mình còn nóng nảy hơn cậu đấy. Nhắc lại chuyện hồi trước, nếu mình là cậu thì mình sẽ không quý gỏi nhận sai đâu.”

“Cậu đừng nhắc chuyện đó nữa! Cuộc đời của Tân Tiểu Cúc mình cứ như truyện Quỳnh Dao, thật không ngờ kết cục lại thành ra như vậy.”

“Không nhắc không nhắc nữa... Thế cậu đã có dự định gì chưa?”

“Còn biết dự định gì bây giờ? Mọi thứ đều bắt đầu lại từ đầu, đầu óc mình giờ rất lộn xộn.”

Bì Bì cầm tay cô ấy, chờ cô ấy bình tĩnh lại, mới lên tiếng khuyên lơn: “Mình thấy cậu phải tranh thủ Trình Thiệu Ba. Dù thế nào thì anh ấy vẫn còn yêu cậu. Chuyện sinh con từ từ thì sẽ được thôi.”

“Không cần cầu xin anh ấy. Sống với anh ấy thì không thể tránh khỏi bị mẹ anh ấy chen ở giữa. Cuộc đời này ngắn ngủi lắm, cứ gì mình phải sống một

cuộc sống không có lấy một ngày vui vẻ? Kiếp trước mình lại chẳng hề nợ nần gì bà ta!”

“Đừng nói vậy, Thiếu Ba vẫn đối với cậu rất tốt mà. Nhớ việc anh ấy giúp cậu chăm sóc cha cậu không? Cha cậu lên cơn đổ cả bồn nước tiểu lên đầu anh ấy, anh ấy cũng không hề tức giận. Anh ấy còn mua thuốc cho cha cậu, anh ấy cũng đưa cậu không ít tiền đấy thôi? Hồi trước vì muốn cưới cậu mà chống lại mẹ chồng cậu mấy lần còn gì? Hơn nữa sự thật thì, với hoàn cảnh hiện giờ của cậu, muốn quen một người khác mà cha mẹ người đó cũng chấp nhận cậu, không phải chuyện một sớm một chiều.”

“Haizz... Đúng là vậy.” Tiểu Cúc nặng nề buông tiếng thở dài, lấy khăn giấy lau nước mắt, đổi sang đề tài khác, “Mất Hạ Lan nhà cậu không tốt à?”

“Bị tăng nhân áp nặng, ban ngày không nhìn thấy gì.”

“Có căn bệnh này nữa sao?” Tiểu Cúc kinh ngạc hỏi.

“Có chứ, chỉ hơi hiếm thôi.”

“Coi kìa, anh ấy trở lại rồi. Nhanh thế, không mang theo tiền à?”

“Sao thế được. Ồ, anh ấy cầm cái gì trong tay thế?”

“Một cái bình thủy tinh lớn, ở trong có một con... rùa con?”

“Rùa con?”

Bi Bi ngảnh cổ lên nhìn, Tiểu Cúc bỗng kéo áo cô, liếc mắt ra hiệu, khẽ chỉ tay ra cửa.

Một thanh niên tóc dài, mặc một chiếc áo khoác da đang đi về phía cửa hàng. Anh ta có khuôn mặt như quả dưa, vóc người không cao nhưng rất cường tráng, thoạt nhìn giống như một tay chơi guitar điện của một ban nhạc nào đó.

Vào mùa hè, tên này thích mặc áo ba lỗ đi ngảnh ngang ngoài phố, cổ tình để người ta trông thấy cánh tay cơ bắp và hình xăm đầu con hổ trên vai của mình.

“Tiền Thất lại tới nữa rồi, phí bảo vệ đột trước tụi mình nộp rồi đúng không?” Bi Bi hạ thấp giọng hỏi, đồng thời dùng tốc độ nhanh nhất khóa kết tiền lại.

“Nghe nói là lại tăng giá. Đầu tháng hán ta đã tới một lần, mình nói mình không quản lý chuyện tiền bạc, phải chờ cậu về. Hán ta nổi giận mở kết tiền lấy bốn trăm đồng mang đi.”

“Bao nhiêu đó chưa đủ cho hán mua bạch phiến sao! Đúng là đồ cặn bã!” Bi Bi rủa thầm một câu, “Tăng lên bao nhiêu?”

“Năm sáu ngàn.”

“Trời, không phải tăng gấp đôi đấy chứ? Thà giết mình đi còn hơn!”

“Tiền mình đã chuẩn bị đủ rồi. Nếu hán làm căng thì cứ đưa cho hán đi, nếu không hán sẽ phái người tới đập tiệm đó.” Tiểu Cúc nói.

Chưa kịp dứt lời, Tiền Lão Thất đã đến nơi.

“Chào Thất ca!” Bi Bi vội vã lên tiếng.

“Chào Thất ca!” Tiểu Cúc cũng thêm vào một câu.

Hai người đứng cạnh nhau, cùng đồng thời nhếch mép, nở nụ cười nịnh nọt.

“Ừm, chào.” Tiền Lão Thất ung dung bước vào cửa hàng, mắt hằm hằm liếc về phía quầy, đối mặt với máy tính tiền nói: “Các cô gái, gần đây làm ăn tốt chứ?”

“Đang mùa ế mà anh.”

“Mùa đắc mùa ế gì anh không quan tâm! Bi Bi, cô em là chủ tiệm, lên tiếng bảo mang tiền nộp ra đây là xong.”

“Anh Thất à, có chuyện gì từ từ nói, hút thuốc trước đã!” Tiểu Cúc lấy một bao thuốc Hồng Tháp Sơn nhét vào tay hán, thấy hán rút trong túi ra một cái bạc lửa thì vội vàng nói, “Tụi em làm ăn nhỏ, chỉ kiếm được chút tiền lời, nhưng phí bảo vệ tụi em nhất định sẽ nộp. Có điều... gần đây tăng hơi nhanh. Hay là nộp trước một phần? Phần còn lại đến cuối năm nộp bổ sung nha?”

Dứt lời, cô dùng một đôi mắt to đầy vẻ đáng thương nhìn hán ta.

Tiền Thất rút một hơi thuốc, hừ một tiếng, không thèm nhìn trả mà nói: “Có nhiều nhận gì đâu? Chỉ có sáu ngàn, một lần nộp đủ. Thất ca đảm bảo các em cả năm không tai không họa.”

“Tụi em đã nộp ba ngàn rồi.” Bì Bì nhỏ giọng nhắc nhở.

“Tặng rồi, tiệm mấy em buôn bán tốt như vậy, lão đại nói phải nộp một vạn. Nhưng anh nói hai em cũng không dư giả gì, thôi thì chín ngàn thôi.” Vừa nói, hắn vừa chậm chậm phả một ngụm khói vào mặt Bì Bì, cười tiếp, “Sao nào, so với sự trung thành trước giờ của các em, Thất ca khá là có tình có nghĩa đúng không?”

Bì Bì hít phải ngụm khói thuốc ho sặc sụa nhưng không dám phát câu. Tiểu Cúc lại tức không chịu được, hơi cao giọng: “Tiệm hoa Ôn Hinh ở phía đông chợ cũng xấp xỉ tụi này mà các anh chỉ lấy có sáu ngàn. Sao tiệm tụi này phải nộp nhiều hơn ba ngàn? Thật là chẳng công bằng chút nào.”

“Trình Như Ngọc của tiệm hoa Ôn Hinh cho anh sờ, còn mấy em có cho không?”

Bì Bì vội lấy một quyển sách chặn phía trước ngực.

Tiền Lão Thất nghe hàm răng vàng khè ra, cười xấu xa: “Nếu mấy em chịu ngủ với anh một tháng như cô ta, đừng nói sáu ngàn, ngay cả ba ngàn Thất Ca cũng miễn hết cho mấy em. Thế nào? Cần nhắc cho kỹ đi. Là tiếc tiền? Hay là tiếc ở dưới?”

Hai tay Bì Bì nắm thành nắm đấm, tức đến độ muốn tát cho hắn một cái, nhưng bị Tiểu Cúc kéo lại.

“Sáu ngàn thì sáu ngàn.” Tiểu Cúc nói, “Tụi em giờ chỉ có ba ngàn, phần còn lại ngày mai đưa cho anh.”

“Ừm, thế này còn được, cô em biết điều đấy.”

Tiểu Cúc mở kết tiền ra, lấy một xấp tiền mặt đưa cho Tiền Thất. Tiền Thất cảm lấy đếm, xong nhét vào một bao thư, đứng lên, phẩy tay: “Hai em cứ từ từ, chuẩn bị khoản tiền còn lại đi, mai Thất ca lại tới.”

Hắn nói xong quay người định đi, tìm Bì Bì chợt lệch đi một nhịp.

Cô thấy Hạ Lan Huệ đang từ ngoài cửa đi vào.

Hai người vừa hay đụng nhau ở cửa, gần như là mặt đối mặt nhau. Tiền Thất sốt ruột đẩy anh sang bên.

“Đội đã.”

Hạ Lan Huệ đột nhiên chia cây gậy ra, cản đường hắn ta lại.

“Anh chính là Tiền Thất?” Hạ Lan Huệ lịch sự hỏi, vừa nói vừa gạt cây gậy lại, vừa đưa bình thủy tinh trong tay cho Bì Bì.

“Lão tử chính là Tiền Thất!”

“Tôi là Hạ Lan Huệ, Quan Bì Bì là vợ tôi.”

“Wow, Bì Bì con mắt của em tinh tường thật đấy! Thà tìm một tên mù non choẹt chứ không chịu tìm Thất ca.” Tiền Thất cười hô hố. Nụ cười nửa chừng tắt ngóm, cơ mặt hắn đông cứng lại.

Hạ Lan Huệ đột nhiên nắm lấy cổ tay hắn ta, bóp nhẹ một cái. Nghe “rắc” một tiếng, không biết chỗ xương nào bị nứt mà Tiền Thất đau đớn hét lên.

Hạ Lan Huệ buông tay xuống: “Đem tiền trả lại mau.”

Tiền Thất đau toát mồ hôi, chỉ còn cách ném phong thư lên mặt quỳ, còn cứng mồm cứng miệng: “Mày dám động vào lão tử à! Mày có biết lão tử là ai không?”

Hạ Lan Huệ cười nhạt, bất ngờ đẩy hắn vào tường, một tay nắm lấy yết hầu hắn, gần từ chữ một: “Tôi không biết anh là ai. Có điều Quan Bì Bì là vợ tôi. Lần sau nếu để tôi bắt gặp anh có làm gì mấy may không khách khí với cô ấy, tôi sẽ bẻ gãy cổ anh ngay. Cút đi!”

Tiền Thất đau, mặt cắt không còn hột máu, thở hổn hển hồi lâu. Chờ Hạ Lan Huệ buông lỏng tay ra, hắn như vừa gặp quỷ giữa ban ngày, chân nam đá chân chiêu lùi nhanh ra ngoài.

Bì Bì và Tiểu Cúc đứng bên cạnh nhìn mà hải hùng khôn xiết, không biết nên vui hay nên buồn. Thấy Tiền Thất đã chạy xa, Tiểu Cúc mới nhanh như gió gom hết hoa ngoài cửa vào kho, sau đó đóng chặt cánh cửa tiệm bằng hợp kim nhôm lại.

Hạ Lan Huệ nhũn mày, hỏi: “Sao lại thế? Đóng cửa giờ này ư? Không bán nữa sao?”

Bì Bì kéo tay anh, run run nói: “Hạ Lan Huệ, mau chạy đi, chúng ta gặp rắc rối to rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Yêu Em 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Mỗi thành phố đều có một vài thế lực ngầm, thành phố C cũng không phải là ngoại lệ.

Thường thì những thế lực ngầm này chỉ xuất hiện trên trang pháp luật của tờ Báo Chiều của thành phố C. Mọi người đều biết những chuyện xấu luôn có tính “ngẫu nhiên”, là một thường dân thì chỉ cần trung thực đi làm, không chơi gái, không cờ bạc, không hút chích, không ra đường hay lang thang ngoài phố lúc nửa đêm, thì sẽ không trở thành nạn nhân của các thế lực ngầm.

Mười năm về trước, chợ Phú Xuân vẫn chưa xuất hiện trên bản đồ của thành phố C, thế chỗ của nó là một khu công xưởng rất rộng cùng với những tiếng ồn đinh tai nhức óc. Vì đây chính là nơi tọa lạc của xí nghiệp quốc doanh Phú Xuân, là xưởng cơ khí lớn nhất trong thành phố. Nhưng vì trang thiết bị xuống cấp, ban quản lý suy đồi, nợ nần chồng chất, ô nhiễm tiếng ồn quá mức, và vô số nguyên nhân khác mà phải đóng cửa. Kết quả là một lực lượng rất lớn thanh niên bị mất việc. Trong số đó, có người dựa vào sự nỗ lực cần cù của chính mình đã thuận lợi tìm được công việc mới; có người lại đem sự bất bình bộc phát với những doanh nghiệp bất động sản đã mua đất xây dựng ở đây. Tiền Tam Kim – lão đại của “Đầu hồ bang” chính người thuộc vào nhóm người thứ hai. Ngay khi xưởng cơ khí Phú Xuân to kèn đổ biến mất khỏi bản đồ, xóm công nhân náo nhiệt bị thay thế bởi tên một cái chợ, Tiền Tam Kim cảm thấy những người đã chiếm lấy mảnh đất này để kiếm tiền phải chịu trách nhiệm chi trả tiền lương cho hắn và các anh em thuộc hạ đã bị mất việc.

Thực ra thì những hiểu biết của Bì Bì về bang Đầu Hồ cũng chỉ giới hạn trong những lời đồn đại. Bang hội này lớn bao nhiêu, ngày thường thường giờ những thủ đoạn gì, cô hoàn toàn không rõ lắm. Chỉ biết rằng, ở chợ Phú Xuân, cửa hàng nào cũng phải nộp phí bảo vệ cho bọn chúng, ai có gan không nộp thì chắc chắn sẽ bị chúng đập tiệm. Ngoài ra, bọn chúng còn vì vấn đề tranh chấp lãnh địa mà đánh nhau với các băng đảng khác, từng gây chết người, từng bị tra ra có tồn trữ bạch phiến, từng bị đưa lên bản tin thời sự trên truyền hình. Thế nhưng, đồng bọn anh em trong bang Đầu Hồ rất kín miệng, sau khi cảnh sát can thiệp vào, tuy bắt được rất nhiều tên trong băng đảng nhưng tra hỏi cách mấy cũng không thể nào đụng đến một sợi tóc của Tiền Tam Kim.

Tên Tiền Thất này chính là em trai của Tiền Tam Kim, một trong những tay chân nòng cốt của bang Đầu Hồ.

Trên đường, dù Bì Bì có giảng giải về những nguy cơ tiềm tàng khi đắc tội với bang Đầu Hồ như thế nào, Hạ Lan Huệ cũng đều mắt đăm đăm tai ngơ, chỉ tập trung giữ cái bình nuôi cá bằng thủy tinh đang đựng sùng vật của anh. Ngay cả con rùa con màu xanh biếc ở bên trong còn cảm thấy bất an cào cào mấy cái lên thành bình.

“Em chưa bao giờ nghe anh nói anh thích nuôi rùa con.”

“Những chuyện của tôi mà em chưa nghe nói khá nhiều.” Hạ Lan Huệ nói, “Đây không phải con rùa bình thường, đây là hải quy.”

“Đôi lúc em cảm thấy,” Bì Bì nhú mày, nói một câu thật lòng, “Anh hoàn toàn biến thành một người xa lạ.”

“Là vì đột nhiên phát hiện ra tôi thích nuôi rùa à?”

“Còn một vài chuyện khác nữa...” Cô nói, “Không biết là bởi vì em vốn không hiểu anh, hay là bởi anh đã thay đổi một cách sống khác.”

Hạ Lan Huệ hơi chau mày, khoe môi cong lên một nụ cười: “Em đang ám chỉ việc tôi dọn ra khỏi phố Nhân Đình ư?”

“Nghĩ lung tung.” Bì Bì nghiêng đầu, tựa vào vai anh, dịu dàng nói, “Người ta chỉ muốn hiểu rõ anh hơn thôi.”

Trước đây, vào những lúc như thế này, Hạ Lan Huệ sẽ xoay lại đáp trả lại sự thân mật của cô bằng cách cọ cọ cằm anh lên má cô. Nhưng lúc này đây, bờ vai của anh cứng đờ. Bì Bì xấu hổ, mặt đỏ bừng lên, trong lòng có chút tổn thương.

Xe taxi rẽ sang trái, chạy về hướng Bắc.

“Chúng ta đang đi đâu vậy?” Hạ Lan Huệ hỏi.

“Đến nhà Tiểu Cúc.” Bì Bì trả lời, “Ba cô ấy bị bệnh nằm liệt giường, cô ấy phải đến gặp chồng bàn chuyện ly hôn. Người làm hôm nay xin nghỉ, thế nên em muốn đến giúp cô ấy ngó chừng ba cô ấy một lúc.”

“Từ khi nào tôi phải phụ thuộc vào lịch trình cuộc sống của em vậy?”

“Tôi đa chỉ hai tiếng đồng hồ thôi,” Trông thấy vẻ mặt không hài lòng của anh, Bì Bì nói thêm, “Em sẽ tự chăm sóc cho người bệnh, anh chỉ cần ngồi chờ trong phòng khách của một xíu thôi.”

Thực ra câu này cũng không đúng sự thật lắm. Nhà Tiểu Cúc nằm xa trung tâm thành phố, đi taxi thì phải mất một giờ mới đến nơi. Dĩ nhiên sự kiên nhẫn của Tế ti đại nhân vô cùng tệ, thế nên vừa xuống xe anh đã lên tiếng cằn nhằn: “Nhà bạn em sao lại xa như vậy?”

“Đây là khu ký túc xá cũ của nhà sách Tân Hoa, trước kia ba cô ấy từng làm việc cho nhà sách này. Nghe người ta nói là phong thủy của khu này rất xấu: bên trái là nghĩa trang liệt sĩ, sát vách là tiệm bán vòng hoa, sau lưng là nhà hỏa thiêu, trước kia chỗ này là nghĩa địa, cũng là nơi chôn các phạm nhân

bị từ hình, qua khỏi một trạm thu phí chính là bệnh viện ung bướu – và bởi lẽ, nhân viên của nhà sách hằng ngày đều tiếp xúc với dân trí thức nên đương nhiên không tin vào những chuyện tà ma.”

Khu kí túc xá được xây dựng theo kiểu kiến trúc cũ, trông yếu ớt như một lớp vỏ bao diêm, chỉ cần đưa tay đẩy nhẹ một cái là đổ. Nhưng kể cũng lạ, một mình nhà Tiểu Cúc sống ở đây hai mươi năm mà không có chuyện gì xảy ra. Khu vực này lại thuộc phần kéo dài của một sườn dốc lớn, trời vừa mưa một trận nhỏ là nước các nơi liền thi nhau đổ về, hễ cống thoát bị nghẹt là cả sàn lầu một gần như bị ngập lụt. Ngay cả trong những tháng khô hạn nhất, trên bậc thang cũng mọc đầy rêu xanh trơn trượt.

Đi đến lầu hai, vừa mở cửa ra, một mùi hôi ngai ngái lập tức xộc vào mũi, khiến Hạ Lan Huệ bị sặc, ho khan mấy tiếng. Bì Bì vội cầm chiếc khăn choàng cổ bằng lụa của mình ra đưa cho anh: “Cầm cái này che mũi lại.”

Thấy sắc mặt anh hết sức u ám, Bì Bì vỗ vỗ vai anh: “Em đảm bảo, tuyệt đối không quá hai giờ.”

Trong căn ký túc nhỏ một buồng một phòng, không có một món đồ nội thất nào ra hồn. Bộ sofa bọc da cũ kĩ bị thùng mảy cái lỗ to tướng, để lộ ra cả lớp xốp vàng nâu mật ong. Chăn và gối chất đống trên đó, trong phòng không lắp máy sưởi, khiến ở trong phòng mà lạnh hết như đang ở ngoài trời. May mà phòng ngủ có một cái máy sưởi dầu^[1] nên nhiệt độ ấm áp hơn một chút. Nhưng mùi hôi thối kia đi qua máy sưởi lại càng nồng đượm hơn. Bì Bì phải đi mở rộng cửa sổ ra, cho bầu không khí trong phòng trong lành hơn một chút. Nào ngờ mới hé cửa thì một cơn gió đông bất chợt lùa vào, khiến cô lạnh đến độ hắc xì liền hai cái, đánh thức cả Tân Chí Cường đang ngủ say trên giường. Ông ta vừa trông thấy cô liền buống mấy lời mắng chửi rất khó nghe, cô sợ quá vội vàng đóng cửa lại.

[1] Máy sưởi dầu là một công nghệ hoàn toàn mới khi sử dụng dầu tuấn hoàn trong máy để đốt nóng từng thanh sưởi, qua đó làm nóng không khí trong căn phòng.

Trên đầu giường có một bình hoa huệ tươi, mùi hoa sực nức như vậy mà cũng không thể lấn át được thứ mùi khó ngửi này.

Bì Bì nghĩ bụng, Tân Chí Cường thật là hạnh phúc. Nếu gặp phải một đứa con gái không hiểu thảo, thì đời nào lại đi lo lắng cho một ông già điên điên khùng khùng thế này, trái lại chỉ mong ông ta sớm chết quách ở xó đường nào đó đi thì tốt. Huống hồ, lúc trúng gió, ông ta té xỉu ngoài đường, nhờ trên cổ có đeo tấm thẻ viết số di động của Tiểu Cúc nên mới được cứu kịp thời. Vì người cha này mà Tiểu Cúc chịu biết bao nhiêu uất ức, nhưng theo lời cô ấy nói, lúc đầu óc Tân Chí Cường còn tỉnh táo, ông ấy đối xử với cô rất mực yêu thương. Thế nên mỗi khi nhớ đến điều này, một cô gái quật cường như cô cũng phải sụt sùi nước mắt: “Mình vẫn nhớ điểm tốt ấy của ba, hơn nữa ông ấy bị bệnh nên không thể trách ông được. Ngoài ông ra thì mình chẳng còn ai thân thích nữa.”

Ông già nằm trên giường mở to hai mắt kinh hoàng nhìn cô.

“Bác Tân, là cháu, Bì Bì đây.” Cô nhỏ giọng nói, “Tiểu Cúc có chút việc phải gặp Thiệu Ba, nên cô ấy bảo cháu đến thăm bác. Bác đói chưa? Có muốn ăn gì không?”

Tân Chí Cường lăm bằm một tràng gì đó trong miệng. Ông ta nằm trên giường, một bàn tay cong queo lại, cả cơ thể cứng đờ. Khuôn mặt gầy rộc đến độ biến dạng, hàm răng đã rụng gần hết, râu ria tua tủa, tóc tai thưa thớt, trông ông ấy giống như một lão đạo sĩ mày trắng râu dài. Nếu là trước đây, lúc gặp ông Bì Bì luôn thấy hơi sợ, vì ông ấy đôi khi rất bình thường, nhưng đôi khi đang nói chuyện lại đột nhiên nhảy chồm lên, nhào vào cào xé bạn. Nếu không ngăn lại kịp thời, ông ấy còn há miệng cắn người. Bì Bì tuy chưa bị ông ấy cắn, nhưng đã từng trông thấy vết cắn trên tay của Tiểu Cúc. Khó trách Tiểu Cúc lúc nào cũng mang theo một chiếc ô bên người để phòng thân.

Bây giờ ông ấy phải nằm liệt giường, Bì Bì hơi hơi thả lỏng, dù sao cũng cảm thấy an toàn hơn lúc trước.

“Ra ngoài!” Ông ta đột nhiên hét lên, “Bảo anh ta ra ngoài! Tôi xin cô hãy bảo anh ta ra ngoài đi!”

Người đang nói chuyện trên giường đột nhiên giãy dụa lên như một kẻ bị trúng tà, khiến cái khung giường yếu ớt rung lên kèn kẹt. Hai tay Tân Chí Cường hươ hươ loạn xạ trên không trung, trong đôi mắt màu vàng nâu bùng lên một ngọn lửa kỳ dị. Ông ta cố gắng bò về phía cửa sổ, rầm một tiếng rớt xuống giường, lại cuống cuống níu lấy một cái ghế đứng lên, chìa tay ra mở cửa sổ định nhảy xuống.

“Bác Tân!”

Trông thấy hành động kỳ lạ của ông ta, Bì Bì vội vàng lao đến kéo ông ta lại: “Là cháu đây! Cháu là Quan Bì Bì đây! Bác không nhận ra cháu sao? Tiểu Cúc sẽ về ngay bây giờ, bác đừng làm vậy!”

Trong lúc giằng co, người bệnh chiếm lợi thế hơn. Bàn tay gầy gò của Tân Chí Cường tức khắc siết chặt cổ Bì Bì. Cô cố né tránh nhưng không tránh thoát, khuôn mặt tức thời đỏ bừng lên.

Bàn tay trên cổ hơi lỏng ra để cô hít một hơi, rồi lại siết lại. Lần này ông ta không dùng hết sức lực, chừa đủ cho cô có thể hít thở được. Cô nghe Tân Chí Cường thì thầm bên tai: “Cô mau bảo anh ta ra ngoài, tôi sẽ tha cho cô.”

“Ai... bảo ai ra ngoài?”

“Người trong phòng khách.”

“Bác ơi, cháu là Quan Bì Bì đây!”

“Tôi biết. Cô nghe lời tôi, tôi sẽ không làm hại cô.”

“Bác... bác...” Bì Bì vừa định trả lời, cổ lại bị ông ta bóp một cái.

Quái lạ, người điên này sao lại không điên nhỉ? Bì Bì bức bối trong lòng. Suy nghĩ xoay chuyển liên tục, cũng tại trạng thái của Tân Chí Cường luôn luôn thay đổi, lúc điên lúc không điên, khiến cho mọi người xung quanh ông ta không biết những câu ông ta nói câu nào mới là sự thật, thần kinh đều bị hành hạ đến rối loạn cả lên.

Bỗng “Két” một tiếng, cửa phòng ngủ đột ngột mở ra.

Cùng lúc đó Bì Bì nghe thấy tiếng tim đập rất dồn dập. Tân Chí Cường và cô đứng rất gần nhau, tiếng tim đập đó là phát ra từ người ông ta.

Hạ Lan Huệ chậm rãi bước đến trước mặt họ, đôi mắt trống rỗng lạnh lẽo như băng nhìn thẳng về phía trước.

“Không được qua đây, nếu không tôi sẽ bóp chết cô ta!” Tân Chí Cường nói.

“Cứ tự nhiên,” Hạ Lan Huệ nhếch khóe môi, lộ ra nụ cười đầy mỉa mai, “Gan để lại cho ta, phần còn lại để cho ông.”

“Trên người cô ta có mùi hương của anh, cô ta chính là người phụ nữ của anh!”

“Vậy mà ông còn dám uy hiếp ta sao? Không sợ ta cho ông đầu cổ chia lìa, muôn kiếp không thể hồi sinh ư?” Hạ Lan Huệ thản nhiên nói, “Hon nữa, ông có thấy ta thiếu phụ nữ bao giờ chưa?”

Câu này rất có tác dụng, Tân Chí Cường liền khẽ thả tay ra, Bì Bì ba chân bốn cẳng bỏ chạy, đến trốn sau lưng Hạ Lan Huệ.

“Tôi đã thả cô ấy rồi, xin ngài hãy tha cho tôi.”

Hạ Lan Huệ lắc đầu thờ dãi: “Chưa được sự cho phép của ta mà lại tự ý tu tiên, ta cứ tưởng những kẻ như vậy đã bị Triệu Tùng truy giết sạch sẽ rồi...”

Ánh mắt của Tân Chí Cường trở nên âm trầm, ông ta bỗng cúi đầu cất giọng cầu xin: “Xin đại nhân hãy rộng lượng khoan hồng.” Dứt lời tựa vào chiếc ghế đến ngồi lại trên giường, hít sâu vào một hơi, nằm xuống.

Hạ Lan Huệ chậm chậm nói: “Ông còn có lời gì muốn nói nữa không?”

Tân Chí Cường ra sức nuốt nước miếng, gương mặt tái nhợt, nhìn Bì Bì bằng ánh mắt cầu xin. Một giọt lệ lăn ra từ khóe mắt, dù ông ta đã cố trấn định tâm thần đang bất an, nhưng thân thể vẫn không kìm được con run rẩy, hàm răng cắn chặt lại, hai cánh mũi phập phồng, giống như đang chờ đợi một vận mệnh nào đó sắp giáng xuống.

“Xin đại nhân chúc phúc.” Ông ta bỗng nhắm mắt lại, đưa tay lên hất đám tóc rối bời trên trán ra, “Tôi một lòng hướng đạo, tiếc rằng chưa được nữ vu chi điểm, nguyên thần bị khiếm khuyết, cho nên mới nhập ma.”

Hạ Lan Huệ vẫn lãnh đạm: “Chạm vào người phụ nữ của ta, còn dám yêu cầu ta chúc phúc?”

“Tôi có tội nghiệt, xin hãy giữ lại nguyên châu của tôi, tôi sẽ tự tìm đến chốn quang minh.”

Hạ Lan Huệ lạnh lẽo nhìn ông ta, trầm mặc vài giây, không đồng ý cũng không phản đối, chỉ nói: “Mở miệng ông ra.”

Tân Chí Cường hốt hoảng nhìn về phía Bì Bì, ánh mắt chứa đầy sự van nài khổ sở. Lòng Bì Bì thất lại, cảm thấy ánh mắt này trông thật quen.

Mấy năm trước, ở trang trại Phong Lâm, ánh mắt của con Bạch Hồ sắp bị tra tấn bằng điện cũng toát ra vẻ tuyệt vọng hết như vậy.

Cô hoảng sợ kéo tay Hạ Lan Huệ: “Này, anh định làm gì?”

“Không phải chuyện của em, đây là việc trong nội bộ của chúng tôi.” Anh tỏ thái độ của một người thi hành công vụ, gương mặt tối sầm, vẻ mặt nặng nề như thép, thâm sâu khó lường, khắp người toát ra một thứ khí thế ngang ngạnh không thể diễn tả bằng lời.

“Không được, ông ấy là cha của Tiểu Cúc!”

“Ông ta tu luyện không đúng cách, bị tẩu hỏa nhập ma, vì thế không thể không chế được ý niệm của thân thể mình...” Hạ Lan Huệ đẩy tay Bì Bì ra, “Sớm muộn gì rồi cũng có ngày ông ta sẽ ăn thịt Tiểu Cúc, em muốn chuyện đó xảy ra sao?”

“Không, không, anh tha cho ông ấy đi, ông ấy đã không còn cử động được rồi!”

“Chỉ cần cái miệng của ông ta còn cử động được, thì có thể giết người được.”

Bì Bì cả giận nói: “Đây chẳng qua chỉ là sự suy diễn của anh, để em không ngăn cản anh!”

“Im đi, Quan Bì Bì!”

“Dùng dùng đến ông ấy, Hạ Lan Huệ!”

Anh đẩy mạnh cô vào tường, cười nhạt, nói: “Đây là chính là nhược điểm của loài người các em, bị sự mềm yếu của tình cảm kiềm hãm nên không thể đưa ra được quyết định lý trí. Em đứng yên ở đây, không được nhúc nhích, đừng can thiệp vào công việc của tôi, coi chừng tôi không vui sẽ ăn thịt em đấy.”

Giống như chuẩn bị tiến hành một nghi thức nào đó, người trên giường vươn hai tay bịt kín hai lỗ tai mình lại, sau đó, chậm chậm... hết mức có thể... mở to miệng ra.

Tề ti đại nhân dùng cây gậy dò đường đánh mạnh vào bụng ông ta một cái.

...Bì Bì nhớ rất rõ, cây gậy dò đường của Tề ti đại nhân có màu đen, thô ráp như một cây sáo trúc, và có ba khớp nối có thể gấp lại. Màu sắc, chiều dài và hình dáng của cây gậy này mặc dù vẫn giống lúc trước, nhưng kích cỡ lại nhỏ hơn rất nhiều, chỉ lớn như đầu ngón tay út thôi. Không biết nó được làm từ vật liệu gì mà thoạt nhìn bề ngoài trông rất cứng, bóng loáng như đồi mồi.

Anh không dùng sức quá nhiều, nhưng cơ thể Tân Chí Cường đột ngột bật dậy như bị điện giật, sau đó thì biến mất hoàn toàn ngay trước mặt Bì Bì!

Trên giường chỉ còn lại một đồng quần áo hỗn độn.

Bì Bì há hốc mồm kinh ngạc, sửng sờ đến ngầy người ra. Cảnh tượng này giống hệt cảnh biến mất của Triệu Tùng lúc trước. Cô tự hỏi bản thân, cô và Tân Chí Cường cũng có thể coi là quen biết nhau mười mấy năm đúng không? Vậy mà ông ta lại là người của Hồ tộc? Điều này làm sao có thể? Điều này làm sao có thể chứ?

Cơ thể ông ta biến mất, cũng đồng thời đem theo mùi trứng thối đậm đặc kia, chỉ trong thoáng chốc, cả căn phòng lại nồng nặc mùi huệ thơm.

Giữa phòng xuất hiện một viên nguyên nguyên châu màu vàng nhạt bay lơ lửng, quanh quẩn trên giường, như đang lưu luyến những thứ mới vừa tan biến.

Bì Bì nhìn chăm chăm vào nó không chớp mắt, đột nhiên cất lời hỏi Hạ Lan Huệ: “Anh định dùng cách gì để bắt nó? Đứng vào trong lọ? Hay là nuốt vào bụng?”

Không có câu trả lời cũng không cần trả lời.

Tề ti đại nhân nhẹ nhàng mở bàn tay ra vươn lên không trung, viên nguyên châu kia như gặp phải một lực hút mạnh mẽ, liền lập tức bay về phía lòng tay anh, dừng lại cách lòng tay một tấc, lẳng lặng tự xoay tròn.

Bì Bì đảo mắt quan sát xung quanh phòng.

“Em đang tìm gì?” Anh hỏi.

“Bình thủy tinh.” Bì Bì dốc ngược cái bình hoa, xem nhãn hiệu của dưới đáy bình, xác định đây là một cái bình pha lê, mới ảo não cảm hoa trở lại bình, “Để có thể bảo vệ nguyên châu của ông ấy.”

“Bảo vệ?” Hạ Lan Huệ hừ một tiếng, “Tại sao phải bảo vệ?”

“Ông ấy có nguyện vọng... muốn tự tìm đến chốn quang minh...”

“Thật không?” Hạ Lan Huệ cười khê, những ngón tay nắm lại, “Bóc” một tiếng, hạt châu liền vỡ tan, “Tôi không cho rằng ông ta có tư cách nhìn thấy ánh sáng.”

Cô chỉ cảm thấy gương mặt mình lạnh lẽo hẳn đi, giống như bị một tảng không khí buốt giá của Bắc Cực quật thẳng vào mặt. Nhưng điều làm cho cô sợ nhất chính là thái độ tàn nhẫn của Hạ Lan Huệ. Một ý nghĩ đáng sợ bất chợt lóe lên trong đầu cô:

“Đợi đã, em hỏi anh, nếu Tân Chí Cường là người của Hồ tộc, vậy con gái ông ấy – Tiểu Cúc...”

“Cô ấy không phải con gái ông ta.”

“Ý anh là... Tiểu Cúc không phải con ruột của cha cô ấy?”

“Đúng vậy.”

“Vậy cha cô ấy là ai?”

“Làm sao tôi biết được?” Hạ Lan Huệ lấy ra một chiếc khăn tay màu trắng, lau sạch chiếc gậy dò đường của mình, sau đó cất khăn lại vào trong túi, “Cô ấy chỉ là một Túc thể[2] được Tân Chí Cường lựa chọn mà thôi. Trong tộc hồ luôn có những kẻ mộng tưởng xa vời, theo đuổi tiến độ tu luyện một cách mù quáng. Một khi túc thể sắp chết, hẳn sẽ nhanh chóng tìm kiếm một Túc thể mới.”

[2] Túc thể: ý chỉ cơ thể mượn để tá túc – giống như vật chủ.

Bi Bi liền bùng tỉnh: “Thảo nào ông ta lại ở một nơi như thế này... Kế bên có rất nhiều người chết.”

Hạ Lan Huệ gật đầu: “Ông ta thuộc loài ăn xác chết, thỉnh thoảng cũng tìm đến gần người sống. Tôi tin là trị an vùng này nhất định không tốt.”

Thế giới này rộng lớn vậy, Bi Bi không thể nào tin được rằng những chuyện kỳ lạ lại cứ luôn xảy ra xung quanh cô. Một mình Hạ Lan Huệ đã đủ khiêu khích cô rồi, giờ lại thêm một Tân Chí Cường nữa: “Tại sao phải là Tiểu Cúc?”

“Nguyên châu không thể tồn tại lâu dài trong không khí, phải đảm bảo rằng khi ông ta chết đi thì Túc thể phải ngay bên cạnh, còn có gì đảm bảo hơn một đứa con gái hiểu thảo nữa?”

“Em có thể nhắc một vấn đề không, Tề ti đại nhân? Tiểu Cúc là nữ.”

“Nguyên châu không có giới tính. Ký sinh trên đàn ông thì là đàn ông, ký sinh trên phụ nữ thì là phụ nữ, ký sinh trên trẻ con thì là trẻ con.”

Bi Bi đột ngột cắt lời anh: “Lúc này anh nói anh không thiếu phụ nữ, câu này là có ý gì? Chẳng lẽ bên cạnh anh còn có người phụ nữ khác?”

“Sao nào, em lo lắng hả? Ghen à?”

“Trả lời em mau!”

“Phụ nữ như bàn chải đánh răng, ba tháng đổi một lần.”

Mặt Bi Bi nhất thời trắng không còn hột máu: “Nói thế, anh không phải quay về tìm em, mà vì anh muốn thứ tương tự như cơ thể em?”

“Linh hồn và xác thịt, đâu cần phải phân biệt rạch ròi ra như thế?” Trông thấy cô phùng mang trợn mắt, anh lại thấy thú vị vô cùng.

“Hạ Lan Huệ, anh đang đùa giỡn em sao?”

“Nói một câu thật lòng, trên người em còn thiếu nguyên tố để chơi đùa...”

“Hạ Lan Huệ! Đề nghị anh dọn ra khỏi phố Nhân Đình ngay lập tức! Quan Bi Bi tôi không phải món đồ chơi cho hồ ly tinh các anh.”

“Tuân lệnh, vậy tôi đi đây.” Anh cười cười như chẳng mấy quan tâm, chỉ chỉ cây gậy ra ngoài cửa, “Tôi có ý kiến là em nên dọn dẹp mấy thứ trên giường đi. Tôi sợ bạn em quay lại thì em không biết ăn nói như thế nào đấy.”

Sau đó, anh vẫy tay chào tạm biệt cô, rồi cứ thế biến mất sau cánh cửa.

“Ê... này... Hạ Lan Huệ...”

Tiêu rồi, tiêu rồi! Phiền phức to rồi!

Đầu óc nhất thời trương phình như cái đầu, Bi Bi tự lẩm bẩm với chính mình. Khi này tò mò quan sát, nhưng chuyện quan trọng nhất thì lại quên mất! Một người sống sờ sờ như thế, lại đột nhiên biết mất, làm sao ăn nói với Tiểu Cúc đây?”

Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, Bi Bi vội vọt vào phòng bếp, tìm ra một cái túi rác, đem đồng quần áo trên giường nhét đại vào trong túi, sau đó cuộn cái túi lại cất vào trong ba lô của mình. Sau khi chỉnh sửa chiếc ghế tựa đang đặt xiên xẹo lại cho ngay ngắn, thu dọn đồng chăn mền đang ngổn ngang, chỉnh chiếc bình hoa, loay hoay xoắn xít trong căn phòng nhỏ hơn mười phút, cô đang ngắm xem còn dấu vết gì cần che giấu nữa không, thì phòng khách vang lên tiếng mở cửa “Két”. Cô nghe thấy tiếng Tiểu Cúc: “Bi Bi mình đã về! Trưa rồi, cậu ở lại đây ăn chút gì đi, mình có mua cánh gà kho này...”

Cô gấp gáp đến độ không thể tìm ra câu gì để trả lời. Trong chớp mắt Tiểu Cúc đã bước vào phòng ngủ, phát hiện trên giường trống không, cô áy “Ủa” một tiếng, hỏi: “Gi thế này? Ba mình đâu rồi?”

Bi Bi hít một hơi sâu, xoay người lại đáp: “À đúng, mình cũng... vừa mới tới, đang định hỏi cậu đây. Ba cậu đi đâu rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Yêu Em 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Kết quả là, Bi Bi mất rờn rã một buổi chiều cộng thêm nửa buổi tối cùng với Tiểu Cúc – người đã lo lắng gần như phát điên lúng lúng xung quanh đề tìm kiếm Tân Chí Cường. Trước hết hai người chạy đi hỏi tất cả những người hàng xóm trên lầu, nhưng mọi người đều tỏ ý rằng lúc đó mình đi làm không có

ở nhà, chẳng ai chú ý đến hành tung của một ông già bị điên. Sau đó, họ đi lùng sục khắp các khu vực nằm trong bán kính hai cây số tính từ tòa kí túc xá. Ngay cả những cửa hàng bách hóa, nhà sách Tân Hoa và những công viên mà Tân Chí Cường thường đến ngủ lén cận cũng đều đến tìm. Cuối cùng, không còn cách nào nữa, đành phải đến đồn công an báo mất tích. Do trước đây, Tân Chí Cường thường xuyên mất tích, hồ sơ ở cục công an đã chất thành một chồng dày. Thường thì sau khi biến mất vài tuần, đến khi không chịu đói được nữa, ông ấy sẽ tự mò về nhà tìm thức ăn. Đã có tiền lệ như vậy, thế nên thái độ của phía cảnh sát đối với vụ mất tích này không mấy nhiệt tình lắm, chỉ bảo là phải chờ qua hai mươi bốn tiếng đồng hồ rồi hãy tính sau.

Chỉ duy nhất Tiểu Cúc một lòng khẳng định rằng đã có chuyện trọng đại xảy ra. Vừa trở về từ cục cảnh sát, Tiểu Cúc đã lấy ra một tấm bản đồ xe buýt, cầm bút đỏ và thước đo, đánh dấu ngang dọc hơn mười mấy cái hình vuông trên bản đồ, rồi mới xóa bớt mấy hình vuông khoanh ở những vị trí đã tìm rồi, cô kiên định nói với Bi Bi: “Muộn lắm rồi, cậu về nhà trước đi. Mình tìm vài chỗ nữa, không tin là không tìm thấy ba!”

Bi Bi chợt dạ nhìn cô ấy, lòng muôn vạn bối rối. Nói thật với cô ấy ư, không được. Cô từng thề với Hạ Lan rằng, cô là người duy nhất ở thành phố này biết về sự tồn tại của Hồ tiên. Không nói thật với cô ấy ư, với tính tình của Tiểu Cúc, chưa đến Hoàng Hà chưa bỏ cuộc, sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Đấu tranh nội tâm kịch liệt một hồi, cuối cùng, không nỡ đứng nhìn cô ấy hồn bay phách lạc làm những chuyện vô ích ấy, Bi Bi đành nói: “Tiểu Cúc, đừng tìm nữa.”

Hiện tại, cả hai đều đã đói, trong tủ lạnh không còn gì để ăn, Tiểu Cúc lấy cánh gà kho ra, chia cho mỗi người một cái, cô ấy cầm chiếc cánh gà, cắn một miếng trước, nói: “Tại sao lại không tìm nữa?”

“Ba cậu... ông ấy...” Bi Bi cúi đầu, khẽ cắn cắn môi, “Đã mất rồi.”

“Mất rồi?” Tiểu Cúc sừng sốt nhìn cô, lấy khăn lau miệng, “Sao mất?”

Bi Bi đau khổ ôm lấy mặt: “Mình xin cậu, đừng hỏi mình chi tiết... Ba cậu, ông ấy đã đi rồi.”

“Đi rồi? Ý của cậu là...”

“Biến mất khỏi thế giới này.”

Tiểu Cúc thả chiếc cánh gà trở lại đĩa, bắt chắp hai tay đầy dầu mỡ, đột nhiên ôm lấy Bi Bi: “Bi Bi, cậu nói vậy là có ý gì? Lẽ nào cậu biết ba mình đang ở đâu? Cậu cố tình không cho mình biết?”

Bi Bi khò sò gật đầu: “Mình thực sự không muốn đứng nhìn cậu tìm kiếm một cách vô vọng như vậy nữa...”

“Được thôi, mình không tìm nữa, cậu nói cho mình biết đã xảy ra chuyện gì.” Sắc mặt Tiểu Cúc sầm xuống, tựa như đoán được điều gì, cô ấy lại nhìn cô bằng ánh mắt sáng ngời, “Đừng nói là vì cậu thấy ông ấy điên, sợ ông ấy vướng víu nên giết ông ấy rồi. Đúng vậy, ngày nào mình cũng than vãn về ông ấy, cậu cũng luôn muốn giúp mình. Thế nhưng, dù cho mình có ghét ông ấy thật, có giết cũng phải do mình tự ra tay, chưa đến lượt cậu.”

Quan hệ giữa Tiểu Cúc và ba cô ấy luôn trong tình trạng căng thẳng, đánh nhau, chửi nhau, thậm chí có lúc còn nguyên rửa nhau chết sớm. Lâu rồi Bi Bi chưa trông thấy Tiểu Cúc nổi cơn phẫn nộ, nhưng cảnh cô ấy cầm ô đi đánh người khắp nơi ở thuê thiếu thời vẫn còn sống động trong trí nhớ. Lúc này đây, cô ấy hai mắt mở trừng trừng, khí thế bùng bùng, những đốm tàn nhan tựa như muốn nhảy ra khỏi da mặt.

“Mình?” Bi Bi chỉ vào mũi mình, “Ra tay với ba cậu? Mình dám sao! Mình chưa kịp làm gì hết, mình còn lịch sự hỏi ông ấy có muốn ăn gì không. Sau đó ông ấy đột ngột nhảy dựng dậy bóp cổ mình, tuyên bố muốn giết mình. Khi đó Hạ Lan đang ở bên cạnh, trong lúc giật đờ, nên...”

Điều này hoàn toàn đúng sự thật. Trên cổ Bi Bi vẫn còn dấu tay của ông ấy đấy. Tiểu Cúc ngơ ngác nhìn cô, nửa tin nửa ngờ, vành mắt đột nhiên rung rung nước mắt, cô ấy im lặng một hồi, mới khẽ nói: “Các người đã chôn ông ấy ở đâu?”

“... Trên sông.”

Ở thành phố C chỉ có một con sông, là một con sông rộng dòng nước chảy siết, cách nơi này chỉ hai trạm thu phí đường.

Tiểu Cúc trợn mắt há hốc mồm ra, tức đến độ hai tay run rẩy, một hồi lâu sau, mới cố gắng kiềm chế bản thân, nói: “Cậu đi đi, tôi sẽ không báo cảnh sát.”

“Tiểu Cúc, xin lỗi cậu...”

Cô xiết bao muốn nói: Xin lỗi cậu, việc đó không phải mình làm, mọi chuyện không như tưởng tượng của cậu đâu, nhưng lời đến miệng rồi lại không tài nào thốt ra được, đành nuốt trở vào.

“Đừng nói nữa! Từ nay về sau đừng đến tìm tôi nữa.” Cô ấy đứng dậy, lạnh lùng mở cửa, “Cậu không còn là bạn của tôi.”

Bi Bi cầm lấy chiếc túi của mình, chật vật lê bước ra cửa.

Cô nghe Tiểu Cúc quát lên sau lưng: “Các người rất tàn nhẫn! Ông ấy chỉ là một người bệnh, không đến nỗi đáng chết. Tôi hận cậu, Quan Bi Bi!”

Cánh cửa “Ầm” một tiếng, đóng lại.

Đêm còn dài, chặng đường trước mặt cũng còn dài.

Phía nam của khu kí túc là một khu vực có địa thế bằng phẳng, hai bên đường là nghĩa địa và đồng hoang, còn có mấy nhà máy bị bỏ hoang. Không có những tòa nhà chọc trời, bầu trời sạch sẽ và gọn gàng hơn, với muôn ngàn vì sao lấp lánh, mặt trăng treo lơ lửng như một em bé đang nô đùa tắm gội giữa những rặng mây. Báo chí có đưa tin, mấy năm gần đây, hoạt động của mặt trời diễn ra với tần suất cao hơn, nguồn năng lượng giải phóng từ phản ứng của các hạt cơ bản ngày càng mạnh tạo ra hiện tượng bão từ. Các tia bức xạ trong ánh sáng mặt trời cũng ngày một nhiều, sóng ngắn truyền đi thất thường, cực quang ở Bắc Cực cũng cực kì rực rỡ. Từ trường trên trái đất bị xáo trộn, khiến cho huyết áp của cơ thể biến đổi, cộng với những cơn đau đầu và rối loạn chức năng tim mạch.

Xe chạy chậm chậm, tựa như đang buồn ngủ.

Đường chân trời xa xa sáng bừng một mảng, nhưng cảnh vật xung quanh lại một màu tối đen, ngoài ánh sao trên đầu, chỉ còn con đường dài trước mặt, như thể trong đất trời không còn thứ gì khác nữa. Cô và Tiểu Cúc rất thân nhau, Bì Bì đã không biết bao lần trở về trên con đường này. Đó là một chặng đường đơn điệu, cảnh vật hai bên nhàm chán vô vị. Nhân viên bán vé xe buýt là một chú trung niên, những lúc không có việc gì làm thường cùng cô trò chuyện, còn nhớ chú ấy từng nói, rằng chú ấy rất sợ mất bát com này, may mà đây tuyến đi ngoại thành, chứ những tuyến trong nội thành thành phố đều đã đổi sang kiểu xe tự động không cần người bán vé. Trên xe có bảy tám hành khách, ngoài một người đang đeo tai nghe, một người đang xem báo, những người còn lại đều cúi đầu gà gật. Chỉ có người đàn ông có vẻ ngoài già dặn ngồi gần cửa lên xuống, đang nhìn cô bằng một đôi mắt phượng. Mày ngán, miệng hồ, môi bạc, trông anh ta khoảng chừng ngoài ba mươi, da anh ta trắng như bị bệnh bạch tạng. Bì Bì hung dữ trừng anh ta một cái, anh ta không thèm để ý, nhưng lại cười rất mờ ám, về mặt đây bốn cọt.

Có khi nào anh ta cũng là...?

Bì Bì nhìn ra ngoài cửa sổ, buồn bã, đói bụng, áy náy, oan ức,... cảm xúc của cô hiện giờ như một chiếc nồi gia vị chứa trăm mùi vị hỗn tạp. Hạ Lan trở về, vốn tưởng rằng có thể cùng nhau ôn lại chuyện xưa, nhưng giờ thì nhìn xem, tình yêu đã không còn, tình bạn cũng nổi bước, không bao lâu nữa, sợ rằng đến cả tình mạng cũng vỡ cánh bay. Tiểu Cúc thật đáng thương, hôn nhân bị mẹ chồng phá hỏng, vào thời khắc quan trọng thì cha già qua đời, người bạn duy nhất lại quay lưng phản bội, không biết cô ấy làm sao vượt qua được những ngày này. Bì Bì càng nghĩ lại càng thêm sầu muộn, hiểu làm giữa cô và Tiểu Cúc xem ra đã ấn định rồi. Cái chết của Tân Chí Cường – trừ phi tận mắt trông thấy – còn không thì không thể nào giải thích rõ ràng được. Tiểu Cúc không đi báo cảnh sát đã là khoan dung độ lượng lắm rồi, thù giết cha không đội trời chung, từ rày về sau, chắc giữa hai người đã hoàn toàn cắt đứt quan hệ. Nghĩ đến đây, Bì Bì lại vừa thấy rối lòng, vừa thấy bức bối, chỉ hận một nỗi mình không thể biến thành một hồ ly biến mất vào trong không khí.

Xe thắng kít một tiếng rồi dừng lại, vì muốn tránh mặt gã kia, Bì Bì đành xuống xe trước. Dù sao, sống ở thành phố này hai mươi mấy năm, cô biết không dưới sáu phương thức chuyển tuyến xe. Lên một chuyến xe buýt khác, lần này lái xe là một thanh niên trẻ tuổi, xe chạy rất nhanh, chưa tới hai mươi phút đã đến đường Vĩnh Tân. Bì Bì xuống xe, chỉ cần đi qua hai ngã giao nữa là đến công viên trung tâm. Qua khỏi công viên đó, cộng với một cọt tín hiệu chính là phố Nhân Đình.

Công viên này là nơi náo nhiệt duy nhất ở đây, vào những dịp lễ tết luôn có những bữa tiệc đường phố được tổ chức. Bì Bì định đi đường tắt, liền băng qua giữa công viên. Chừng như có một bữa tiệc nào đó vừa mới tàn, rác rưởi còn vất vương khắp mọi nơi. Túi nhựa, vỏ lon, giấy báo, hộp com, chai nước... Lục Thủy Sơn Trang có thể xem là khu ở cao cấp, nhưng ý thức con người cũng chỉ đến thế mà thôi. Cô cúi xuống, nhặt một vỏ hộp com lên, định vứt vào thùng rác, thì trông thấy trên nắp thùng có in kí hiệu hình tam giác, ra đây là thùng rác phân loại, liền ngừng tay. Trong thùng, rác đã được bỏ vào, có thức ăn và trái cây thừa, xen lẫn cả chất thải bị người ta nôn ra nữa, tất cả trộn lại phát ra một thứ mùi thật kinh tởm. Bì Bì thở dài, ngẩng đầu tìm kiếm một chiếc thùng rác khác, liền trông thấy cách đó không xa, có người đứng xoay lưng về phía cô, tay đeo đôi găng tay cao su màu vàng, cầm một cái túi rác lớn, đang nhặt những rác còn thừa xung quanh. Cô liền chạy tới chỗ người đó, nói: “Chú ơi, ở đây có một cái hộp com thừa...”

Người đó liền đứng thẳng lưng lên, ánh sáng đèn đường soi rõ khuôn mặt người đó, Bì Bì hoảng sợ lùi ra sau một bước: “Hạ Lan?”

Hạ Lan Huê mở miệng chiếc túi rác ra, mặt tỉnh bơ nói: “Bỏ vào đây đi.”

“Anh... anh đi nhặt rác hả?” Bì Bì lắp bắp hỏi. Bì Bì biết, Hạ Lan hiện giờ không còn bị bệnh sạch sẽ như Hạ Lan trước kia nữa, nhưng không đến độ có thể động đến công việc bẩn muốn chết này.

Anh không thèm nhìn cô, khép miệng túi lại, đi lên trước, khom người nhặt một cái vỏ lon lên.

“Ồ công viên, buổi sáng có người tới nhặt rác.” Bì Bì đuổi theo anh, nói: “Anh không cần phải...”

Vừa nói đến nửa chừng thì đột nhiên tỉnh ngộ: “Trời đất ơi! Lúc ra ngoài em quên chưa đưa cho anh chìa khóa nhà. Không phải anh không đem theo tiền đó chứ? Nhặt mấy thứ này cũng không đổi được bao nhiêu tiền đâu anh.”

Trên mặt đất lại xuất hiện một vỏ hộp com. Hạ Lan Huê nhặt lên, mở ra nhìn, bên trong có nửa cái đùi gà, màu đen, đã bị người ta gặm mất mấy miếng. Anh lấy cái đùi gà ra, Bì Bì vội vàng ngăn anh lại: “Ôi trời, đầu óc anh bị nước vô hả? Cái này mà ăn được sao? Đây là đồ ăn thừa của người khác, coi chừng có virus viêm gan đó! Với lại không biết vứt bao lâu rồi, chắc chắn là đã bị hỏng. Mau mau vứt đi!”

Hạ Lan Huê nhìn cô một cái, như là chê cô nói nhiều quá. Anh tách chân gà và hộp com ra cho vào hai cái túi khác nhau, nói: “Hộp com là giấy, có thể tái chế được.”

Bì Bì bị anh lạnh nhạt, lại còn vì việc ác mà anh đã làm lúc chiều khiến cô và Tiểu Cúc trở mặt với nhau, trong lòng từ lâu đã sôi lửa, giờ được dịp liền phát tác ra với anh: “Đừng có ở đó giả vờ nhặt rác. Làm người ta thấy tưởng rằng anh thích làm việc tốt. Chắc lúc này ở đây có rất nhiều người đứng

không? Anh đến đây để tu luyện chứ gì?”

Lúc này anh lại trả lời rất nhanh: “Sao em nói ác như vậy? Chỉ là lúc này người ta tụ tập dựng sân khấu ca hát, đúng lúc tôi đi ngang qua đây, nên dừng lại ngồi xem một lúc.”

“Đơn giản vậy thôi sao? Không tạo ra sự kiện giết người hàng loạt nào à?”

“Hừm... đây là chốn công cộng, tôi luôn biết giữ mình, xin em đừng lớn tiếng như vậy.” Anh ngó chừng xung quanh, thấy không có ai, bèn thấp giọng nói tiếp, “Đương nhiên tỷ lệ sinh ở khu vực này một vài năm tới sẽ thấp hơn một chút, các em cũng tuyên truyền kế hoạch hóa gia đình mà, tôi chỉ tiện thể giúp một tay vào việc hưởng ứng chính sách của nhà nước thôi.” Nói xong, liền nở nụ cười tỉnh quái.

Bi Bi dờ khóc dờ cười, nhất thời không biết đối đáp sao. Ánh trăng len qua khe tùng chiều xuống, hòa với ánh đèn đường tạo thành một vầng sáng nhẹ nhè trên gương mặt anh. Cô biết anh đang trêu chọc cô, mắt anh tràn đầy vẻ tinh nghịch, tim cô liền trở nên mềm mại, không kềm lòng được đưa tay chạm vào cánh tay rắn chắc của anh: “Tuy rằng anh không sợ lạnh, nhưng trời lạnh như vậy mà chỉ mặc áo ngắn tay, làm sao không khiến người ta nghi ngờ được? Nói gì đến việc giữ mình.”

Cô nhớ rõ là lúc ra khỏi nhà, Hạ Lan Huệ mặc một chiếc áo khoác màu xám của Tu Nhân, chiếc áo khoác đó hiện giờ đang vắt trên lưng ghế đá. Ánh trăng sáng lấm, có lẽ anh cần sự phô bày da thịt tối đa, mới hấp thu được nhiều tinh hoa của ánh trăng chăng?

“Anh muốn nhặt hết tất cả rác rưởi ở đây sao?” Bi Bi đảo mắt nhìn xung quanh, thấy xa xa có tới mười mấy cái túi rác đầy, hẳn đều là thành quả của anh. Nhưng trên mặt đất vẫn còn rất bẩn, đặc biệt là trong những bồn hoa xung quanh, nơi đó chắc có nhiều người ngồi, nên vô_lon, vô chai vứt ngổn ngang. “Nhiều rác thế này, sợ anh nhặt tới sáng cũng chưa nhặt hết đâu.”

“Vậy thì cứ nhặt đến sáng.” Anh nhìn nhìn đồng hồ, cời một chiếc găng tay ra, nhún vai nói, “Dù sao tôi cũng không có chỗ để về, lặn lội từ xa tới đây ăn nhờ ở đậu nhà em, lại bị em vô tình đuổi ra khỏi cửa. Thôi thôi không làm nữa, để tránh bị người ta kỳ thị chủng tộc.”

Bi Bi “xì” một tiếng, mỉm cười: “Kì thị chủng tộc gì chứ? Em dám sao? Tề ti đại nhân?”

“Dĩ nhiên là em dám.” Hạ Lan Huệ liên tục lắc đầu, làm ra vẻ như vừa chịu thiệt thòi rất lớn, “Em nói chúng ta là vợ chồng, bức ảnh đó trông thì cũng không phải giả. Năm đó sao tôi lại nhìn trộm em được nhỉ? Muốn tài không có tài, muốn mạo không có mạo, cũng chỉ có mỗi lá gan, nhưng hình như cũng chưa chạm tới, vì em vẫn sống đến giờ... ánh mắt của tôi rốt cuộc là thế nào không biết?”

“Này, ý gì đây hả? Hồ tiên ca ca, hạ thấp giá trị của em có thể nâng cao giá trị của anh sao?” Bi Bi bị anh chế nhạo, tức giận nhảy dựng lên, “Là chính anh lên trời xuống đất, đòi sống đòi chết tìm đến em, là anh không từ mọi thủ đoạn dây dưa, vô lại đòi kết hôn với em, là anh một lòng thành khẩn ba lần bốn lượt đến nhà mời mọc em...”[1]

[1] Nguyên văn là ‘tam cố mao lư’ nghĩa là ba lần đến lầu cô mời: xuất phát từ điển tích Lưu Bị đích thân ba lần đến lầu cỏ của Gia Cát Lượng để mời bằng được Gia Cát Lượng ra giúp, lần thứ ba mới gặp. Ý nói chân thành, khẩn khoản, năm lần bảy lượt mời cho được.

Anh che miệng cô lại: “Quan Bi Bi, tôi không nói chuyện với em. Em đi cầu độc mộc của em, tôi đi đường lớn của tôi. Em trả chìa khóa cho tôi, tôi cam đoan không ai dám động đến lá gan của em, thế nào?”

Mặt Bi Bi trắng không còn hột máu, cười lạnh lùng: “Àm ỉ này giờ, thì ra anh tìm tôi chính là vì chiếc chìa khóa đó.”

Anh néo néo chiếc mũi của cô, cười nửa chính nửa tà, nói: “Không vì chiếc chìa khóa đó, vậy thì vì cái gì? Chẳng lẽ vì con người em sao?”

Bi Bi đẩy tay anh ra: “Nếu anh không tới để tìm em, vậy em đây cũng coi như không quen biết anh. Chiếc chìa khóa này liên quan đến chuyện cơ mật vô cùng quan trọng của tộc Hồ, chỉ có Tề ti đại nhân mới có thể sử dụng. Nếu anh muốn có nó, xin trình chứng minh thân phận ra.”

“Thân phận?” Anh giật mình, “Thân phận gì?”

“Làm sao em biết được anh chính là Hạ Lan Huệ?” Biết đâu anh là một tên lừa đảo làm phẫu thuật thẩm mỹ thay đổi dung mạo thì sao? Vậy không phải là mình châu ám đầu?”[2]

[2] Minh châu ám đầu: ý chỉ vật tốt rơi vào tay người xấu.

Câu này quả nhiên là muốn làm khó dễ, nhưng được thốt ra từ miệng Bi Bi mà không có một chút lo sợ gì.

Hạ Lan Huệ đột nhiên chớp lấy túi xách của cô, giơ lên như một chiến lợi phẩm, nói: “Nếu tôi đoán không lầm, chiếc chìa khóa ở ngay trong túi xách của em.”

Không ngờ động tác của anh lại nhanh như vậy, Bi Bi đưa tay giành lại, lại bị tay anh đẩy ra.

“Chắc chắn, bộ chưa ai nói với em là trong mỹ phẩm có độc sao?” Anh vừa lục lọi, vừa lấy hết mấy món son môi, kem phấn, mascara trong túi ra ném hết vào thùng rác, cuối cùng cũng tìm được một xâu chìa khóa, hươu hươu trước mặt cô, “Là nó phải không?”

“Sao thế được? Em thiếu thông minh vậy à? Trong thành phố nhiều trộm cắp lắm, sao em có thể tùy tiện bỏ nó trong túi xách được?” Bi Bi làm ra vẻ thờ ơ, không có gì quan trọng.

“Ừ,” anh gật gù, “Tôi cũng biết là không phải, nhưng có điều cuối cùng cũng có chỗ tắm rửa rồi. Đây là chìa khóa cửa nhà đúng không, Bì Bì?”

Nhân lúc anh không để ý, Bì Bì bèn thừa cơ đoạt lại, tiếc là vóc người anh rất cao, anh chỉ duỗi thẳng tay ra, thì cô đã không tài nào với tới.

Bì Bì hét to: “Hạ Lan Huệ, anh ăn cướp hả?”

Anh đưa cái túi rác đang cầm trong tay cho cô: “Đây là túi cuối cùng, em nhặt hết tất cả số rác còn lại đi, tôi đợi em cùng về.”

“Anh thích nhặt thì tự nhặt một mình đi, còn em không thích!” Bì Bì nổi giận, quăng cái túi rác xuống đất, vẫn chưa hả cơn giận, cô bèn lấy chân hung hăng đạp lên nó một đạp.

“Bảo vệ môi trường là trách nhiệm của mỗi người. Em có phải là người không?”

“Em...”

Cô tức đến độ không thể nói nên lời, đành xách cái túi rác to tướng đó lên, bước tới trước, nhặt năm hộp com, một chồng giấy báo, một đồng vỏ lon và mười mấy chai bia, nhồi đầy một túi, thắt miệng túi lại, rồi vứt sang một bên, “Nhặt xong rồi, anh vừa lòng chưa?”

“Đúng là một cô bé biết nghe lời.” Hạ Lan Huệ cười ha hả, mở nắp một chai nước trong, “Lại đây rửa tay đi.”

Bì Bì đi qua, đưa tay hứng nước, rửa qua quýt vài cái, đang định lau khô, đã bị Hạ Lan Huệ lật bàn tay lại, nói: “Mu bàn tay thì sao? Mu bàn tay cũng phải rửa chứ. Em có biết rửa tay không?”

Sợ cô rửa không sạch, Hạ Lan Huệ để chai nước xuống, nghiêm túc giúp cô kì cọ, kì cọ đến từng kẽ tay, sau mới dốc hết chai nước dội lên, rồi đưa cho cô hai tờ khăn giấy để lau tay, “Ừm, đây mới gọi là sạch.”

Bì Bì ngược mặt nhìn anh, ngờ ngẩn trong chốc lát, đột nhiên nhẹ nhàng nói: “Muộn lắm rồi, chúng ta về nhà đi.” Ngừng lại một chút, cô cảm thấy câu này hơi thừa, chìa khóa nhà không phải đang ở trong tay anh ư. Trong nhất thời, hận cũng không phải mà yêu cũng không phải, liền cúi gầm mặt xuống.

Anh mặc lại chiếc áo khoác vắt trên ghế, rồi bung cái bình nuôi cá thủy tinh trên đất lên nhét vào trong túi của Bì Bì: “Suýt nữa thì quên mất con rùa nhỏ của tôi.”

Phố Nhân Đình còn cách đó không xa, nhưng lại nằm trên một sườn núi rất dốc. Ban ngày, Bì Bì phải theo Tiểu Cúc lặn lội ngược xuôi tìm kiếm, giờ thì một lũ người, vừa bước được vài bước chân đã mềm nhũn, phải bầu vào tay Hạ Lan Huệ, từ từ lê từng bước về trước. Lúc qua đường cũng không thêm nhìn đèn giao thông, Bì Bì ngáp dài một cái rồi bước đại qua. “Kít” một tiếng, trước mặt có một chiếc ô tô vừa thắng lại kịp thời. Bì Bì hoảng hồn lùi về sau hai bước, người lái xe thò đầu chửi một tràng rồi đi.

“Mệt à?” Hạ Lan Huệ kéo tay cô hỏi.

Bì Bì gật đầu.

“Nào, lên đây để tôi cõng em.”

Anh khom lưng xuống, để Bì Bì leo lên. Mặt cô không hiểu sao lại đỏ ửng, nhớ tới chuyện hồi ở hồ Quan Âm, lúc ấy mình đi lại bất tiện, Hạ Lan Huệ cũng ôm ngang lưng dìu cô đi. Lúc đó cô rất thận trọng, nhưng thái độ của Hạ Lan thì vô cùng nghiêm túc. Trước mặt cô, anh không bao giờ làm những chuyện không nên làm. Mà Hạ Lan lúc này, lại giống với Gia Lân năm đó, tự nhiên thân thiết như anh trai nhà hàng xóm vậy. Cô cũng không khách sáo nữa, ngã người lên lưng anh, hai tay choàng qua ôm cổ anh. Mặt cô kề sát vào cằm anh, ngửi thấy mùi thơm của gỗ thông thoang thoảng. Nhớ lại hồi sáng, anh đã cạo râu, mùi này là mùi của nước cạo râu. Tuy nhiên, trên cơ thể anh, còn một mùi hương khác còn mê hoặc hơn, vừa đàn ông, vừa mạnh mẽ, lại hoang dã, xương cốt vừa cứng cỏi vững chãi, vừa mềm dẻo đàn hồi, nằm trên người anh mà giống như nằm trên thân báo, khiến người ta tay rịn mồ hôi, tim đập điên cuồng. Ánh mắt Bì Bì không khỏi trở nên mờ mịt, cô thủ thỉ: “Hạ Lan, anh còn nhớ rõ em không?”

“Không nhớ rõ.”

“Vậy cũng chẳng sao.” Cô dịu dàng nói.

Cứ thế, anh cõng cô đi hết triển núi, cuối cùng đã đến số 56 phố Nhân Đình. Vừa tới cửa, Bì Bì mở mắt ra, đột nhiên phát hiện trước cửa có một người lạ, tay xách một vali hành lý, anh ta nhìn thấy họ liền mỉm cười, trong mắt hơi có phần uể oải. Xem ra là đã chờ rất lâu.

Bì Bì trượt xuống khỏi lưng Hạ Lan. Nghe thấy anh nói với người nọ, “Chào”.

“Đến lúc nào thế?” Hạ Lan bước đến vỗ vỗ vai anh ta, có vẻ rất quen thuộc.

“Mới tới.” Người thanh niên đó trả lời.

Đó là một thanh niên rất đẹp, có đầu tóc hơi xoăn, ăn mặc gọn gàng, vóc người cao ráo, có điều, đôi gò má rất cao, cằm lại càng thêm nhọn. Anh ta có một đôi môi cắn đầy, đỉnh môi cao, hạt đậu tròn đầy, cánh môi hơi vểnh lên. Thoạt nhìn anh ta có vẻ trẻ tuổi hơn Hạ Lan, tối đa chỉ chừng hai mươi.

“Chúng ta có khách,” Hạ Lan Huệ nói, “Giới thiệu với em, đây là Kim Định, bạn tôi.”

“Chào anh, tôi là Quan Bi Bi.” Cô bước tới đưa tay ra.

Người đó lễ phép tao nhã nắm lấy tay cô, ánh mắt sâu xa thần bí: “Chào cô. Tôi nghĩ, ở đây có lẽ không chỉ có một vị khách.”

Ánh mắt anh ta khẽ hướng về phía khu vực khuất trong bóng tối ngoài cửa.

Bi Bi vẫn chưa hiểu, nhưng tim đột ngột lệch nhịp, hốt hoảng quay đầu. Trong bóng đêm có tiếng bước chân sột soạt. Ngay sau đó, mọi thứ liền trở nên yên tĩnh.

Có một người từ dưới bóng cây chậm chậm bước ra. Trong tay anh ta có một khẩu súng, “Cup”, một tiếng, chốt an toàn đã mở, họng súng nhắm thẳng vào Hạ Lan Huệ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Yêu Em 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Mặc dù trước khi biến mất, Hạ Lan Huệ luôn sẵn lòng trả lời các thắc mắc của cô về tộc Hồ, trên cơ bản là hỏi gì đáp nấy, biết đến đâu đáp đến đó. Nhưng Bi Bi vẫn cảm thấy cô còn cách thế giới của anh rất xa, chẳng thà cứ xem anh như một người mà đối xử, thế nên đối với vấn đề này cô cũng không bận tâm nhiều. Tộc Hồ có một bề dày lịch sử lâu đời, nhưng cô chỉ quan tâm những đoạn thời gian có liên quan đến Hạ Lan. Cộng đồng dân cư của họ rất đông đúc, cô chỉ biết về một vài vị mà mình đã từng tiếp xúc trong số đó thôi. Nhưng có một việc cô rất rõ, tuổi thọ của thành viên trong bộ tộc phụ thuộc vào số năm tu hành và công lực mà họ tích lũy được. Cơ thể họ tất nhiên cũng khỏe hơn loài người, dù có bị thương thì cũng lành lại rất mau. Nhưng nếu như trái tim và đầu bị phá hủy, họ cũng sẽ chết ngay tức khắc. Nếu không bảo toàn nguyên vẹn cơ thể và nguyên châu thì không thể nào sống lại được. Tóm lại một câu thôi, họ không phải siêu nhân.

Vì thế nên, khi mà nòng súng đó chia thẳng về phía Hạ Lan Huệ, Bi Bi chẳng thèm nghĩ ngợi liền lao ra chắn trước mặt anh.

Kẻ cầm súng liền dịch chuyển tâm ngắm lên trên nửa tóc, Bi Bi ngẩng đầu nhìn, vừa hay trông thấy chiếc cằm của Hạ Lan. Mặc dù biết kẻ đó giờ súng chỉ để dọa thôi, nhưng lòng cô vẫn hoảng sợ. Hơn nữa, việc cô đứng chắn phía trước cũng chỉ là hành động vô ích mà thôi, vì Hạ Lan Huệ cao hơn cô một cái đầu, hai người lại đứng sát nhau như thế, nếu muốn bắn họ thì chỉ cần tốn một viên đạn là đủ.

“Đừng bắn, đừng bắn!” Cô hét lên, “Có gì từ từ nói đã!”

Bên ngoài bức tường viện phía Tây có một hàng cây thủy sam, thân cây cao to, lá cành rậm rạp, ban ngày rợp bóng mát, ban đêm che khuất cả ánh đèn đường, tạo thành một tấm màn chắn rất tuyệt vời. Ngoại trừ tay súng đã chủ động lộ diện trước mặt, Bi Bi không biết còn bao nhiêu người đang ẩn nấp phía sau nữa. Đột nhiên, trong bóng cây có thêm một người bước ra, miệng anh ta đang phì phèo một điếu thuốc. Anh ta đi đến chân trụ đèn, nhổ đầu thuốc lá trong miệng ra, rồi như sợ mẫu thuốc đó sẽ gây hỏa hoạn, anh ta dùng chân nhay nhay nó, sau đó nhổ lên một bãi đờm.

Bi Bi hầu như chưa từng gặp người này. Anh ta có khuôn mặt nhỏ gầy, vóc người tầm trung, lưng hơi khòm, vai chun mất lác, mặt không thể nhìn thẳng vào mắt người khác, mà hơi nghiêng về bên trái, tay áo xắn lên một nửa, lộ ra một đôi tay cường tráng.

“Quan Bi Bi, chính là cô phải không?” Anh ta hỏi.

“Phải.” Cô trả lời.

— Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai[1]. Hành động của đám xã hội đen có sự phân công rất rõ ràng. Kẻ dùng súng thì chỉ tập trung dùng súng, còn đám phán đã có kẻ khác đứng ra đảm nhiệm.

[1] Người đến không tốt, người tốt không đến.

Nhưng Bi Bi cũng không phải là Bi Bi nhút nhát, ngại phiền phức của bốn năm về trước nữa. Cô ép mình phải bình tĩnh lại: “Anh là...”

“Chúng tôi tìm cô vì chuyện của Tiền Thất.” Anh ta từ chối giới thiệu về mình, “Giang hồ có luật lệ của giang hồ, chúng tôi không động đến phụ nữ. Thế nên, đây là chuyện giữa chồng cô em và bang Đầu Hồ.”

Tay của Hạ Lan khẽ động dậy, Bi Bi lập tức đề lại. Cô nói nhỏ: “Anh đừng nói chuyện, việc này cứ để em xử lý.”

Cường long khó áp được đầu xà[2], trong những tình huống thế này, dùng cảm đánh nhau thì cũng chẳng có ý nghĩa gì, huống hồ làm vậy cũng là trái với nguyên tắc luôn ẩn thân giữ mình của tộc Hồ. Vì vậy, Bi Bi cao giọng nói: “Chúng tôi mới từ nước ngoài về, vẫn chưa hiểu nhiều về quý bang. Về chuyện Tiền Thất bị thương, chúng tôi thành thật xin lỗi, chúng tôi sẵn lòng thưởng tiền.”

[2] So sánh với việc dù có sức mạnh cũng khó mà đối phó được với thế lực bản địa.

Người đàn ông đó bước vài bước tới gần cô, cười nhạo nói: “Sao chồng cô không nói chuyện, chẳng lẽ cậu ta bị câm à?”

“Chuyện trong nhà đều do tôi lo liệu, chồng tôi mọi việc đều nghe theo tôi. Đại ca, xin hãy ra một cái giá đi?”

Mấy năm nay cô kinh doanh tiệm hoa cùng với thu mua bạch hồ, nên cũng được xem là một thương nhân giàu kinh nghiệm. Biết rằng trong khi bàn bạc làm ăn, việc quan trọng đầu tiên là không được tiết lộ con át chủ bài, thứ hai là không được để lộ sự rụt rè sợ hãi. Dù cho nòng súng của đối phương đang chĩa thẳng vào mình, dù cho trong lòng đang hoảng sợ đến phát run, cô vẫn phải giữ cho giọng nói thật bình thản, ngữ điệu thật ổn định.

Ánh mắt của người đó quả nhiên lộ ra một cái nhìn khác kèm theo chút hứng thú: “Tôi đã điều tra về chủ căn nhà này rồi, nhà cô rất giàu có. Tại sao lại đi bán hoa, quả thực khiến người ta khó hiểu.”

“Chỉ là một sở thích cá nhân thôi.”

Người đó không truy hỏi kỹ về việc đó nữa: “Nếu Quan Tiểu thư hào sảng như thế, vậy thì tôi sẽ nói thẳng. Tay của Tiền Thất xem như đã tàn phế, bác sĩ nói gân tay bị đứt, không thể nối lại được, cánh tay đó là tay phải, cuộc sống sau này sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Vì thế, chúng tôi muốn năm mươi vạn, trả bằng chi phiếu.”

Năm mươi vạn! Bì Bì âm thầm hít sâu, đúng là sư tử mở mồm ra là rồng mà.

Im lặng một lát, cô mới đáp: “Tôi không có nhiều tiền như vậy, chỉ có thể đáp ứng anh hai mươi vạn thôi.”

“Hai mươi vạn? Quan tiểu thư, mạng của chồng cô chỉ đáng giá bao nhiêu đó thôi sao? Cô có tin tôi một phát bắn chết anh ta không?” Khi anh ta nói đến chữ “bắn” giọng hơi nhấn mạnh hơn, Tim Bì Bì cũng dường như ngừng đập nửa giây khi anh ta nói đến đó.

“Đại ca à, anh không muốn làm lớn chuyện ra đó chứ? Lục Thủy Sơn Trang là khu ở cao cấp của thành phố, nếu có một người bỗng dưng chết ở đây, bên công an sẽ dễ dàng bỏ qua à? Anh không sợ làm vậy sẽ mang phiền phức đến cho các anh sao?” Bì Bì nói câu này, ý muốn đánh vào điểm yếu của họ, nhưng giọng vẫn không khỏi có phần run run.

Người đó cười lớn: “Định đe dọa tôi ư? Thử vị đây. Năm mươi vạn là con số mà chúng tôi đã định, đừng nôn nóng, điều kiện vẫn chưa nói hết đâu. Ngoài năm mươi vạn đó ra, chúng tôi còn muốn thêm căn nhà này nữa. Tôi không phải Tiền lão đại, người vào đó ở cũng không phải tôi. Chủ nhân mới của căn nhà này sẽ là một người làm ăn trung thực, trong sạch, thế nên tôi hy vọng giấy tờ và thủ tục chuyển nhượng bất động sản đầy đủ và hợp pháp. Cô cứ điền vào tất cả giấy tờ cần thiết, ngày mai tôi sẽ phái người đến hoàn tất thủ tục thỏa thuận chuyển nhượng. Bây giờ giao cho tôi giấy chứng nhận quyền sở hữu nhà trước, chi phiếu cũng xin đưa luôn. Quan tiểu thư, tôi khuyên cô đừng đem tính mạng của chồng cô ra đùa giỡn, người anh em này của tôi chính là tay súng thiện xạ nhất trong khu vực mây chực dặm xung quanh đây đây. Khoảng cách gần như thế này, đầu chắc chắn sẽ nổ bung.”

Không biết điều này có thật hay không, chỉ là anh ta nói câu ấy nhưng giọng điệu rất rõ ràng, tiếng nói hùng hồn vang vang. Bì Bì rất nghi ngờ, liệu trước đây anh ta có từng học diễn kịch không? Cô chỉ đành gượng cười đáp: “Đại ca à, anh cũng không giấu lại xem? Nếu đã có người chết, lại còn ngay trước công chính, căn nhà này còn có thể bán được sao?”

Ánh mắt người đó thoáng qua một tia hung ác: “Quan tiểu thư, chồng cô tên là Hạ Lan Tĩnh Đình đúng không? Nghe nói anh ta là một tay buôn đồ cổ nổi tiếng, thường xuyên làm việc ở nước ngoài. Nếu là người khác, dĩ nhiên tôi không dám ra giá cao như vậy. Hạ Lan tiên sinh đã ra nước ngoài bốn năm, bất vô âm tín, lần này lặng lẽ trở về, lại lặng lẽ chết đi—trừ cô và tôi ra, liệu còn ai biết nữa? —tôi cảm thấy dường như không có ai.”

Đầu óc tội phạm thường tỉnh táo hơn người thường. Gã đó cười nham hiểm, giọng nói gã ta ẩn chứa sát khí, hiển nhiên bọn chúng đã chuẩn bị đầy đủ mọi phương diện, nắm chắc phần thắng mới đến.

Lòng Bì Bì thoáng lạnh run: “Nếu đưa chi phiếu và giấy chứng nhận sở hữu nhà cho anh, anh sẽ đảm bảo an toàn cho cả nhà tôi chứ?”

“Cam đoan không quá rầy, đây là lời cam đoan của Đầu Hồ bang.”

Phải mất một khoản tiền lớn như thế, lại còn phải giao nhà, Hạ Lan Huệ chắc chắn không đồng ý. Tiếc là cô đang đứng phía trước anh, nên không thấy được biểu hiện của anh. Kim Dịch đứng bên cạnh vẫn đang xách vali hành lý, về mặt dừng dừng, bàn quan, lạnh lùng quan sát mọi việc. Bì Bì biết trong góc tối kia, có ít nhất một khẩu súng nữa đang chĩa vào anh ta, cho dù không có, thì ở cự ly gần thế này, tay súng trước mặt cũng hoàn toàn có thể, trong vòng một đến hai giây đồng thời bắn chết cả hai người.

Tĩnh đi tĩnh lại, thế nào cũng thấy bên mình không hề có lợi thế. Nếu Hạ Lan và Kim Dịch động thủ, không phải là không thể dành phần thắng, nhưng mà cô không dám tưởng tượng ra hai vị này mà để lộ nguyên hình thì hậu quả sẽ ra sao. Cô nhắm mắt lại, nhìn thấy cảnh máu tanh, cảnh ăn thịt người, cảnh báo chí bôi nhọ oanh tạc, ... không dám tưởng tượng tiếp nữa, cô vội vã nói: “Được rồi, để tôi đi lấy chi phiếu.”

Đang định cất bước, thì gã kia lại lên tiếng ngăn cô lại: “Không, nói cho tôi biết chỗ để, tôi phái người đi lấy. Quan tiểu thư, trông cô bình tĩnh như thế, tôi không biết cô đang mưu đồ gì, liệu có khi nào cô đi vào rồi mang ra một khẩu súng, cùng liều mạng đồng quy vu tận với chúng tôi không?”

“Đại ca, anh lo lắng quá. Con kiến còn tham sống, làm người chẳng lẽ không biết tiếc tính mệnh sao? —Mấy thứ này đều để cả trong ngăn tủ bên trái đầu giường ngủ đây.”

Cô hướng dẫn cận kề, có người đi vào lấy ra chi phiếu và giấy chứng nhận, cô viết một số tiền, ký tên mình lên.

Gã đó nhận lấy kiểm tra ti mỉ rồi nói: “Được rồi, Quan tiểu thư quả rất hào sảng. Chín giờ sáng mai, sẽ có người đến làm thủ tục với cô. Tiền tôi cũng sẽ chuyển khoản — đừng giờ trò lừa bịp với tôi, cũng đừng nghĩ đến chuyện bỏ trốn trong đêm nay, trừ phi các người đã chán sống.”

Dứt lời, gã ta vung tay ra hiệu, sau đó cùng tên cầm súng rút vào trong bóng đêm. Một tràn tiếng bước chân vang lên, một chiếc xe màu đen kiểu xe tải chọt sáng đèn sau, sau đó nhanh chóng rời đi.

Đội họ đi hết, Bì Bì mới thả lỏng. Đến lúc này cô mới phát hiện, cô đã khẩn trương đến độ toát cả một người mồ hôi, tim vẫn còn đang đập thình thịch như trống trong ngực, liền không khỏi có phần khâm phục sự gan dạ của mình. Thế nhưng, thần kinh đang căng như dây cung đột nhiên bị buông lỏng, khiến cơ thể đứng thẳng đơ giống như bị rút hồn. Ô xi trong phổi cũng như bị hút hết sạch, cô phải chống tay vào khung cửa há mồm thở hỗn hển.

Phía sau có người cất tiếng cười phì.

Cô quay lại nhìn, thấy Hạ Lan Huệ đang nhìn cô bằng ánh mắt khinh thường, vẻ châm chọc trên mặt càng lúc càng sâu.

“Thật là hào phóng, thật là rộng lượng.” Anh khẽ vỗ tay, “Thoáng cái đã đem tất cả tiền của và nhà cửa của tôi đưa cho người ta hết.”

Bì Bì nổi nóng, mặt như bốc hỏa: “Em biết anh tiếc tiền, nhưng người ta chia súng vào anh đấy!”

Không phải chứ? Trong thời điểm nguy hiểm nghìn cân treo sợi tóc, Bì Bì đã bất chấp tính mạng bảo vệ anh, anh không cảm kích thì thôi lại còn nói móc cô, đây là loại người gì thể hả.

Mặt cô thì đỏ bừng, mặt Tề ti đại nhân thì đen sì, giống như bị người ta si nhục vậy. Anh đưa tay kéo cô qua, ghé vào tai cười lạnh nói: “Bảo vệ phụ nữ là chức trách của đàn ông, ở đây có hai người đàn ông, thế mà phải chịu sự bảo vệ của em. Bì Bì, làm như vậy thực sự không tốt, thực sự không nề mặt. Em bảo chúng tôi sau này còn mặt mũi nào gặp người khác đây.”

“Gặp ai hả? Anh có phải người đầu mà sợ gặp ai nữa?” Kinh doanh mấy năm nay, không luyện được cái gì, chỉ có mồm mép là luyện rất tốt. Gặp người thì nói tiếng người, gặp quý thì nói tiếng quý, nào ngọt, nào chua, nào cay, nào đắng, Bì Bì chỉ cần mở miệng ra là được hết.

Sức lực của Hạ Lan Huệ dĩ nhiên rất dồi dào, Bì Bì để cho anh lôi kéo, người nghiêng nghiêng sắp té, vừa hay té nhào vào lòng anh, anh thuận thế ôm lấy cô. Lòng ngực đó, cánh tay đó, sao mà cứng như nham thạch. Bị hơi thở nam tính của anh phả vào, Bì Bì không khỏi nhũn cả người ra, để mặc cho Hạ Lan Huệ nửa ôm nửa kéo mình vào trong viện.

Đi xuyên qua một dãy cửa Thủy Hoa, họ vào đến trung đình. Bì Bì vùng vẫy trong ngực anh, Hạ Lan Huệ buông cô ra, đưa mắt quan sát các phòng xung quanh, hình như đang tìm cho Kim Định một phòng để dừng chân. Kim Định này giờ vẫn im lặng đi theo, đột nhiên cất tiếng hỏi: “Cô ấy là băng nô của anh à?”

Đến tận lúc này, Bì Bì mới phát hiện ra rằng, mái tóc của anh ta rất dài, gần chấm vai, vài cơn gió vờn qua, thổi chúng bay dập dờn trước mặt như sóng nước. Nhưng điều khiến cô lạ lùng nhất chính là, dù cho anh ta có một mái tóc dài chấm vai, nhưng khuôn mặt này, vóc người này, khí khái này, thần thái này, có nhìn từ góc nào đi nữa cũng đều nhận ra đó đích thực là một người đàn ông. Dù chỉ nhìn thấy bóng lưng, cũng không ai có thể nhìn lầm anh ta thành phụ nữ. Kim Định có một điểm khác với Hạ Lan đó là không có thói quen ngẩng đầu, lúc đi luôn nhìn xuống đất, mái tóc dài rũ trước mặt, chỉ để lộ nửa gương mặt và một chiếc mũi thẳng tắp. Đôi mắt anh ta sâu hút rất giống Hạ Lan, nhìn xa tựa như hai cái hố đen, đôi con ngươi như một cặp doi nấp mình trong hang núi tịch tịch, lặng lẽ sống qua ngày.

“Cô ấy chính là vợ của tôi.” Hạ Lan Huệ sửa lại.

Kim Định cười nhạt, không đáp. Lát sau mới nói: “Ý tôi là...”

“Sở thích của tôi luôn lệch lạc.”

“Lần này lệch lạc rất nghiêm trọng.”

Hạ Lan Huệ không rõ ý anh ta: “Ý cậu là cô ấy kém cỏi hay là khả năng thương thức của tôi thấp?”

“Cả hai.”

Khuôn mặt của Tề ti đại nhân có phần hơi ảm, chưa đến một giây sau liền nở nụ cười tự giễu.

Trong khi nói chuyện, ba người đã đi đến phòng khách, Hạ Lan Huệ nói: “Vào đi.”

“Khoan đã.” Bì Bì đột nhiên bước tới trước, xoay người lại, chắn trước cửa, “Trước khi nói cho rõ ràng thì hai người không ai được vào. Ai dám vào thì tôi sẽ báo cảnh sát tố cáo có người tự ý xông vào nhà dân.”

Hai người trước mặt hơi ngần ra. Bì Bì nói như thế nghĩa là đã nắm chắc. Trước khi Hạ Lan Huệ biến mất đã ký tất cả giấy tờ tặng toàn bộ tài sản của mình cho cô, giấy tờ nhà cũng đứng tên cô.

“Băng nô là ý gì?” Cô chống nạnh hỏi, một ý nghĩ chọt lóe trong đầu, cô biết Hạ Lan Huệ nhất định sẽ giấu giếm, bèn chiếu ánh mắt về phía Kim Định, “Kim Định, anh nói trước.”

Kim Định mỉm cười, nói: “Băng nô là một loại nô lệ dùng để cung cấp nguyên khí và sinh lực cho tộc Hồ, họ là con người, chủ yếu để phục vụ tính dục.”

“Phục vụ tính dục?” Long mày Bi Bi đã nhú lại thành hình chữ V.

“Đúng. Nghĩa là thế này, băng nô rất yêu chủ nhân của mình, vì chủ nhân mà không tiếc hi sinh tánh mạng. Thế nên họ chủ động phục vụ chủ nhân rất nhiệt tình, không ngần đến báo đáp, giống như con thiêu thân lao đầu vào lửa. Chỉ là chúng tôi đôi khi cũng sẽ khuyên các cô ấy phải kết hợp lao động và nghỉ ngơi, phải chú trọng rèn luyện, chú trọng dinh dưỡng... Phải coi việc hầu hạ chủ nhân như nhiệm vụ gian khổ hàng đầu, thực hiện trường kì và lâu bền.

Bi Bi tức đến suýt bật cười: “Nói như anh, nghĩa là các anh luôn cố bảo vệ các cô ấy?”

“Đó là vì muốn tốt cho chính họ. Nếu tính khí cạn kiệt, họ sẽ mau chóng bỏ mạng. Ngay cả khi không chết thì cũng sẽ bị vứt bỏ.” Lời nói của Kim Định có vài phần đùa cợt.

“Tôi không phải băng nô của Hạ Lan Huệ, tôi là vợ anh ấy.” Bi Bi nghiêm mặt sửa lại.

“Với chúng tôi cũng cùng một ý nghĩa.”

“Làm sao cùng nghĩa được? Hai điều đó bản chất hoàn toàn khác nhau!”

Thấy khuôn mặt của Bi Bi đã đủ vẻ hung dữ, mắt long lên sòng sọc, như thể sắp sửa đuổi cổ họ ra khỏi nhà, Kim Định vội vàng nói tiếp: “Đừng hiểu lầm. Giữa băng nô và chủ nhân không hề có sự cưỡng ép, tất cả đều là tự nguyện. Các cô cho chúng tôi tình khí, chúng tôi cũng giúp các cô hưởng thụ. Có đôi lúc các chủ nhân sẽ trao đổi băng nô với nhau, nhưng trước đó đều hỏi qua ý kiến của các cô ấy. Có đôi lúc băng nô khan hiếm, chúng tôi sẽ đi thuê tổ chức đặc biệt. Nếu cô không cam tâm tình nguyện, thì không ai có thể ép buộc cô.— Chúng tôi có khí phách và nguyên tắc riêng của chúng tôi, những chuyện theo đuổi đến cùng, bám dính dây dưa, chúng tôi khinh thường. — Đương nhiên phần lớn băng nô là do đi săn mà giành được, tình cảm của chủ nhân dành cho những băng nô ấy cũng không giống bình thường.

Ví dụ như... Bi Bi của chín trăm năm trước.

Cô tròn mắt lên, không tin vào tai mình: “Còn có tổ chức đặc biệt?”

“Đúng, tên là ‘ngõ Diêm Thủy’.”

Cái tên này, cô đã từng nghe rồi, là một cụm từ trong một bài ca dao. Mỗi khi hỏi về ý nghĩa của bài ca đó, Tề ti đại nhân đều từ chối giải thích. Bây giờ thì cô đã hiểu, ý nghĩa của nó chắc chắn là: để tìm kiếm băng nô, Hạ Lan Huệ từng đi qua ‘ngõ Diêm Thủy’, nhưng không tìm được người vừa ý, vì vậy mới đi săn....

Cô đưa tay giữ chặt Hạ Lan Huệ: “Những điều anh ta nói, tất cả đều là sự thật?”

“Đúng.” Anh nói, “Lẽ nào tôi trước đây chưa từng nói cho em biết sao?”

“Chưa, nhưng em lại vì anh mà bị rụng hết tóc.”

“Ồ, tôi không để ý việc em bị trọc đầu. Thật đấy, nhất thiết đừng vì việc này mà thấy xấu hổ.” Anh chân thành đáp.

“Anh dĩ nhiên không để ý,” Bi Bi chỉ vào mũi mình, “Em, là em rất để ý!”

Hạ Lan Huệ lộ ra vẻ mặt vô tội. Mỗi lần Bi Bi có thái độ muốn gây gổ, Hạ Lan Huệ đều có chút sợ, không phải sợ cãi nhau mà là không thêm hon thua làm loạn với cô. Lần này lại như vậy.

“Khuya rồi, Bi Bi,” Anh xuống nước hòa giải, nói, “Em chặn trước cửa làm gì? Chẳng lẽ không tính đi ngủ sao?”

“À, phải.” Ánh mắt Bi Bi lóe lên, đẩy cửa chính ra, “Mời vào. Chính thất ở hướng đông, phòng thứ ba, Kim tiên sinh nghỉ ngơi đi. Hạ Lan, về phòng với em, em có lời muốn nói với anh.”

Hai người cùng về phòng ngủ chính. Vì lúc này nhất rác, nên đều đến phòng vệ sinh rửa tay trước. Xong xuôi, Bi Bi lấy trong chiếc két nhỏ của bàn trang điểm ra một lọ thuốc, trút ra ba viên, giơ tay, đưa ra trước mặt Hạ Lan Huệ: “Anh uống cái này đi.”

Đôi mày anh liền chau lại: “Ngư hoàng giải độc hoàn ư?”

“Đúng vậy.”

“Tại sao tôi phải uống nó?”

“Bởi vì anh muốn có chiếc chìa khóa đó.”

“Uống nó rồi em sẽ đưa tôi ư?”

“Còn một điều kiện nữa, có điều cũng có thể nói vậy.”

Anh uống một ngụm nước, rồi nuốt hết ba viên thuốc đó.

“Tối giường nằm xuống cho em.” Bì Bì ra lệnh.

Anh thành thật làm theo.

Bì Bì đi đến bên giường, đột nhiên đưa hai tay giữ lấy đầu anh, mắt long lanh, nói từng chữ một: “Hạ Lan Huệ, anh nghe cho kỹ đây. Em, Quan Bì Bì, là người vợ hợp pháp duy nhất của anh. Anh nhớ lại cũng được, không nhớ ra cũng được, học dần là sẽ quen. Quen dần là sẽ tự nhiên, đã tự nhiên là sẽ càng quen thuộc. Cuộc đời là vậy, em với anh cũng vậy.”

Người trên giường cười lớn lên. Nhưng, khi anh trông thấy Bì Bì nhào lên người mình, thì không còn cười được nữa.

“Bây giờ, Hạ Lan Huệ,” cô quỳ trên người anh, bắt đầu cởi quần áo mình, “Nếu anh còn nhớ em, thì dịu dàng với em một chút. Nếu không còn nhớ em, em cũng sẽ dịu dàng với anh. Em yêu anh, thứ gì cũng có thể cho anh. Nhưng em không phải bằng nỏ của anh, xin anh phân biệt rõ điều này!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Yêu Em 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Hoi đêm xuyên qua khe cửa len lỏi vào phòng, từng làn sương lạnh lập lòe dưới ánh đèn màu vàng nhũ.

Khí hậu trên núi thay đổi rất đa dạng. Vào mùa mưa, cả tòa tứ hợp viện được bao phủ trong màn sương mù dày đặc và ẩm ướt. Lúc bà nội Bì Bì đến đây ở, cứ phàn nàn suốt về khí trời ẩm thấp khiến bệnh thấp khớp của bà nặng thêm. Nhưng cái khung cảnh lâm viên u tịch, đồng hồ đùa bóng, thanh vắng tịch mịch như thời Hi Hoàng[1] ở nơi đây lại là niềm yêu thích của Hạ Lan Huệ lúc trước. Có điều kiến trúc khúc khuỷu ngoằn ngoèo của tứ hợp viện rất bất tiện với người mù. Vì vậy nội thất bên trong đều được thiết kế theo xu hướng Tây hóa, phong cách tối giản và thuần sắc: công son tường phấn, sàn gỗ màu anh đào, giường đúc kiểu châu Âu, giữa phòng khách còn có một chiếc lò sưởi âm tường lớn.

[1] Đồng hồ: ở đây ý chỉ ngò đồng và hồ; Hi Hoàng: tên khác của Phục Hi, ý chỉ khung cảnh giống thời thượng cổ. Ý tả cảnh trong câu xuất phát từ câu thơ: “Phong sinh lâm việt, cảnh nhập Hi Hoàng” – bạn nào dịch được câu này hi vọng đóng góp cho mình.

Tuyết tan ra trên mái hiên, nhỏ tong tong từng giọt lên bậc thềm lát đá granit xanh rộng hơn hai thước bên ngoài. Khoảnh sân trống trải khoáng đạt này giống như không gian thuộc về của một thời đại khác. Tiếng nước nhỏ phát ra những âm vọng vô cùng rõ rệt. Mỗi khi ở cùng Hạ Lan, thính giác của Bì Bì trở nên vô cùng nhạy bén, tựa như chính cô đã hóa thành một loài thú, mọi tế bào trên thân thể đều mở ra, lắng nghe những âm thanh tinh tế nhất.

Lúc mới bắt đầu, trước ánh mắt đầy nghi hoặc của Hạ Lan Huệ, Bì Bì vô cùng nhe nhả dịu dàng, thông thả cởi hết quần áo của chính mình và của anh. Cánh tay nhỏ nhắn xoắn lấy tay anh. Cả cơ thể không biết xấu hổ mà quấn trên người anh. Nhưng chỉ một lát sau, cô đã như người rơi xuống nước vừa mới được vớt lên, toàn thân ướt sũng, sức lực rệu rã. Cô như nỏ mạnh hết đà, mảnh liệt hơi phi yên diệt[2], hai má hây hây như hoa đào, đôi mắt long lanh mở to nhìn Tề ti đại nhân dùng ánh mắt như lưới hái thu thập mình.

[2] Hơi phi yên diệt: tiêu tan thành tro bụi.

Cô vừa sợ, vừa không lo quá nhiều. Vì dù cho ký ức trong đầu có biến mất đi nữa, nhưng chắc rằng ký ức của thân thể vẫn còn. Chắc chắn nó được cất giấu ở một nơi nào đó trong sâu thẳm nhất của người đàn ông này, đang đợi cô đến đánh thức nó. Bì Bì cho rằng tại những tình huống như vậy phải nắm lấy quyền chủ động, thế nên cô liền lấy tư thế nữ vương thô bạo chinh phục Hạ Lan Huệ. Là thô bạo, bởi từ đầu đến cuối Tề ti đại nhân luôn thể hiện ra thái độ phục tùng và phối hợp vô cùng hiếm thấy, thậm chí còn để cô tùy ý chơi đùa.

Cuối cùng, cô thờ hờn hờn dừng lại, nhưng lại phát hiện ánh mắt chăm chọc của Hạ Lan Huệ.

“Bì Bì, có phải em thích tôi lắm đúng không?” Anh nói.

Cô hơi ngẩn ra, sau đó vội thanh minh: “Anh trước kia...”

“Đừng có nói mãi về trước kia nữa, em làm tôi cũng sắp hồ đồ theo rồi.” Anh không kiên nhẫn ngắt lời cô, “Để khỏi lẫn lộn, trong cuộc trò chuyện của chúng ta từ rày về sau, em có thể gọi tôi của trước kia là ‘Hạ Lan Tĩnh Đình’, còn tôi của hiện tại là ‘Hạ Lan Huệ’?”

Bì Bì mỉm cười: “Tại sao?”

“Thứ nhất, quá khứ của em và người đó tôi hoàn toàn không nhớ gì cả; thứ hai, tôi cũng không muốn em luôn đem tôi và người đó ra so sánh.”

“Người đó?” Cô cười càng thêm dữ dội.

“Đừng. Tôi không biết Hạ Lan Tinh Đình, luôn nhắc đến người đó đối với tôi không công bằng chút nào. Bất luận là người đó trước đây nợ em, hay là em nợ anh ta, em cũng đừng hi vọng lấy lại được từ nơi tôi, bởi vì tôi không nhận món nợ này.”

“Anh bị tâm thần phân liệt hả?”

“Hãy gọi tôi là Hạ Lan Huệ.” Anh đưa ngón trỏ dè lên môi cô, như muốn dạy cô phát âm, “Hạ – Lan – Huệ, đơn giản biết bao, dễ nhớ biết bao.”

“Được, nếu anh thích em gọi anh như thế thì em sẽ gọi như thế.” Bì Bì chủ động hỏi, “Vậy em có còn là vợ anh không?”

“Em là vợ của Hạ Lan Tinh Đình. Muốn lấy tôi cũng được, nhưng em phải cử hành hôn lễ một lần nữa với tôi, để lưu lại những ký ức mới cho tôi.”

Không thành vấn đề, việc này tuyệt đối không thành vấn đề, Bì Bì trầm nghĩ, chỉ cần là theo anh, thì hôn lễ gì em cũng đều chấp nhận hết.

“Anh có bằng lòng không?” Cô hỏi.

“Bằng lòng điều gì?”

“Cử hành hôn lễ, cưới em?”

“Bằng lòng.” Hạ Lan Huệ cẩn thận nắm lấy tay cô, nghiêm túc nói, “Trải qua cuộc dày vò vừa rồi, tôi cảm thấy em không thể sống thiếu tôi, thời gian vừa qua hẳn là sống rất khổ sở. Cho nên mỗi bận tâm này, tôi tất nhiên phải giúp em rồi.”

“Chỉ là giúp thôi sao?” Bì Bì xấu hổ, “Không vui chút nào, cứ như em chủ động theo đuổi anh vậy. Anh không phải thật lòng thích em ư?”

“Sao có thể thích nhanh như thế được, phải không? Bì Bì em là một cô gái tốt, ánh mắt của Hạ Lan Tinh Đình cũng nhất định không sai. Nhưng tôi – nói sao nhỉ – dưa hấu xanh thì không ngọt. Những chuyện như vậy, không thể vội vàng, mà phải từ từ gây dựng. Thêm một chút thời gian, thêm một chút thử thách, đến cuối cùng ắt hẳn nước sẽ chảy thành sông...”

Câu nói này nghe như một lời bào chữa, nhưng Bì Bì lại thấy đó là một lời nói thực, rất thực. Nếu người trước mặt cô dùng những lời hoa lệ để hứa hẹn với cô thì giống như đang qua loa, hứa suông, mục đích cuối cùng chẳng qua chỉ vì lấy được chiếc chìa khóa kia thôi, lúc ấy mới là giả dối. Nghĩ thế, Bì Bì lại càng thích anh hơn. Bèn gật đầu, hai tay nắm chặt: “Em có thể chờ. Em rất kiên nhẫn, em không sợ thử thách!”

“Đeo cái này vào.”

Trên tay anh không biết từ lúc nào đã có thêm một chiếc nhẫn màu bạc, phía trên có gắn một mặt đá lớn cỡ con bọ cánh cứng. Mặt đá phản chiếu lại ánh đèn bàn phát ra những tia sáng lấp lánh.

Bì Bì bỏ mặt thẹn thùng, tưởng rằng đây là nhẫn cưới, nhưng kiểu dáng thì dường như không phải. Trông nó rất bình thường, không có gì đặc sắc, thật sự không hợp với con mắt thưởng thức nghiêm trọng của Tế ti đại nhân. Có khi nào Mị châu đã mất nên anh đổi thành cái này không? Bì Bì âm thầm thôn thức, hình như độ chênh lệch giữa hai món quá xa thì phải? Lễ nào mức đãi ngộ của cô thực sự bị tụt hạng xuống hàng bằng nô rồi?

Hạ Lan Huệ đeo chiếc nhẫn lên ngón giữa bên phải của cô, hạ thấp giọng nói: “Người tên Kim Dịch kia đến từ một bộ lạc du mục trong tộc Hồ. Cậu ta là một anh chàng đáng yêu – ý tôi là chỉ những thời điểm bình thường. Nhưng không được để cậu ta đối, đối bụng thì sẽ trở nên cực kỳ nguy hiểm. Nếu lúc đó em ở gần cậu ta, thì phải mau chóng tìm cách trốn đi. Hoặc là tới tìm tôi, hoặc là tới những nơi đông người, tuyệt đối không được để cậu ta bắt được.”

Bì Bì tròn mắt nhìn anh: “Tại sao vậy? Cậu ta ăn thịt người à?”

“Đừng vậy, tuyệt đối không bao giờ mềm lòng, lúc đó cho dù em có là em gái ruột của cậu ta cũng vô ích.”

Lại là chuyện gì nữa đây. Mới vừa lượm lại cái mạng từ trong nòng súng của xã hội đen, giờ thì tốt rồi, thoát khỏi miệng hùm lại rơi vào hang sói. Bì Bì không kìm được con bực mình, lên tiếng oán thán: “Tốt thật đấy, một tại họa to như thế, anh lại cho hẳn vào ở trong nhà chúng ta, em đây sớm muộn gì rồi cũng thành bữa ăn trong bụng hẳn!”

“Tôi cần cậu ta làm giúp tôi chút việc, là việc mà chỉ một mình cậu ta giúp được tôi thôi.” Hạ Lan Huệ nói, “Vậy nên không thể đuổi cậu ta đi, phải để cậu ta ở chung với chúng ta. Trên nguyên tắc thì cậu ta không xấu, tôi và cậu ta cũng khá quen thuộc, đã có bảy tám trăm năm giao tình rồi.”

Đúng là gà hồ theo hồ. Tuy rằng tộc hồ là một thế giới vô cùng kỳ lạ, nhưng cô phải cố gắng hiểu nó. Bì Bì nghĩ nghĩ rồi hỏi: “Vậy em làm sao biết khi nào thì anh ta đối?”

“Em nhớ quan sát chiếc nhẫn này, đây không phải đá quý bình thường. Nếu nó đổi màu, từ từ hóa thành màu hồng, thì em phải nhanh chóng tìm đồ ăn cho cậu ta. Nếu nó càng ngày càng đỏ, đỏ như màu máu thì em phải bắt chấp tất cả mà chạy thật nhanh, trốn càng xa cậu ta càng tốt. Nhớ không?”

Bì Bì gật đầu: “Nhớ rồi. Anh ta đã là bạn của anh, em sẽ vì anh ta mà chuẩn bị thật nhiều thức ăn cho anh ta. Anh ta thích ăn cái gì?”

“Gan. Của động vật hay người đều được.”

Da đầu cô tê dại, chân cũng bắt đầu run rẩy: “Anh ta là chủng hồ, đúng không?”

“Đúng, chính là chủng loài hung ác nhất. Tổ tiên của cậu ta từng xúc phạm vu nữ của tộc, bị hạ lệnh xử tử, cả bộ lạc bị trục xuất. Vì vậy bộ lạc của cậu ta lang thang khắp nơi, không có nơi cư trú cố định. Bởi vì nguyên nhân ấy cho nên bọn họ vẫn còn giữ được bản năng săn mồi man rợ nhất tàn bạo nhất của tộc Hồ. Lúc lên con đói khát, họ là cầm thú thực sự, kể cả đồng loại cũng không tha.”

Ban đầu Bi Bi vốn chỉ lo cho mình, nhưng sau khi nghe anh nói vậy, thì sốt ruột hỏi: “Thế là sao? Là ngay cả anh cũng tấn công ư?”

Hạ Lan Huệ lắc đầu: “Chuyện này thì không, cậu ta không phải đối thủ của tôi. Chỉ cần có tôi ở bên cạnh là em tuyệt đối an toàn. Tôi chỉ muốn nhắc nhở em cố tránh ở một mình cùng cậu ta hết mức có thể càng tốt, vì gan của em đối với cậu ta có sức hấp dẫn rất lớn. Em đã từng coi “Tây Du Ký” chưa? Em chính là Đường Tăng, còn cậu ta chính là yêu quái. Hiểu chưa?”

Bi Bi đột nhiên bật cười: “Cám ơn anh đã nói với em những điều này, thực ra em không sợ.”

“Em không sợ?”

“Em có đoàn sát thủ của em” Cô lấy dưới gối ra một thứ gì đó làm bằng gỗ, lớn cỡ lòng bàn tay, tròn và dẹt.

“Cái gì vậy?” Hạ Lan Huệ đang định cầm lấy xem, Bi Bi đã đánh tay anh một cái, cái thứ đó trở về dưới gối.

“Đó là một tấm gương được làm từ nhiều mẫu thạch chiếu.” Bi Bi nói, “Độ phản xạ rất tốt. Ai dám chạm vào em, em sẽ dùng cái gương đó chiếu vào hắn.”

Sắc mặt của Hạ Lan Huệ hơi biến đổi: “Em hẳn phải biết tôi cũng rất sợ thứ đó chứ?”

“Em biết.”

“Vậy sao em còn cất nó dưới gối của tôi?”

“Hạ Lan Huệ, bây giờ thì anh sợ em chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Yêu Em 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Dù cô có sợ hay không, việc Quan Bi Bi đang sống giữa một đám hồ ly vẫn là sự thật chắc như đinh đóng cột.

Nhưng vớ vẫn nhất là, trong số những người mà cô quen, trong cái thành phố lớn như thế này, nhưng cô lại là người duy nhất sống giữa hai thế giới đó. Ở thế giới của loài người, cô chẳng qua chỉ là một cô chủ tiệm hoa bé nhỏ. Ở thế giới hồ ly, lúc đầu cô còn cho rằng mình là người phụ nữ của Hạ Lan Huệ, nhưng giờ mới hiểu rõ, cô cùng lắm cũng chỉ là một nô lệ cung cấp tinh khí cho Tề ti đại nhân mà thôi.

Ở thế giới loài người, cô không nhận được thông hiểu; ở tộc Hồ, cô là một kẻ ngoại lai. Nghĩ đến đây, Bi Bi âm thầm xót xa. Cô nhìn khoảng trời giăng giăng sương mù ngoài cửa sổ, ôm theo nỗi ai oán và trách thương cho phận mình từ từ tiến vào giấc mộng.

Thiếp đi chưa được bao lâu, trên mái ngói đột nhiên có tiếng rột rột.

Bi Bi giật mình tỉnh giấc.

Phổ Nhân Đình nằm ở lưng chừng núi, nên trong tứ hợp viện thường xuyên có nhiều loài vật nhỏ xuất hiện. Mèo hoang vẫn hay lang vãng trên mái nhà mỗi độ xuân về. Nhưng tiếng “rắc” đột ngột vừa rồi rõ ràng là tiếng ngói nứt, do bước chân người quá nặng nề gây ra.

Vấn đề là, sau hai tiếng “rắc rắc” ấy thì tiếng động dường như mất hẳn, giống như người đi trên mái cũng vừa đứng lúc dừng lại, “Hạ Lan, dậy, dậy đi.” Bi Bi đẩy đẩy Hạ Lan Huệ trong bóng tối, “Trên mái nhà có người.”

“Ừ,” Hạ Lan Huệ trả lời, “Là trên mái của phòng đối diện.”

“Không phải, là trên mái của phòng chúng ta.”

“Trên mái phòng đối diện mới là mối đe dọa đối với chúng ta.” Anh sửa lại.

“Có... nhiều hơn một người?”

Kẻ nào muốn đến tìm họ? Là bang Đầu Hồ ư? Nhưng theo cảm giác của Bì Bì thì đây hoàn toàn không giống tác phong của bang Đầu Hồ. Thứ nhất, chi phiếu đã đưa rồi, cũng đã giao ước là ngày mai sẽ hoàn tất thủ tục, chúng tôi gì phải làm mấy chuyện vô bổ này. Thứ hai, cho dù chúng có động thái, trong tay chúng có súng, không cần thiết phải leo lên mái nhà để đánh nhau. Theo như những gì Bì Bì biết, băng rừng vượt suối, bay qua nóc nhảy qua tường, và hàng trăm cách đánh giáp lá cà khác, đều là chuyện của thời kỳ vũ khí lạnh[1] rồi.

[1] Vũ khí lạnh: vũ khí không sử dụng hỏa lực, thuốc súng...

Thế thì, kẻ đến là ai đây?

Xuyên qua ô cửa sổ đã vén rèm lên một nửa, có thể trông thấy dãy đèn lồng treo dọc hành lang giữa đình. Những bóng đèn được sử dụng là loại công suất thấp tiết kiệm điện năng, ánh sáng tù mù. Trông chúng tựa một hàng phao bong bênh trên biển trong màn sương đêm mờ mịt. Sân đình gấp khúc nên có rất nhiều góc tối, khiến Bì Bì bỗng dưng thấy nghi ngờ, lo sợ, cảm giác mỗi góc ngách đều có người trốn trong đó, bốn bức tường như cũng hóa thành thiên quân vạn mã.

Lặng lẽ thò đầu ra quan sát hồi lâu, nhưng không phát hiện ra động tĩnh gì đặc biệt, chỉ có mái nhà màu xám ngắt với vài bụi cỏ tranh phát phơ trong gió đêm.

Chợt ngay lúc đó, mặt trăng bất ngờ lộ ra khỏi mây, bầu trời đột nhiên bừng sáng, trên hiên nhà đối diện bỗng xuất hiện một bóng người. Kẻ nọ mặc một chiếc áo khoác đen, thắt lưng đeo một chiếc túi lớn, tay cầm một chiếc kèn clarinet màu đen, dài cỡ một ống tiêu. Mặt dù không nhìn rõ, nhưng từ đường nét có thể đoán ra đó là một chàng trai trẻ tuấn tú, chiều cao trung bình, làn da trắng như ngà voi, tuổi dường như chưa đến đôi mươi. Cậu ta đứng hướng về phía đồng đảng đối diện làm một động tác tay ra hiệu, chân nhẹ nhàng điểm một cái, cả người bất chợt nhảy vút lên, ẩn vào dưới bóng hộc.

Chỉ trong khoảnh khắc, sân đình đã khôi phục sự yên tĩnh, ánh trăng trong trẻo như nước, núi đồi cảnh sắc mênh mang, những điều vừa diễn ra dường như chỉ là ảo giác do mình tưởng tượng.

Bì Bì đang định nói chuyện, thì “ầm” một tiếng, cửa phòng mở toan, một chiếc bóng trắng phóng thẳng ra ngoài. Đầu óc còn đang ngơ ngẩn, chỉ thấy hai ống tay áo phát phơ như thân tiên giáng trần. Bình tĩnh nhìn kỹ lại, hóa ra là Kim Dịch trong bộ quần áo ngủ, đầu tóc rối bời bay bay như một đàn rắn nước uốn éo nhảy múa. Có lẽ ra đi vội vàng, dép vẫn chưa kịp mang, chân trần đạp lên hòn non bộ, chỉ vài bước nhảy lảng không đã đến mái nhà phía đối diện.

Bì Bì bắt đầu căng thẳng. Dù Kim Dịch là thù hay bạn, sự chuẩn bị của anh ta cũng vô cùng đơn sơ. Anh ta không có bất cứ vũ khí gì, cả người từ trên xuống dưới, chỉ có một chiếc áo choàng ngủ bằng lụa tơ tằm và một chiếc quần đùi, ngoài ra không còn gì cả.

Thấy anh ta nhẹ nhàng lướt tới, người thanh niên mặc áo khoác gió nhún người một cái, nhảy từ trong bóng hộc ra ngoài.

“Kim huynh,” giọng anh ta rất trong, “Đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ?”

“Đại nhân nửa đêm hạ cố đến đây,” Kim Dịch cúi đầu, “Có gì chỉ giáo?”

“Phụng lệnh Thanh Tang điều tra về tung tích của Thiên Hoa.” Người thanh niên quan sát anh ta, “Có người từng gặp anh ở chỗ ẩn tu của Tế ti đại nhân, nên đặc biệt đến hỏi.”

“Sao có thể?” Kim Dịch khoanh tay mỉm cười, “Dân đen hoang dã, nào dám dừng chân ở Bắc Quan?”

“Có đồng ý cùng tôi về Bắc Quan gặp Thanh Tang không?”

“Chuyện ân oán hận thù giữa tộc Sa Lan và Súc Long, chắc anh cũng biết, nữ vu đại nhân trước giờ vốn rất ghét tôi.”

“Thực ra cũng không thể nói là ghét, ít ra cô ấy vẫn giữ lại tính mạng cho anh đó thôi?”

“Giữ lại tính mạng của tôi, chẳng qua vì muốn lãng nhục tôi.”

“Cuộc họp trong rừng dâu, Thiên Hoa đã bỏ lỡ hai kỳ, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra. Dù đó là ý của Tế ti đại nhân, cũng không được xem là lý do.”

“Nếu là ý của Tế ti, niên hiệu hiện giờ đã không còn là “Chân Vĩnh” nữa mà là “Thuần Viễn” rồi – đến triều đại cũng đổi thay – vậy còn có gì không thể?”

“Tế ti đã bế quan, vương vị bỏ trống, căn cứ theo luật lệ của tộc Hồ, Thanh Tang thay mặt cầm quyền. Thiên Hoa được triệu mà không tới, đó là tội coi thường bề trên.”

“Tôi hoàn toàn đồng ý, Quan Hạt.” Kim Dịch cười cười, “Nhưng việc này có liên quan gì đến tôi? Tôi nói rồi, tôi không gặp Thiên Hoa, cũng chưa đến Bắc Quan.”

“Đề nghị gọi tôi là Tế ti đại nhân.” Người thanh niên nọ nghiêm túc sửa lại.

“Được thôi, Tế ti đại nhân. “Trên môi Kim Dịch lộ ra một tia cười trào phúng.

“Khách sáo cả buổi trời như thế mà anh chẳng cảm kích, tôi đây nói thẳng vậy: chúng tôi nghi ngờ anh đã giết Thiên Hoa.”

“Bằng chứng là...”

“Nếu tôi giết anh, trên người anh bay ra hai hạt nguyên châu, đó chính là bằng chứng.”

Chừng như cảm thấy câu này thật vớ vẩn, Kim Dịch lại mỉm cười.

“Nếu chỉ có một viên thì sao? Chẳng phải anh đã giết oan một người rồi ư?” Anh ta nói.

Thấy thái độ ngạo mạn của Kim Dịch, sắc mặt của Quan Hật cũng đanh lại, ngạo nghễ nói: “Sa Lan là tiện tộc, mạng người như cỏ rác, có giết anh hay không, cũng không cần dùng tới chữ ‘oan’. Theo tôi về hoặc là chịu chết – tự anh chọn đi.”

“Người trong tộc Sa Lan, có bao giờ chọn nghe theo hoặc chịu chết chưa?” Kim Dịch cười lạnh lùng, “Anh lừa được vị trí này chẳng qua dựa vào việc bợ đỡ dựa phách Thanh Tang. Anh tu hành được mấy năm, mà đòi thu phục tôi?”

Quan Hật rút chiếc kèn clarinet bên hông ra, hươu hươu trước mặt Kim Dịch: “Tôi có thứ này, còn anh thì sao?”

Kim Dịch nhìn lướt món đồ trong tay anh ta, bất vi sờ động: “Kèn Tuấn Hoàn Đồng? Thanh Tang quả thật rất thích anh, ngay cả thứ này mà cũng tặng anh không tiếc.”

“Thế nào? Bây giờ đổi ý vẫn chưa muộn.”

“Muộn rồi,” Kim Dịch nói, “Nếu cô ta đã tặng anh kèn Tuấn Hoàn Đồng, vậy là cũng tặng anh mấy viên mã não...”

“Anh chắc là không muốn tôi lấy chúng ra đâu,” Quan Hật vô thức sờ lên túi vải đeo trên thắt lưng, “Tôi ấy mà, cũng không nỡ dùng với anh...”

“Anh tới rất đúng lúc.”

“Đúng lúc gì?”

“Hai món này vừa hay tôi cũng muốn có.” Kim Dịch giơ tay phải lên, làm một động tác xin mời, “Chúng ta vào rừng nói chuyện, trả lại sự thanh tịnh cho nơi này, được không?”

“Được.”

Hai chiếc bóng, một trắng một đen, cùng nhảy lên rồi đột nhiên biến mất.

Bi Bi chồm người sát cửa sổ nghe cuộc nói chuyện rất tập trung, một chữ cũng không để sót, là do họ dùng quá nhiều từ lạ hay là cô nghe không rõ. Nhưng chỉ ít có một điều có thể khẳng định, đó chính là người phụ nữ mà cô ghét nhất đã gặp chuyện chẳng lành, hoặc là mất tích hoặc là đã chết. Tóm lại là không còn ở bên cạnh Hạ Lan nữa. Bi Bi không nén được niềm vui sướng trong lòng, tiện tay vỗ vai Hạ Lan, không ngờ cái vỗ rơi vào khoảng không. Quay lại nhìn mới phát hiện, Hạ Lan Huệ không biết từ lúc nào đã quần áo chỉnh tề, đang cúi người mang giày.

“Tôi ra ngoài xem xét tình hình, em ngủ trước đi.” Anh nói.

Cô vội hỏi: “Quan Hật là ai? Các anh có gặp nguy hiểm không?”

“Là chuyện của tộc Hồ, em không cần biết nhiều.” Anh vỗ vỗ lên má cô, “Ngoan ngoan ngủ sớm đi, tôi đi một lát sẽ về ngay.”

“Cẩn thận nhé, bọn chúng không chỉ có một người.”

“Tôi biết rồi.”

“Đem theo cái này đi.” Cô lấy dưới gối ra một tấm gương, ném qua cho anh.

Anh cầm tấm gương cắt vào trong túi, bỗng nhiên mỉm cười: “Lỡ như tôi dùng sai, tự chiếu vào mình, vậy biết phải làm sao.”

“Vậy thôi cứ đưa cho em đi.” Bi Bi nghe anh nói thế liền nóng lòng, “Cái này không thể dùng sai được, chỉ được chiếu vào người khác, không được chiếu vào mình, phản quang một chút cũng không được. Hay là thế này, anh gọi Kim Dịch về đây. Sau đó các anh trốn đi, em vẫn còn mỡ Rồng, em đi gặp tên kia, quẹt một môi lửa, anh ta lập tức tiêu tung. Vừa dễ dàng vừa thuận tiện hơn nữa chứ!”

“Ôi trời, Bi Bi, cái bệnh chủ nghĩa anh hùng phái nữ của em càng ngày càng nặng rồi đó.” Hạ Lan Huệ châm biếm, “Từ bao giờ, chúng tôi lại cần em bảo vệ chứ? Nếu em đi, quẹt diêm chưa kịp cháy, thì đã bị người ta bắt ăn thịt mất rồi!”

“Người ta chỉ muốn giúp anh thôi mà, có cần làm tổn thương người ta vậy không?”

“Em đi theo chúng tôi, thì chỉ có bốn chữ.”

“Bốn chữ gì?”

“Gánh nặng, phiền phức.”

Hạ Lan đi rồi, Bì Bì trăn trở trên giường, đoán xem mấy người này đi đâu. Lắng tai nghe cũng không nghe được động tĩnh gì, đấu tranh với cơn buồn ngủ đã một tiếng, mà Hạ Lan vẫn chưa về nhà. Hôm nay có quá nhiều chuyện mới mẻ xảy ra, cũng có quá nhiều nỗi âu lo sợ hãi, cả tinh thần và thể xác Bì Bì đều đã rã rời, cuối cùng cũng chìm vào mộng đẹp.

Không biết cả đêm qua không về, hay là mới sáng sớm đã đi rồi, Bì Bì thức dậy trong tiếng chim hót líu lo, không thấy Hạ Lan Huê đâu cả. Cô vào nhà tắm tắm một trận, vào nhà bếp uống hết một ly sữa chua. Phát hiện xù xì còn nóng, cô mở nắp, trong đó là túi thịt muối mà cô thích, Bì Bì ăn liền bốn miếng. Ăn xong bụng bắt đầu, cô đi dạo một vòng khắp đình, nhưng chẳng tìm thấy một bóng người. Lại nghĩ tới việc sáng nay phải giao dịch với đám người của bang Đầu Hồ, chuyện như thế mà không có Hạ Lan Huê bên cạnh thì không có cảm giác an toàn. Đang đoán già đoán non, cô vô tình nhìn lướt chiếc nhẫn trên tay, chẳng biết từ bao giờ nó đã chuyển sang màu hồng nhạt. Bì Bì đột nhiên quay người lại, phát hiện ra Kim Dịch đang đứng dưới tán hòe cách chỗ cô không xa. Anh ta đang lặng lẽ đánh giá cô.

Cái kiểu hành động xuất quỷ nhập thần này của đám Hồ tiên, Bì Bì đã quá quen thuộc, cô bèn đi đến chào hỏi: “Chào buổi sáng! Kim Dịch! Anh ăn sáng chưa?”

Kim Dịch lắc đầu.

“Tôi đi chuẩn bị cho anh.” Bì Bì đi như chạy vào nhà bếp, mở tủ lạnh ra, trong đó còn một tảng thịt bò đông đá. Lục tới lục lui mà không tìm ra phần gan gà đã mua hôm qua, Bì Bì vẫn không tin, cho rằng chắc là Hạ Lan Huê đã xê dịch vị trí của chúng, liền lục lại một lần nữa. Mắt thấy màu hồng trên viên đá càng ngày càng đậm, đã chuyển sang màu gần với màu máu. Nhớ tới lời dặn của Hạ Lan đêm qua, cô vội chuẩn bị tìm đường chạy trốn, nhưng đằng sau lại vang lên tiếng bước chân.

“Sập” một tiếng, Bì Bì đóng cửa tủ lạnh, trong tình thế cấp bách liền rút ra một con dao, đó là một con dao thái, nắm chắc trong tay.

Cô xui xẻo cũng đáng đời lắm. Cái “Kính chiếu yêu” ngày nào cũng đem theo bên người, tối qua lại nhất quyết đưa cho Hạ Lan. Quả thực ngoài việc chạy trốn thì không còn con đường nào khác. Trong đầu nghĩ thế, đôi chân liền chẳng chịu thua kém bắt đầu run rẩy. Ngay lúc đó, nơi cửa bỗng tối lại, Kim Dịch thông thả bước vào nhà bếp. Anh ta không vào hẳn bên trong mà chỉ đứng ở bậc cửa. Thân hình dong dỏng cao, vừa hay chắn hết lối đi.

“Cô đang tìm thứ gì vậy?” Kim Dịch hỏi.

“Hôm qua có mua cho anh một ít đồ ăn để... để trong tủ lạnh.” Bì Bì giấu con dao thái ra phía sau, mặt mày tái xanh nói, “Giờ không thấy đâu nữa.”

“Ừ,” Anh ta bước vào phòng, đi từng bước về phía cô, “Ai ăn vụng mất rồi?”

Bì Bì không kim được lùi về phía sau một bước, cả người tựa sát vào tủ lạnh. Trong cơn hoang mang, cô đột nhiên chìa con dao thái ra hét lên: “Không được tới đây!”

Kim Dịch hơi dừng lại, cười khẩy chế nhạo. Tay chỉ vào tủ lạnh: “Đừng căng thẳng, chỉ đùa cô một chút cho vui thôi. Cái đó để ở trong ngăn mát ấy. Để đông đá cứng lắm sao mà ăn được? Dĩ nhiên phải để rã đông rồi.”

Bì Bì nhìn anh ta đầy cảnh giác, ánh mắt anh ta lại dừng trên chiếc nhẫn ở tay cô, khuôn mặt lộ ra biểu tình kỳ lạ: “Là Hạ Lan đưa cho cô à?”

“Đúng vậy.” Bì Bì đáp, “Anh biết nó sao?”

Anh ta gật gật: “Nó từng thuộc về một trong những băng nô của tôi, để bảo vệ an toàn cho cô ấy, tôi đã đưa cô ấy cái nhẫn này.”

Người này cũng không phải là không có tình cảm, Bì Bì nghĩ thầm. Sắc mặt từ từ trở lại bình thường: “Vậy cô ấy... không đến cùng anh ư?”

“Cô ấy chết rồi.”

Tay Bì Bì run rẩy, con dao thái tuột ra rơi xuống đất, may mà cô phản ứng nhanh, không thì đã bị cầm lên ngay mũi chân: “Chết rồi... do anh giết sao?”

Đó không phải chuyện mà người ta có thể dễ dàng thừa nhận, anh ta trầm mặc một lúc, khẽ gật đầu.

Bì Bì sững người nhìn chiếc nhẫn đá màu đỏ thắm trên tay.

“Nên ăn sáng thôi.” Cô gắng gượng nặn ra một nụ cười, đang định quay người mở tủ lạnh, đã bị anh ta ngăn lại.

Trên người anh ta tỏa ra một mùi hương kỳ lạ, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cô, những ngón tay lướt nhẹ qua mặt cô, hơi thở cũng phả lên mặt cô.

Bì Bì bị mê hoặc, không khỏi thở dồn.

“Cô tình nguyện.” Anh ta nói.

“Không có! Không ai tình nguyện chết một cách vô ích!”

“Chín trăm năm trước cô cũng như vậy.”

“Tôi không có! Bây giờ tôi không có!”

“Băng nô đều như vậy,” anh ta nhìn cô, ánh mắt đầy mê hoặc, “Đây là bản chất của Băng nô, cô không cần kích động như vậy.”

“Nói thế, mẹ của Hạ Lan cũng là băng nô?”

“Đúng.”

“Đừng chạm vào tôi,” Bi Bi căng thẳng đến độ muốn ngắt đi, “Nếu anh làm tổn thương tôi, Hạ Lan sẽ không tha cho anh.”

Những ngón tay lướt qua chóp mũi cô đến mở cửa tủ lạnh, lấy ra một chiếc đĩa thủy tinh: “Tôi không ăn thức ăn đông đá bao giờ, bắt buộc phải rã đông trước ba tiếng. Lần sau đừng để tôi phải làm giúp cô nữa, nhớ chưa?”

Bi Bi lập tức nổi giận: “Hừ! Anh nói vậy là ý gì? Rã đông trước... Đó vốn là chuyện của tôi sao?”

“Dĩ nhiên là chuyện của cô rồi. Đừng quên thân phận của cô.”

“Thân phận? Thân phận gì?”

“Thân phận của cô là nô lệ.”

Anh ta ngồi xuống, chậm chậm cầm lấy dao nĩa.

Bi Bi bùng bùng lửa giận ngồi đối diện với anh ta: “Nói nghe thử xem, trong tộc Hồ của các anh, công việc chính của băng nô là gì?”

“Đã coi các vở kịch cung đình chưa? Nô tỳ trong đó đối với chủ nhân như thế nào, thì công việc của cô là như vậy. Đơn giản là hầu hạ sinh hoạt thường ngày của chủ nhân.”

“Bình tĩnh mà nói, dù tôi có là nô lệ, cũng không phải nô lệ của anh,” Bi Bi nghiêm túc nói, “Anh không thể sai sử tôi. Đã ở chỗ của tôi, lại nuôi dưỡng thói quen như vậy, không tốt.”

Hệt như Hạ Lan Huệ, điệu bộ ăn uống của Kim Dịch vô cùng tao nhã. Bi Bi cố ép mình tưởng tượng mớ gan gà trong chiếc đĩa thủy tinh là những lát cá sống. Nhìn anh ta ngồi ngay ngắn bên kia chiếc bàn bằng gỗ hồ đào, dùng khí khái phi phạm cầm dao nĩa cắt thức ăn, chốc chốc lại hóp một ngụm vang đỏ, chốc chốc lại lấy khăn ăn lau miệng, Bi Bi có cảm giác như đang coi một bộ phim.

“Tôi sai sử cô, cô cũng đâu phải không có lợi.” Anh ta nói.

“Tôi, tôi có lợi gì?”

“Cô cũng có thể sai lại tôi nhé,” anh ta nhấp một ngụm rượu, “Vĩ như sau này cô muốn tôi giúp cô giết một ai đó chẳng hạn, tôi chắc chắn sẽ giúp ngay.”

“Cảm ơn, đây là xã hội được cai trị bởi luật pháp, tôi lại càng không cho phép anh làm những việc như thế nữa ấy chứ.”

“Đừng nói gì quá sớm, làm phiền lấy giùm tôi lọ tiêu.”

“Tự đi mà lấy đi.”

Dù rằng nói vậy, nhưng lọ tiêu đang ngay trong tầm tay, chỉ là một việc sẵn tiện nho nhỏ, sao lại nỡ không làm, Bi Bi đành phải lấy đưa anh ta.

“Hạ Lan đâu?” Cô hỏi.

“Đi tu luyện rồi, ở vườn hoa.”

Bi Bi cúi xuống nhìn chiếc nhẫn trên tay, viên đá đã khôi phục màu lam nhạt ngày thường. Trái tim đập như trống trận bấy giờ mới bình ổn lại.

Cô khẽ thở phào, đứng lên: “Tôi đi tìm anh ấy.”

Bóng Tiên: Xin lỗi mọi người, T đang làm đồ án tốt nghiệp, tình hình là sẽ lơ là 3,4 tháng nữa. Bên kia chị Nhu cũng mới viết tới chương 23 thôi, dừng ở chương 23 cũng hai tháng rồi. Vì vậy cũng hợp lý để giảm tốc độ lại. Hẹn sớm gặp lại.

À thêm nữa, hướng phát triển của phần 2 hoàn toàn khác phần 1. Tính cách của Hạ Lan cũng thay đổi rất nhiều. Phần này đi sâu vào những bí ẩn trong tộc Hồ, thế nên sẽ có nhiều chi tiết ba chấm, thế nên nếu theo dõi tiếp thì chuẩn bị tâm lý nhé.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Yêu Em 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11

Bi Bi rầu rĩ đi ra phố, không cần nói cũng biết trong lòng cô đang ảm ức, khó chịu nhiều thế nào.

Sự trở về của Hạ Lan vốn là một việc đáng vui mừng, nhưng lại đem theo một Kim Dịch sầm sì, bí hiểm, khó hiểu, nửa đêm nửa hôm còn có người tìm đến tận cửa đòi đánh nhau. Nhà đã mất, tiền cũng không còn, vẫn chưa biết ngày mai phải ở đâu đây. Người ta nói không làm chủ gia đình thì không biết quý củi gạo dầu muối, ở nhà có tận hai ông lớn nhưng mạnh ai người nấy lo. Chuyện gì cũng coi như không liên quan.

Bi Bi vừa đi vừa nghĩ, chuyện quan trọng nhất trong sáng nay là chuyển giao bất động sản cho bang Đầu Hồ, nhưng việc này cần phải bàn bạc với Hạ Lan, vì trên giấy tờ có tên anh.

Ngoặt qua khỏi một bức tường, Bi Bi liền thấy Hạ Lan Huệ đang ngồi uống sữa đậu nành trên một băng ghế cách đó không xa. Có vẻ như anh đang rất thành thoi.

Cách anh chừng ba bốn bước về phía trước, có một nhóm bác gái năm sáu mươi tuổi đang nhảy điệu quảng trường rất vui vẻ. Mặt ai cũng ung ửng màu táo chín, trông họ cứ như đang lấy văn hóa tập thể của thời đại họ để chống đối với chủ nghĩa cá nhân của thời đại này.

Bi Bi cho rằng, đây là một môn thể thao giải trí rất lành mạnh và tốt cho sức khỏe, dành cho những người ở tuổi trung niên. Vì vậy cô luôn cất lực giới thiệu và khuyến khích mẹ tham gia. Nhưng mẹ cô lại nói, nhảy điệu của các bác thì chẳng phải chứng tỏ bà ấy đã trở thành bác rồi sao. Bà ấy mà là "bác" ư? Tuyệt đối không phải đâu! Thế nên, bà ấy kiên quyết không đi. Trái lại, bà nội thì tham gia rất hăng hái. Tập xong, lúc về còn tiện đường ghé chợ mua ít rau. Về đến nhà mặt vẫn còn đỏ bừng bừng, sung sướng khoe, ngày trước mấy người bán rau ngoài chợ ai cũng kêu nội bằng "bà", nhưng từ khi nội đi tập nhảy điệu quảng trường thì đều đổi sang gọi bằng "bác" cả, khiến bà nội rất vui.

Tuy đang đeo kính, nhưng hai mắt Tế ti đại nhân tựa như đang nhìn thẳng về phía trước, khóe môi bên phải hơi nhếch lên, để lộ một nụ cười sâu kín. Vào ban ngày, Bi Bi đã quen với việc phải thông qua biểu hiện của khóe môi chứ không phải là ánh mắt anh để phán đoán cảm xúc của anh. Là khán giả duy nhất của điệu nhảy quảng trường, anh như đang tận hưởng điều gì đó một cách lười biếng và vui sướng. Các cô các bác cũng đang dán mắt vào anh, cười với anh, tận hưởng mùi hóc môn nam tính không ngừng lan tỏa từ trên người anh. Đặc biệt là bảy bác gái đứng ở hàng đầu, mặc áo len màu đỏ thắm, trông như bảy chú ngựa hoang.

"Tình ca bông cháy, lời hát bông cháy, thảo nguyên bông cháy, đó là thiên đường của tôi." - Hạ Lan Huệ lại chính là thảo nguyên ấy.

"Chào buổi sáng, Hạ Lan! Mới sớm đã đến đây tập thể dục rồi à?" Bi Bi đến trước mặt anh, đưa chân đá anh một cái, hạ thấp giọng hỏi, "Anh đâu có thiếu tiền, đi mua vé xem NBA đi. Âm thầm lấy trộm nguyên khí của mấy bà cụ đã trên dưới 60 tuổi này có thất đức quá không đấy?"

Chưa nói xong, một bác gái đứng giữa, tách khỏi đội đi đến chỗ họ, đưa cho Hạ Lan một cái micro: "Chàng trai trẻ, bài hát vừa rồi cậu hát rất hay, các di đều đề nghị nhất định cậu phải hát lại lần nữa!"

"Được chứ." Hạ Lan Huệ vô cùng vui vẻ nhận lấy mic, đứng lên.

Tế ti đại nhân vốn đã rất đẹp trai. Đứng giữa một nhóm các cô các bác sồn sồn, tóc đã lấm tấm sợi bạc, da đã lốm đốm đồi mồi này, vẻ đẹp ấy lại càng thêm nổi bật, càng thêm chói mắt. Bác ấy kéo anh đến sát bên cạnh thùng loa, đưa tay bật chiếc âm li mini. Chỉ vài giây sau, một khúc nhạc đệm bằng tiếng chiêng trống vang trời cất lên. Bi Bi chưa kịp hồi phục tinh thần, Hạ Lan Huệ đã bị nhấn chìm vào giữa rừng hoa sóng của điệu múa quạt.

Không bình thường tí nào! Bi Bi lạng người, mở to mắt ra nhìn.

Cho dù Tế ti đại nhân của ngày hôm qua, hôm kia chính là Tế ti đại nhân thật, thì người hôm nay cũng chắc chắn không phải.

Từ ngày đầu quen biết Hạ Lan đến nay, trong vốn từ điển của Bi Bi, Tế ti đại nhân chính là hiện thân của những tính từ như : "Lạnh lùng cao quý", "Khép kín ẩn dật", "Trầm lặng kín tiếng", "Kiêu hãnh cao ngạo", hoặc thậm chí là "Hoa lan đầy cốc", "Đon độc lãnh đời".

Bạn sẽ tìm thấy anh ở những nơi công cộng, tại vị trí ít thu hút sự chú ý nhất. Khi ấy, anh sẽ khép hờ mắt tu luyện, không làm ảnh hưởng, kinh động đến một ai, dù chỉ một con ruồi bé tí.

Nhưng, Tế ti đại nhân tuyệt đối, tuyệt đối không bao giờ chịu vì một nhóm các bác gái mà cất tiếng hát ở giữa công viên như thế này.

Hạ Lan Huệ đứng giữa điệu múa quạt lộ ra nụ cười xấu xa, tay nâng cao mic, trước ánh mắt như chết lặng, đầy choáng ngợp của Bi Bi hát vang lên một bản quảng trường ca rất nổi tiếng.

"Vào buổi hoàng hôn mùa xuân.

Mời người cùng theo tôi đến, vùng quê sông nước trong mơ.

Hãy để tay vung vẩy, phát phơ giữa ánh sương mờ.

Đừng đánh thức bờ liễu rũ, này những ký ức ngày xưa.

Hóa thành một làn khói nhẹ, tan biến về nơi xa xứ..."

Giọng hát của Tề ti đại nhân không có gì thay đổi, sức hấp dẫn vẫn như xưa. Dù truyền qua thiết bị âm thanh chất lượng kém, hiệu quả vẫn như giọng thật. Anh high[1] giữa làn sóng của điệu múa quạt, thu hút một đám đông những người đi bộ ghé lại xem, mọi người vừa nghe vừa vỗ tay rầm rộ.

[1] High: tâm trạng lên cao, thăng hoa, vui sướng.

Thừa lúc nhạc dạo, Bì Bì bèn lôi Hạ Lan ra khỏi nhóm các bác gái, đến sau một góc cổ thụ.

"Anh thích điệu múa quảng trường từ lúc nào thế?"

"Mới nghe thôi, là đã thích rồi."

"Anh thích dạ khúc gam E cơ mà?"

"Tôi chưa nghe dạ khúc bao giờ, chẳng quan tâm nó có phải gam E hay không."

"Anh..."

Bì Bì mở miệng một hồi mà không thốt được nên lời, đành quyết định im lặng. Máy bác gái đứng đằng xa nhiệt tình vẫy vẫy tay với Hạ Lan. Hạ Lan Huê không nhìn thấy họ, Bì Bì cũng không nói với anh, cô đứng hai tay chống nạnh, ném cho họ một cái liếc mắt dừ dằn, mấy bác gái đó biết điều, liền tản đi.

Bì Bì lấy trong túi ra một chiếc di động đời cũ: "Anh giữ nó đi, là di động ngày trước của anh đó."

Anh nhét lại vào trong túi cô, hừ một tiếng, nói: "Tôi thích đồ mới hơn."

"Ngày xưa anh rất thích những món đồ cũ, càng cũ càng tốt, anh là chuyên gia, là nhà sưu tầm ngọc cổ, anh... quên rồi?"

Chừng như cảm giác được sự khác thường trong lời nói của Bì Bì, Hạ Lan Huê quyết định không tranh cãi với cô nữa: "Tìm tôi có chuyện gì?"

"Về nhà đi, chín giờ người của bang Đầu Hồ sẽ tới làm thủ tục."

"Em làm là được rồi, tôi còn vài món hành lý ở ga, tôi muốn đến đó lấy về."

Bì Bì chặn anh lại: "Không được, đây là tài sản chung của vợ chồng, khi làm thủ tục phải có mặt cả hai. Hơn nữa, trong nhà còn có một gã Kim Dịch lúc nào cũng có thể ăn thịt em, vì vậy, tốt hơn là anh nên ở bên cạnh em."

"Một vị." Anh sửa lại.

Tìm Bì Bì thốt lên một cái, "Một vị", cụm từ mới quen thuộc làm sao.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, tâm trạng bỗng dưng tốt lên hẳn, giọng cũng bắt gặp dịu đi. "Không thì anh về nhà trước, đối phó với đám người của bang Đầu Hồ, em đến nhà ga lấy hành lý giúp anh, sau đó lập tức quay về gặp anh?"

"Vậy cũng được." Anh đưa cho cô một chiếc chìa khóa, "Thứ đó để trong kho chứa, không cần đến quá sớm, tám giờ ở đó mới mở cửa."

Hai người cùng chuyển sang ngồi xuống một băng ghế, Bì Bì hỏi: "Phải rồi, tôi qua anh với Kim Dịch đi đâu thế?"

"Xử lý vài công việc nội bộ."

"Công việc nội bộ gì?"

Hạ Lan Huê hơi nghiêng đầu, dường như không quen bị người ta truy hỏi, đáp: "Không liên quan đến em."

"Có liên quan." Bì Bì nói một cách nghiêm túc, "Em là vợ của anh. Mấy năm trước, lúc sắp đi, anh đã trao tài sản của tộc Hồ cho em giữ. Lúc ấy anh đưa cho em một chiếc chìa khóa, nói chúng được cất trong kho ở ngân hàng. Ngộ nhớ anh xảy ra chuyện, tộc Hồ sẽ bầu ra một vị Tề ti mới, người đó sẽ đến tìm em, em sẽ phải đích thân giao chiếc chìa khóa ấy tận tay người đó."

"Tôi đã từng nói như thế sao?"

"Đó là chính xác những lời anh đã nói."

"Bây giờ chẳng phải tôi đã về rồi đấy thôi?"

"Anh đã về, nhưng anh nói anh không phải Hạ Lan Tĩnh Đình."

"Một vụ tai nạn nghiêm trọng khiến tôi bị mất trí nhớ."

"Ngừng lại! Đừng diễn lại vở cũ." Bì Bì nói, "Nếu anh không thể chứng minh anh chính là Hạ Lan Tĩnh Đình, chồng của em, thì em sẽ làm theo những gì anh đã dặn, giao chiếc chìa khóa này cho Quan Hạt. Anh ta chính là Tề ti mới do các trưởng lão chọn ra, đúng không?"

Hạ Lan Huệ đột nhiên im lặng, anh tháo mắt kính xuống, lạnh lùng nhìn Bì Bì. Đôi mắt anh và mắt người bình thường không có gì khác biệt, nhất là lúc chăm chú nhìn người ta. Nhiều lúc Bì Bì cũng nghi ngờ, liệu có thực là anh không nhìn thấy hay không.

"Nói tiếp đi." Anh nói.

"Tôi qua, người trên nóc nhà không phải tôi tìm các anh, mà là tôi tìm em. Theo trình tự trong tộc, anh ta đến đây để lấy chìa khóa. Đúng không?"

Hạ Lan Huệ không nói gì, chỉ nhui mày. Nhưng lòng Bì Bì bắt đầu chùng xuống. Ban đầu, vốn chỉ muốn nói ra vài suy nghĩ của mình thôi, nhưng sự im lặng của Hạ Lan khiến cô cảm thấy, có vẻ mình đã đoán đúng sự thật...

"Em biết tộc Hồ có một bệnh viện thẩm mỹ rất tốt, việc biến đổi hình dạng không phải là vấn đề khó khăn gì. Anh đến tìm em, vì anh nghe nói đến chiếc chìa khóa đó, anh cũng muốn có kho báu đó. Anh phái Kim Định đi ngăn cản Tề ti, điều đó nói lên rằng anh với họ không cùng một phe. Em đoán đúng rồi phải không?"

Hạ Lan Huệ không trả lời.

Lòng Bì Bì càng trở nên nguội lạnh: "Có thể nói cho em biết, anh là ai không?"

Hạ Lan Huệ cười khẩy, chạm tay lên mặt cô: "Bì Bì, nếu tôi muốn chiếc chìa khóa đó, cần phải tìm mọi cách để thuyết phục em à?"

"Dĩ nhiên. Nếu em không nói cho anh biết chiếc chìa khóa đó cất ở đâu, anh mãi mãi cũng đừng mong tìm được. Có giết chết em cũng không tìm được."

Hạ Lan Huệ cười thành tiếng: "Kho báu của tộc Hồ ở ngay trong kho ngân hàng. Mà tôi là chồng hợp pháp của em. Tất cả tài liệu lưu trữ trong ngân hàng đều có tên của tôi. Cho dù bây giờ tôi đến đó, nói rằng bị mất chìa khóa, cùng lắm thì chỉ cần điền vào vài tờ văn bản mẫu mà thôi. Giả như đúng lúc này em gặp phải chuyện ngoài ý muốn, thì lại càng thêm thuận lợi. Em nghĩ có đúng không?"

Những lời này của anh đã khởi động tất cả hệ thống phòng ngự của Bì Bì. Hạ Lan Huệ, anh nghĩ rằng Quan Bì Bì em là kẻ ăn không ngồi rồi sao? Cô không tức giận mà ngược lại còn cười nói: "Đúng vậy! Hạ Lan đại nhân, Tề ti đại nhân, Hồ đế bệ hạ... vậy tóm lại ngài không quản đường xa xa xôi mà lặn lội đến đây, là vì cái gì?"

Câu trả lời của Hạ Lan hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô.

"Vì muốn tìm lại chính mình."

Đến lượt Bì Bì rơi vào im lặng.

"Tôi biết tôi từng sống ở thành phố C. Tôi biết tôi đã chết một lần. Tôi biết tôi và một cô gái tên Quan Bì Bì đã từng..."

"Một vị." Bì Bì sửa lại.

"Đúng, một vị. Tôi biết một số chuyện của quá khứ. Ngoài kho báu trong ngân hàng, hẳn là còn một vài ghi chép khác, một vài bằng chứng có thể tin cậy được, một vài kí ức thực sự về chính tôi."

Chẳng biết sao, khi nghe đến đây, Bì Bì liền liên tưởng đến những vị hoàng đế bị thái giám và gian thần thao túng, che mắt trong lịch sử. Những bậc đế vương không hề biết gì về quá khứ của mình, làm thế nào lãnh đạo được quần thần? Họ sẽ tin tưởng ai hay sẽ trao sự chân thành cho ai? Biết đâu, những kẻ dưới quyền họ đang ngấm ngầm nuôi dưỡng mưu đồ đảo chính, cố tình truyền đạt cho họ những thông tin sai lệch. Thậm chí, họ có thể bị thế lực mới lật đổ, trở thành một vị đế vương lưu vong? Bì Bì càng nghĩ, càng thấy loạn...

"Nói thế, anh thực sự mất trí nhớ ư?"

Anh gật đầu.

"Nhưng mà," cuối cùng Bì Bì cũng tung ra vấn đề mình quan tâm nhất, "Tại sao Thiên Hoa không ở bên cạnh anh? Chẳng phải cô ấy vẫn luôn bảo vệ anh sao? Cô ấy biết tất cả quá khứ của anh, tại sao không nói với anh? Trong khi đó, em thì lại chẳng biết gì về anh cả?"

"Cô ấy mất tích rồi." Hạ Lan Huệ thân nhiên đáp, "Tôi tìm được tên em ở chỗ cô ấy. Tôi nghĩ... cô ấy tới thành phố C tìm em."

Ồ không! Một con tê buốt xuyên thẳng vào tim, Bì Bì cảm thấy thật sai lầm khi kéo Thiên Hoa vào chuyện này. Một Hạ Lan không rõ thật giả đã đủ khiến cô nhứt đầu rồi, giờ lại thêm một Thiên Hoa nữa.

Nếu Thiên Hoa biết Hạ Lan Huệ đến đây để tìm Quan Bì Bì, Thiên Hoa sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho cô. Cô đã từng đồng ý với cô ta là sẽ không đi

tìm Hạ Lan nữa. Cô còn van xin cô ta hãy thay mình "Yêu" Hạ Lan. Bì Bì là một người rất giữ chữ tín.

Cho nên, trước khi mọi chuyện chưa được làm rõ ràng, Bì Bì quyết định phui sạch mọi quan hệ với người trước mặt này. Bất kể là cô có khát khao, mong nhớ anh bao nhiêu, thì Hạ Lan hiện tại, là của Thiên Hoa.

Cô đứng dậy, nói: "Hạ Lan tiên sinh. Tôi không biết anh là ai. Có lẽ anh là Hạ Lan Tinh Đình, có lẽ anh là Hạ Lan Huệ, nhưng chắc chắn anh không phải chồng tôi. Bây giờ, tôi ra ga lấy hành lý giúp anh. Xin anh giúp tôi xử lý ổn thỏa chuyện với bang Đầu Hồ. Dù hai mươi vạn kia họ đã lấy đi rồi, còn ngôi nhà bằng mọi cách cũng phải giữ lại. Tôi nay, trước tám giờ, mời anh và bạn của anh dọn ra khỏi nhà. Sau này đừng đến làm phiền cuộc sống của tôi nữa."

Dứt lời, cô cất bước rời đi mà không thèm ngoái đầu, bỏ lại Hạ Lan ngồi đó trong con kinh ngạc tột độ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Yêu Em 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Bì Bì cứ tưởng rằng, đến nhà ga lấy hành lý chỉ là chuyện nhỏ, chẳng tốn bao nhiêu thời gian, nhưng cô quên mất một điều, hiện tại là giờ cao điểm, giao thông cả thành phố đang trong tình trạng tắc nghẽn nghiêm trọng. Khó khăn lắm cô mới chen lên được một chuyến xe buýt đông nghẹt người, hành khách bị nhét như thủ nhồi bông. Năm phút sau, chiếc xe rẽ vào đại lộ trung tâm, chính thức gia nhập vào phái đoàn kẹt cứng. Người dân ở thành phố C có thói quen ăn sáng bên ngoài, trên xe buýt lẫn lộn nhiều thứ mùi của sữa chua, giò quẩy và bánh bao nhân thịt... Phía sau chỗ cô ngồi có hai người trung niên, nói giọng Bắc Kinh, họ đang phàn nàn với nhau về bữa ăn không đạt tiêu chuẩn tối qua: "Còn nói đầu bếp học nghề ở nhà hàng Thiên Hưng nữa chứ, mùi vị của món gan xào chẳng giống tí nào!"

Từ khi gặp gỡ Hạ Lan, biết được thói quen ăn uống của tộc Hồ, từ "Gan" đã trở thành một từ vô cùng nhạy cảm với Bì Bì. Dù trong những năm Hạ Lan không có ở đây, Bì Bì chưa bao giờ lơ lửng sự cảnh giác, tấm gương làm từ Thạch chiếu cũng luôn mang theo bên người. Nhưng rốt cuộc ở thành phố này, có bao nhiêu cư dân đang sinh sống là người của tộc Hồ, cô không biết. Thịnh thoảng cô cũng thường gọi điện thoại nói chuyện với Tô Mi, để hỏi thăm tình hình trong tộc, nhưng nửa năm trước, Tô Mi có bạn trai và đã dọn đi nơi khác. Thế là sợi dây liên hệ giữa Bì Bì và tộc Hồ chính thức bị cắt đứt. Sau khi Triệu Tùng chết, cô đến Bắc Cực giải quyết chuyện của Hạ Lan, mọi chuyện xong xuôi thì không còn bất cứ vị nào trong tộc Hồ đến tìm cô hoặc đến yêu cầu một thứ gì đó ở cô nữa. Một mình sống ở phố Nhân Đình, coi ngõ căn tử huyệt rộng lớn ấy, đôi khi cô cảm thấy rất trống vắng và cô độc. Người đàn ông cô yêu nhất là người của tộc Hồ, mà tộc Hồ lại hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt cô.

Giờ thì Hạ Lan đã quay về, Thiên Hoa cũng vậy. Một người ở ngoài sáng, còn một người trong bóng tối. Nếu họ cùng nhau xuất hiện trước mặt cô, Bì Bì thà lựa chọn tin tưởng Thiên Hoa. Tuy Thiên Hoa có thể có một nghìn khuyết điểm khiến cô ghét, nhưng Thiên Hoa không biết giả vờ. Chưa bao giờ giả vờ. Thiên Hoa muốn thứ gì, thì sẽ trực tiếp nói ra, cho dù có một nghìn người cho rằng chuyện đó rất đáng xấu hổ. Nếu đem ra so sánh, cả Hạ Lan của trước đây và Hạ Lan của hiện tại đều thích ăn nói vòng vo. Nói chuyện với anh vất vả chẳng khác gì đang thăm vấn tội phạm vậy.

Bì Bì chen chúc trên chuyến xe chật chội nghĩ vẫn nghĩ vơ, chiếc xe giống như một con kỳ đà châu phi, lắc lư luôn lách giữa rừng xe cộ chật cứng, chậm chạp nhích từng chút một. Bì Bì bị người ta lấn đến độ suýt nữa đã ngã ngửa ra. Cánh tay vịn vào thanh xà ngang gồng đến mỏi nhừ, cô bèn đổi sang tay khác, bỗng dưng phát hiện, chiếc nhẫn trên tay chẳng biết từ lúc nào đã chuyển sang màu hồng nhạt.

Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Bì Bì là: chắc chiếc nhẫn bị hư rồi. Hiếm ai đang sống trong thế kỷ 21 này lại tin rằng, trên đời tồn tại một đồ vật có thể phát sáng liên tục mà không cần dùng điện, ngoại trừ mặt trời. Chiếc nhẫn này đã được Kim Định đeo cả trăm năm, năng lượng ở đâu giúp nó phát sáng? Nguyên lý hoạt động như thế nào? Là cảm ứng nhiệt? Hay cảm ứng độ ẩm? Cảm ứng điện? Hay cảm ứng từ? Hoặc có lẽ là cảm ứng ánh sáng?... Tất cả đều không phải, Hạ Lan đã nói, nó chỉ phản ứng khi có người thuộc tộc Sa Lan bị đói.

Mấy năm trước, lúc Hạ Lan và Bì Bì còn ở bên nhau, anh từng nhắc đến vài thị tộc trong tộc Hồ. Hạ Lan thuộc tộc Thiên Tinh, là dòng dõi đế vương; Khoan Vĩnh, Tu Nhân, Triệu Tùng đều thuộc tộc Liễu Đăng, là tộc hưng mãnh và hiếu chiến nhất; Thiên Hoa thuộc tộc Côn Lăng, tộc này say mê tu luyện thuật luyện đan, bồi dưỡng sức khỏe. Mỗi tộc đều có một thủ lĩnh riêng, có phong tục và lịch sử riêng. Sau thời kỳ loạn lạc Chân Vĩnh, mối quan hệ giữa các thị tộc lại càng thêm rối rắm, quần tộc có xu hướng phân ly. Lối hiệu triệu của Hồ đế ở xa không còn hiệu quả như thời trước của Thanh Mộc nữa. Có điều, tộc Sa Lan đã bị nữ vu trục xuất khỏi bộ tộc này... Hạ Lan chưa bao giờ kể với cô. Bì Bì bỗng nhớ đến hiện tượng "Bảo tử" xuất hiện mấy ngày nay do hoạt động khác thường của mặt trời gây ra. Có khi nào chiếc nhẫn này bị ảnh hưởng bởi biến động của vũ trụ không?

Bì Bì miên man suy nghĩ, mười giây trôi qua, chiếc nhẫn đã chuyển sang màu đỏ tươi như được nhỏ vào một giọt máu, thoát cái đã trở nên sáng chói! Tim Bì Bì bắt đầu đập loạn xạ, hơi thở cũng ngày càng dồn dập hơn, toàn thân nổi con run rẩy. Cô đảo mắt nhìn quanh. Không còn nghi ngờ gì nữa, trên chiếc xe này, ngay gần chỗ cô, có người của tộc Hồ.

Bì Bì giả vờ bình tĩnh, liếc mắt một lượt xung quanh, không phát hiện ra người nào đặc biệt. Chiếc xe chật cứng người, có các vị công nhân viên chức quần áo chỉnh tề, có các cô cậu học sinh trung học ăn mặc thời thượng, có các anh chị công nhân lao động với gương mặt xanh xao thiếu sức sống, cùng những hành khách khác muốn đến ga tàu. Mỗi gương mặt đều mang một dáng vẻ khác nhau, gương mặt nào cũng rất bình thường, không có bất cứ hứng thú gì đối với Quan Bì Bì - cô. Cô vẫn nhớ những lời của Hạ Lan, anh nói: Vì yêu cầu của việc tu luyện, người trong tộc Hồ sẽ có ngoại hình rất đẹp, bẩm sinh đã hấp dẫn sự chú ý của người khác.

Trên xe cũng có vài người có diện mạo khá khá: một thanh niên trẻ chừng ngoài hai mươi mặc đồ thể thao, đang nghe ipod rất say mê, cơ thể khẽ lắc lư nhịp nhàng theo điệu nhạc, gương mặt nhìn nghiêng khá giống Tiểu Kính Đăng, nhưng thần sắc có vẻ hồng hào hơn, chắc không phải là người đang đói bụng nhỉ? Sát bên có hai nữ sinh trung học chân dài, đang thì thầm to nhỏ nói chuyện với nhau rất hăng say, trông rất nhiều chuyện, vừa nói vừa ăn sô cô la, chắc cũng không phải là người đang đói bụng nhỉ? Vị cán bộ công nhân viên chức người Bắc Kinh phía sau cô, khỏe môi mím chặt, vẻ mặt khá là thần bí, nhưng chẳng phải vừa mới ăn gan sao, vậy chắc cũng không phải đang đói bụng nhỉ?

Rốt cuộc thì ai trên chiếc xe đông nghẹt này mới là kẻ đang đói chứ? Bi Bi đoán không ra, bắt đầu cuống lên, cô vội vàng gọi điện cho Hạ Lan.

Nhưng máy báo bận!!!

Cô liền gửi cho anh một tin nhắn: "Chiếc nhẫn chuyển sang màu đỏ rồi! Mau đến cứu em!" Đã một phút trôi qua, mà Bi Bi vẫn chưa nhận được tin nhắn phản hồi. Cô cảm thấy, không thể trông đợi gì được vào Hạ Lan, nên lập tức tìm cách xuống xe.

Bi Bi cố gắng len lỏi đến gần tài xế, thương lượng với anh ta: "Bác tài à, tôi muốn xuống xe ngay!"

Tài xế là một người đàn ông trung niên tầm ngoài 30 tuổi, anh ta quay qua nhìn cô một cái, lên tiếng phản đối: "Vài phút nữa là tới trạm kế tiếp, dừng giữa đường không an toàn, tới trạm rồi hãy xuống đi!"

"Không được, không được đâu! Đường kẹt như vậy, dừng nói là vài phút, tôi sợ vài chục phút nữa cũng chưa tới được. Tôi muốn xuống bây giờ! Trong người tôi đang rất rất khó chịu, phải đến bệnh viện kiểm tra! Bác tài làm ơn du di một chút đi!"

Nhìn thấy Bi Bi mặt mày tái me tái mét, mồ hôi túa ra đầm đìa, hơi thở dồn dập, khiến tài xế có vẻ sợ, liền ngừng xe, mở cửa cho cô.

Bi Bi vội vàng bước xuống xe, chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, thì phía sau vang lên tiếng bước chân hối hả. Xuống xe không phải chỉ có mình cô. Ngoài cô ra còn có hai nam một nữ, cả ba đều mặc áo thun xám có mũ trùm đầu, thảo nào mà mình không chú ý đến họ. Bi Bi cúi thấp đầu bước đi, đưa mắt nhìn chiếc nhẫn trên tay, nó vẫn có một màu đỏ bóng bẩy.

Ba người đó cùng tiến thẳng về phía cô, khoảng cách giữa họ quá gần, cô có chạy cũng không thoát. E rằng lúc này, lối thoát duy nhất là leo lên một chiếc xe nào đó. Tộc hồ luôn hành động kín đáo và bí mật, nên khả năng họ ra tay giết người trên phương tiện công cộng, giữa đại lộ thế này sẽ rất thấp. Hạ Lan nhận được tin nhắn sẽ tới ngay thôi. Bi Bi đi như chạy về phía một chiếc taxi gần đó, nhưng cũng chính lúc ấy, chiếc taxi đóng cửa rồi chạy đi. Một trong số hai người đàn ông đưa tay chặn cô lại. Bi Bi tuyệt vọng ngừng bước, xoay người.

Người đó bề ngoài chừng hai bảy hai tám tuổi, vóc dáng cao ráo, tóc để húi cua, cầm lùn phún râu. Trông y hệt mấy chàng cao bồi miền Tây, vô cùng nam tính. Bi Bi cho rằng một người để tóc húi cua mà còn đẹp như vậy, thì vẻ đẹp của anh ta chắc chắn cực kì kinh người. Nhưng đôi mắt lạnh lùng và hà khắc, hoàn toàn cách ly mọi người của anh ta khiến Bi Bi âm thầm ớn lạnh. Nếu bạn bị người đàn ông ấy nhìn chăm chú, thì vấn đề không phải chết hay không chết, mà là làm thế nào để chết được thoải mái hơn.

Người đàn ông có tóc húi cua thần nhiên nhìn cô, bỗng nói: "Bệnh à? Cần đi bệnh viện hả? Để chúng tôi đưa cô đi."

"Cứu..." Bi Bi vừa cất tiếng hét, thì bị người ta vỗ cho một cái, cô liền bất tỉnh.

Lúc tỉnh lại, Bi Bi phát hiện mình đang ở trong rừng, người bị trói vào một gốc cổ thụ. Cô ngửi thấy có một mùi tanh tanh, vì đầu cô đang chảy máu, máu men theo lông mày rồi nhỏ từng giọt xuống quần áo cô. Cạnh gốc cổ thụ có một đồng lửa đang cháy, một nam một nữ và một bé gái chừng tám chín tuổi ngồi xung quanh, mỗi người cầm một cành cây đang nướng kẹo đường trên lửa. Bỗng sau gốc cây có tiếng bước chân, người đàn ông có mái tóc húi cua xách theo một cái thùng nước đi tới, đặt xuống đất, trong thùng có một chiếc khăn trắng.

Người đàn ông có mái tóc húi cua mặc một chiếc áo thun có mũ trùm đầu, một chiếc quần jeans, nếu bình thường anh ta không dùng ánh mắt quái dị nhìn chăm chăm người khác thì rất ra dáng người đàn ông của gia đình. Người thanh niên còn lại thoát nhìn có vẻ nhỏ hơn anh ta vài tuổi, mặt mũi hai người có vài phần tương tự. Anh chàng ấy có một mái tóc dài, bóng mượt như tơ, phong thái ôn hòa và mang chất nữ tính, tựa như một thi sĩ u buồn. Người con gái bên cạnh anh ta có một thân hình đầy đặn, chiếc eo nhỏ nhắn, mắt to, môi chúm chím hoa đào, má lúng liếng đồng tiền, giống hệt nhân vật Xuân Lê trong Chiến Binh Đường Phố[2]... Cô ta có một mái tóc dài, buông xõa, hơi rối, trên tóc còn vương mấy nhánh cỏ khô, bộ quần áo mặc trên người dường như mấy ngày rồi chưa đổi.

[2] Chiến binh đường phố là một loại game tên gốc là Street Fighter. Xuân Lê là phiên âm tên của một nhân vật nữ búi tóc, xinh đẹp trong game.

Đầu óc Bi Bi vẫn chưa tỉnh táo hẳn, cô khẽ nhắm mắt lại, rồi mở ra, cô bé tám tuổi kia đang dùng nhành cây khẽ chọc chọc vào người cô, bàn tay nhỏ bé còn lại chỉ chỉ lên phần kẹo đường ở trên, nhỏ giọng hỏi: "Chị ơi, chị đói chưa? Em có kẹo đường nè, chị có muốn ăn không?" Cô bé giống như người bị suy dinh dưỡng, sắc mặt tái nhợt, tóc lơ thơ mấy sợi, lông mày thưa thớt đến không nhìn ra. Cô bé tựa như một bức tranh màu nước nhợt nhạt, nếu dùng cọ nhấn nhá thêm một tí, thì nhất định sẽ trở thành một người hết sức xinh đẹp.

Bi Bi lắc đầu: "Chị không đói, cảm ơn em."

Cô bé lấy que kẹo về, từ từ thưởng thức.

Người đàn ông tóc húi cua đứng khoanh tay đánh giá Bi Bi: "Tôi họ Phương, tên Phương Tôn Mi. Đây là em trai tôi tên Phương Tân Lai. Anh ta chỉ vào cô bé: "Em gái tôi, Phương Lê Hoa." Anh ta chỉ vào cô gái trẻ: "Bạn của chúng tôi, Chung Nghi."

Nhìn vẻ ngơ ngác của Bi Bi, anh ta bổ sung thêm: "Sa Lan Phương thị[1], ắt hẳn cô đã nghe nhắc đến rồi chứ?"

[1] Dòng họ Phương thuộc tộc Sa Lan.

"Chưa bao giờ."

Ánh mắt của Phương Tôn Mi di chuyển về phía chiếc nhẫn trên tay Bi Bi: "Cô quen Kim Định?"

Bi Bi không trả lời, cô không biết việc quen biết Kim Định sẽ khiến hệ số nguy hiểm của cô tăng lên hay giảm xuống, vì vậy cô hỏi ngược lại: "Các người muốn làm gì? Thả tôi ra đi!"

Không ai nói gì, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía bụng của cô thay cho câu trả lời.

"Tôi đoán chắc khoảng một nghìn hai trăm gram, cô thì sao?" Phương Tân Lai hát hàm về phía Chung Nghi, nói.

"Cũng xấp xỉ, nếu chia đều thành bốn phần, mỗi người được chừng ba trăm gram." Chung Nghi nói.

"Đi vội quá, quên đem theo cân mất rồi."

Chung Nghi mỉm cười: "Không cần. Làm nhiều quen tay. Chỉ cần một dao hạ xuống, chênh lệch tối đa chỉ chừng hai gram."

Phương Tôn Mi lạnh lùng hừ một tiếng: "Người lớn một người hai trăm, còn lại để cho Lê Hoa. Anh chị cái kiểu gì thế, không biết nhường nhịn em út à."

Cô bé nghe thấy nhắc đến tên mình, thì phản chấn liếm môi tựa như sắp được ăn đại tiệc.

Bi Bi suy nghĩ đi lần nữa. Từ lúc biết gan mình có "hiệu quả" đặc biệt với người trong tộc Hồ, cô cũng đã tìm hiểu không ít. Trọng lượng của lá gan một người bình thường thường từ một nghìn đến một nghìn năm trăm gram, gan phụ nữ thì nhẹ hơn, trung bình khoảng một nghìn hai trăm gram. Tất nhiên cô biết mấy người này đang bàn bạc với nhau cách chia lá gan của cô đây mà!

"Đợi đã!" Bi Bi quát lên, "Đừng đụng đến tôi! Hạ Lan Huê sẽ không tha cho mấy người đâu!"

Bi Bi cho rằng, nếu nhắc đến ba chữ "Hạ Lan Huê", chắc chắn sẽ có tác dụng răn đe với người trong tộc Hồ. Nào ngờ, Phương Tôn Mi chẳng hề có phản ứng, chỉ ơ hờ cười khẩy: "Hạ Lan Huê làm sao biết được nơi này? Chẳng phải anh ta vẫn đang bế quan ở vườn Súc Long sao?"

"Tôi là vợ của Hạ Lan Huê!"

Lần này đến lượt Chung Nghi cười lớn: "Hạ Lan Huê vẫn luôn ở cùng với Thiên Hoa kia mà? Từ khi nào lại mọc ra một kẻ như cô chứ?"

Phương Tân Lai nói: "Cô ta có khả năng là băng nô trước đây của Hạ Lan."

"Thật thế không, em gái?" Chung Nghi đánh giá Bi Bi, chừng như cảm thấy bề ngoài của Bi Bi không được xinh đẹp lắm, cô ta nói, "Con mắt của Hạ Lan hình như hơi thấp thì phải. Dù cô có là băng nô của Hạ Lan hay không, tốt nhất đừng để cho Thiên Hoa biết. Cô chết trong tay chúng tôi so với chết trong tay Thiên Hoa thì hạnh phúc hơn nhiều đây."

"Đừng làm ầu! Các vị, các vị có chuyện gì từ từ nói!" Bi Bi sắp khóc đến nơi, "Hiện giờ tâm trạng của tôi không tốt lắm, tức giận sẽ ảnh hưởng đến chất lượng gan, nếu các người muốn ăn gan của tôi, thì chúng ta chuyển sang một thời gian khác, nhé!"

"Anh ơi, em đói." Phương Lê Hoa khê rên ri.

Phương Tôn Mi cúi người xuống, vuốt ve gương mặt Lê Hoa: "Đừng nôn nóng, sắp được rồi." Dứt lời, anh ta ném cho Phương Tân Lai một ánh mắt. Tân Lai đi đến trước mặt Bi Bi, vén lớp áo cô lên, để lộ ra phần bụng. Anh ta sờ sờ tìm vị trí của lá gan, hải lòng gât đầu: "Ăn bữa này xong, ít nhất ba tháng nữa không cần đi săn."

Bi Bi muốn hét lên, thì "bộp" một tiếng, Phương Tôn Mi đã dán lên miệng cô một miếng băng dính. Bi Bi điên lên ra sức giãy dụa, quần quai đấu tranh. Dù cô từng nghĩ đến một nghìn kiểu chết kinh khủng dành cho mình, nhưng tuyệt đối không bao gồm kiểu chết này. Tại thời điểm này, cô chỉ hận bản thân mình, tại sao lại quen biết Hạ Lan! Tại sao lại quen biết tộc hồ! Cô thà rằng mình là một con giun hay một con bọ cánh cứng còn tốt hơn, bởi vì chúng không có gan... Bi Bi mở to hai mắt, tìm mọi cách giãy dụa trong cơn hoảng sợ cùng cực.

Phương Tân Lai làm như không thấy. Anh ta dùng một chiếc khăn lau lên bụng Bi Bi một cách bài bản, tựa như đang tiến hành thủ tục khử trùng. Sau khi lau xong, anh ta giơ tay lên, ước lượng kích thước lá gan của Bi Bi, như thể đang cân nhắc xem nên hạ dao xuống vị trí nào thì mới lấy lá gan ra được nguyên vẹn. Làm xong mọi chuyện, anh ta mới rút từ thắt lưng ra một con dao.

Mình tiêu đời rồi! Bi Bi dường như không còn cảm giác được nhịp tim, cũng không cảm giác được hơi thở của mình nữa, cô buộc mình nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Yêu Em 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Trong rừng bỗng phát ra những tiếng rột roạt, hình như có thứ gì đó đang bay xuyên qua cánh rừng đến đây. Bầu trời đột nhiên tối sầm. Trước mắt Bì Bì chợt xuất hiện một đàn chim màu đen, đang lao ra khỏi rừng, nhắm thẳng về phía họ. Mỗi con lớn cỡ một con quạ, mỏ vàng, lưng đen và bụng trắng, trên cánh còn có một đường vân trắng. Phương Tôn Mi đưa mắt ra hiệu cho Chung Nghi, hai người liền chia nhau ra chạy vào rừng.

Dường như đã đoán trước được ý đồ của họ, một phần đàn chim liền đảo ngược hướng bay, sau đó tách làm hai đuôi theo. Số còn lại hơn mười con vẫn tiếp tục lao về phía Tân Lai và Bì Bì bằng tốc độ không tưởng.

Tân Lai đột nhiên vọt lên, vung dao chém liên tiếp vào đàn chim. Nhưng đám chim không hề né tránh, mà lao thẳng vào lưỡi dao. Lưỡi dao vừa chém tới, những con chim bỗng biến hóa, hóa thành mây chực luồng khói đen phóng về phía đôi mắt của anh ta. Tân Lai liền tung người nhảy lên cây Thủy Sam bên cạnh, chân đạp vào cành cây, mượn đà xoay người lại, vung đòn phản công. Đám khói đen sì bị đánh từa như một đám bụi cát tan tác vung vãi ra xung quanh. Trong không trung xuất hiện mấy chục viên ngọc phát ra thứ ánh sáng màu lam nhạt, trôi lơ lửng giữa những phiến lá rừng lặng yên. Một con gió khẽ thổi qua, khiến chúng chao động nhẹ nhàng. Chạm phải những cành cây cứng, những viên ngọc liền vỡ tan như bong bóng xà phòng.

Tân Lai thở phào nhẹ nhõm, từ trên cây nhảy xuống. Đúng lúc đó, Phương Tôn Mi cũng từ trong rừng đi ra trước mặt anh ta.

“Có vẻ như Thanh Tang muốn một mắt một con với chúng ta, cả Hoạn Linh Sư cũng phải đến rồi.” Phương Tôn Mi nói.

Tân Lai khề hừm một tiếng, giắt con dao về thắt lưng, hậm hực: “Tại sao lần nào tới giờ ăn cũng xảy ra chuyện vậy?”

Chung Nghi từ sau một thân cây bước tới, tay cô ta cầm một chiếc ná: “Đám bên kia giải quyết xong rồi. Đại ca...”

“Bên này anh cũng đã gọn ghẽ,” Phương Tôn Mi đáp, “Lê Hoa đâu?”

“Em ở đây.” Phương Lê Hoa núp phía sau Bì Bì, lộ đầu ra đáp, tay vẫn giữ khư khư thanh kiếm đường.

Dễ dàng nhận ra, cả ba người này đều không hề lo lắng sợ cảnh giác. Bọn họ đứng im lặng, lo lắng theo dõi động tĩnh trong rừng. Thấy rõ vẻ căng thẳng trên gương mặt của hai người đàn ông, Chung Nghi theo bản năng lấy trong chiếc túi da hươu bên hông ra một viên đá, lắp vào ná. Cô ta liếc Bì Bì một cái, như để xác nhận xem cô còn sống hay không...

Bì Bì từng nhìn thấy cảnh một đàn chim tấn công người trong phim kinh dị của Alfred Hitchcock. Nhưng những con chim đó chẳng qua chỉ là hiện thân cho một điều tâm linh nào đó, sau khi bị tiêu diệt sẽ lập tức tan thành khói mây, không để lại chút dấu vết. Nhưng tình huống khi này, mọi việc diễn ra rất giống với cái chết của Triệu Tùng năm nào. Đàn chim đó và tộc Hồ phải chăng là đồng loại?

Đó giờ, trong tưởng tượng của Bì Bì, các bộ lạc trong tộc Hồ cũng giống như các chủng loài khủng long. Loài ăn cỏ được gọi là Lôi Long, loài ăn thịt là Kiếm Long, loài biết bay là Dực Long, loài bơi được là Ngư Long. Tương tự, bộ lạc ăn hoa là Thiên Tinh tộc, bộ lạc ăn thịt là Liễu Đẳng tộc, bộ lạc ăn chay là Côn Lãng tộc, còn thứ gì cũng ăn là Sa Lan tộc... Nhưng dù là tộc nào đi nữa, họ đều ăn gan người.

Chung Nghi gom mấy cái túi trên đất lại: “Em thu dọn mấy thứ này.”

“Không cần đâu,” Tôn Mi lãnh đạm nhìn về phía chân trời, “Chúng nhất định vẫn còn quanh đây. Hoạn Linh Sư luôn xuất hiện một cặp.”

Nói chưa hết câu thì đã nghe, “vèo...” một tiếng, cái cây sau lưng Bì Bì đột nhiên rung mạnh, một mũi tên ngắn đã cắm phập lên trên thân cây, cách đỉnh đầu cô chừng một tấc. Lực va chạm rất lớn, khiến lá cây rụng cả tơi. Nếu cô Bì Bì không hơi nghiêng đi một chút, thì chính xác là mũi tên đó đã cắm vào mắt cô.

Nghĩ đến đây, Bì Bì cảm thấy trong mắt bỗng nhứt nhối. Nhưng chưa kịp nghĩ thêm, thì lại có một luồng gió mạnh tạt tới, một mũi tiễn ngắn xẹt qua tai phải cô, găm vào thân cây. Vành tai cô mát lạnh, sau đó thì nóng rát vì đau. Lại vẫn chưa kịp nghĩ gì, đã có thêm mấy mũi tên nữa bay đến, nhưng có thể do kẻ bắn phân tâm, hầu hết đều bay vào trong rừng. Sau làn mưa tên đó là một đàn chim đen nữa. Ba người nhà Phương thị không kịp chia nhau ra chạy, đành phải chụm lưng lại, vây Lê Hoa vào trong, mỗi người đều giơ cao vũ khí trong tay cùng đàn chim giao đấu.

Bì Bì nhận ra, đây chính là cơ hội tuyệt vời để chạy trốn, lúc này không một ai chú ý đến cô. Cô hít sâu, cố gắng thu nhỏ người lại, thiếu điều muốn biến mình thành một vật thể phẳng, hồng nói lòng dây thừng buộc trên người ra.

Dây thừng quả có lỏng ra đôi chút, nhưng cô phát hiện trên cổ còn một cái nút thắt. Dù cho cơ thể cô có mỏng như một tờ giấy, đầu cô cũng không thể nào thu nhỏ lại được. Huống hồ, hai tay cô còn bị trói chặt vào thân cây phía sau, dù tất cả dây thừng trên người đều tuột ra, cô cũng không thể chạy trốn. Ôi, cô là bữa tối duy nhất trong ngày hôm nay của Sa Lan phương thị, những kẻ đang trong cơn đói khát này làm sao có thể phạm sai lầm được chứ.

Ngay lúc đó, lại có một mũi tên nhắm thẳng vào mặt cô, Bì Bì lẩn nữa nhắm chặt hai mắt. Nếu đây thực sự là số phận, chẳng lẽ nào cũng không tránh khỏi, thôi cứ để nó đến nhanh một chút đi.

Bỗng, “Xoẹt!” một tiếng, không biết từ đâu xuất hiện một bóng người. Người đó vung tay một cái, tia lửa lập tức tóe ra khắp nơi, mũi tên vừa bay tới đã rơi xuống đất.

Bì Bì mở to hai mắt, Hạ Lan Huệ với bóng lưng cao gầy, dáng điệu ung dung đang đứng ngay ngắn trước mặt cô. Anh mặc một chiếc áo khoác màu đen, đeo một chiếc cà vạt màu xanh đậm được thắt rất cẩn thận, mái tóc hơi hỗn loạn, đây là hình mẫu trang phục tham dự một buổi lễ điển hình. Nếu cuộc đời được phép yêu lần nữa, Bì Bì muốn giống như những cô gái mới biết yêu, yêu một người đàn ông đơn giản là sẽ bắt đầu từ ngoại hình của anh ta, thường thức khuôn mặt đẹp trai, cơ ngực cường tráng, và cánh tay mạnh mẽ của anh ta, không phải dính líu vướng víu gì đến linh hồn và quá khứ cả...

“Hạ Lan!” Bì Bì mừng rỡ gọi tên anh.

“Quan tiểu thư”. Tế ti đại nhân lãnh đạm đáp lại.

“Sao anh biết em ở đây?... Nhận được tin nhắn à?”

“So với tin nhắn đó,” anh áp sát mặt vào mặt cô, nâng cằm cô lên, tháo kính xuống, nhìn cô bằng ánh mắt tối tăm, “Lời nói trước lúc ra đi của em càng khiến tôi có ấn tượng sâu sắc hơn.”

Gương mặt anh không một chút ý cười, đôi mắt lạnh lùng hà khắc như đại dương sâu thẳm, nhìn cô chăm chú nhưng lại tựa như không nhìn thấy gì.

Bì Bì lắp bắp nói: “Em, em đã nói gì?”

“Em nói em muốn tôi từ đây về sau đừng đến quấy rầy cuộc sống của em nữa.”

Ôi trời, Tế ti đại nhân... lòng dạ anh có cần phải hẹp hòi như vậy không!... Bì Bì âm thầm oán thán, môi mím chặt lại.

“Hơn nữa, hành vi tối qua của em cũng rất không tôn trọng phu quân em.”

Phu quân. Bì Bì cười thầm trong lòng. Lần đầu tiên, cô nghe Hạ Lan Huệ dùng kiểu từ ngữ xưng hô cổ xưa này, hình như gọi vậy sẽ có cảm giác uy quyền hơn thì phải. Cô không thấy mình có hành vi gì không thỏa đáng. Chẳng phải tối qua, để chứng minh mình không phải bằng nỏ, cô đã cùng anh... làm một hồi sao? Căn bệnh đa nghi của Tế ti đại nhân lại tái phát rồi, sớm không tra, muộn không tra, lại chọn ngay thời điểm sống chết đến nơi để tra hỏi.

“Sa Lan Phương thị... anh có quen không?” Nhìn thấy đàn chim đang ra sức chiến đấu với gia đình nhà Phương thị đằng xa, cô cố tình đánh lạc hướng. Thật kỳ lạ, tại sao bọn chim đen đó không buông tha bọn họ mà lại bỏ qua mình và Hạ Lan Huệ.

Hạ Lan Huệ khẽ gật đầu.

“Nếu anh đến chậm một chút nữa thôi, em đã trở thành thực phẩm sống của gia đình này rồi.”

“Thế ư, Quan tiểu thư. Làm sao em biết tôi đến đây là để cứu em?”

“Vậy anh đến đây làm gì? Những con chim đó là thế nào vậy?..”

“Đó không phải chim.”

“Không phải chim thì là cái gì?”

Hạ Lan Huệ bực mình quát lên: “Quan Bì Bì, tôi không phải đến đây để phổ cập khoa học cho em!” Anh rút một mũi tên cắm trên cây ra, đưa tới trước mặt cô, “Đây là Vô Minh tiễn của Hoạn Linh sư, đã thấy bao giờ chưa?”

Bì Bì lắc đầu.

Đúng lúc đó, mũi tên đột nhiên bốc cháy. Cô liền cảm thấy một sức nóng. Mũi tên cắm sát bên tai và trên đỉnh đầu cô cũng đồng thời bốc cháy. Ngọn lửa càng lúc càng lớn, ngọn cây trên đầu cũng bắt đầu cháy theo. Bì Bì kinh hoàng nhìn Hạ Lan. Anh đang đứng bên cạnh cô, khoanh tay, nhìn cô đầy hứng thú, không mấy may có ý định muốn giúp cô còi trói.

“Nóng quá! Mau còi trói cho em!” Bì Bì kêu lên.

Tế ti đại nhân làm thinh đứng bất động. “Đây là ‘Vô Minh chi hỏa’, chỉ có tộc Hồ và băng nô mới thấy được. Nó giống như lửa của nhân gian, cũng phát sáng và tỏa nhiệt, cảm giác bị đốt cũng rất nhứt nhối và đau đớn. Nhưng nó không để lại bất cứ dấu vết gì trên cơ thể em, nó chỉ thiêu đốt linh hồn em mà thôi.”

“Nói khác đi là nó không đốt cháy được em đúng không?!”

“Nói khác đi là nó sẽ đốt em thành một đống chết nữa.”

Lửa có màu xanh, nhưng cảm giác bị thiêu cháy không khác gì với những ngọn lửa bình thường. Bì Bì thấy da đầu nóng bừng, tóc như có điện chạy qua, nổ tách tách, lưng cô bị ngọn lửa xanh lam điên cuồng liếm láp, bỏng rát như kim châm. Cô không chịu nổi hết lên.

“Muốn tôi giúp em không?” Anh ta hỏi.

Điều đó còn cần phải hỏi sao! Bì Bì đau đến dần giữa nước mắt, nhìn anh, đầu ra sức gật lấy gật để.

“Cầu xin tôi đi.”

Cái gì chứ?!!! Bì Bì suýt buộc miệng chửi thề. Cô nghiêng chặt răng, nhìn anh đầy căm phẫn. Nhưng nhớ ra Tề ti đại nhân chưa chắc nhìn thấy biểu cảm của mình, Bì Bì bèn hét lớn: “Cầu xin anh? Không có cửa đâu!”

Tề ti đại nhân thọt tay vào túi quần, xoay người bước đi. Bì Bì tức đến ngất người. Không thể nào! Tề ti đại nhân trơ mắt nhìn mình bị lửa thiêu cháy trên cây như vậy sao? Giọng cô trở nên run rẩy, nhẹ nhàng hơn, cô không muốn chết, càng không muốn dễ dàng chết trước mặt Hạ Lan Huệ: “Hạ Lan...”

“Hạ Lan Huệ, cầu xin anh thả em ra!” Bì Bì rưng rưng nói.

Bóng người trước mặt cuối cùng cũng đứng lại. Hạ Lan Huệ xoay người đi đến trước mặt cô, thân nhiên nói: “Quan Bì Bì, tôi có phải phu quân chí tôn vô thượng của em không?”

“Phải...”

“Quyết đoán, rõ ràng.”

“Phải!”

“Sau này có nghe lời phu quân không?”

“Nghe!”

Miệng anh khẽ sát tai cô: “Tôi có thể tin lời hứa của em?”

Bì Bì cảm thấy đầu mình như viên kẹo đường trên tay Phương Lê Hoa, bị người ta nướng đến độ mềm nhũn, ngoài đau đớn ra thì không thể suy nghĩ được gì nữa, cả tiềm thức cũng bị đốt cháy khét. Cô vừa khóc vừa ra sức gật đầu.

Dây thừng lập tức lỏng ra, người cô yếu ớt trượt xuống, Hạ Lan Huệ thuận thế kéo cô vào lòng. Lòng ngực anh lạnh lẽo như nước, vừa chạm vào da anh, cảm giác đau rất lập tức biến mất. Bì Bì bất chấp tất cả ôm lấy cổ anh, hai chân khóa trên người anh, giống như một đứa trẻ sắp chết đuối ôm chặt người cứu mạng mình vậy.

Tề ti đại nhân rất khó chịu, nhưng lại không còn cách nào khác ôm lấy cô.

Bì Bì vui mặt vào bờ vai lạnh ngắt của anh. Trong lòng, một nỗi tuyệt vọng mãnh mẽ trời dậy. Hạ Lan trở về, anh có thể không nhận ra cô, có thể thay đổi tính cách, nhưng tuyệt đối không thể bỏ mặc sống chết của cô. Nếu thật vậy, mối liên hệ bản năng nhất giữa họ cũng không tồn tại nữa.

Cô đã gặp một người hoàn toàn xa lạ, xa lạ đến mức nói anh ta đến từ một hành tinh khác cũng không ngoa. Giữa họ không hề có bất cứ mối liên hệ gì, cô sống hay chết, anh ta cũng hoàn toàn không thêm bận tâm.

Nghĩ đến đây, Bì Bì liền tuột khỏi người Hạ Lan Huệ, cố gắng tự đứng một mình. Dựa dẫm vào một người đàn ông không thích mình, có vẻ không thức thời lắm. Hơn nữa, động tác ôm cô của Tề ti đại nhân rất gượng gạo. Quả nhiên, chân cô vừa chạm đất, anh ta liền nhanh chóng buông tay, cũng không thêm đỡ cô một cái. Bì Bì hơi lão đảo, sau đó đứng vững vàng.

“Em có thể tự đi được chứ?” Anh ta hỏi.

Bì Bì lặng lẽ gật đầu, chán nản đi theo sau anh. Cô để ý thấy, trong tay Hạ Lan vẫn còn cầm mũi tên lúc nãy. Phía trước, gia đình Phương thị vẫn đang dốc sức xua đuổi bầy chim đen. Trong rừng lấp lánh ánh sáng xanh, bóng đen không ngừng đẩy đưa chao động, trông tựa như một thế giới cổ tích thần tiên.

Hạ Lan Huệ đột nhiên ném mũi tên trong tay đi, trên cái cây cao trước mặt có một tên mặc đồ đen ngã xuống, “Phịch!” một tiếng, hắn đã nằm bất động trên mặt đất, một đám bụi bốc lên. Sau đó, cả đàn chim đen cũng lập tức biến mất, tựa như chưa có chuyện gì xảy ra.

Phương Tôn Mi thu hồi chiếc côn bạc, đến trước mặt Hạ Lan Huệ, hơi cúi đầu: “Tề ti đại nhân.”

Anh ta là một người đàn ông cao ngạo, không quen phục tùng trước quyền uy, trên mặt để lộ vẻ bướng bỉnh không phục.

Hạ Lan Huệ không hề bận tâm: “Phương nam cầm sẵn bắt, các người hẳn đã biết rõ.”

Phương Tôn Mi nhìn lên trời: “Sa Lan tộc bị Thanh Tang vứt bỏ, Nam Việt Bắc Quan không ai chú ý. Chúng tôi đã quen với việc tự sinh tự diệt. Chúng tôi chưa từng nhận ơn huệ của đại nhân, đại nhân cũng đừng quá trông mong chúng tôi tuân thủ quy tắc.”

“Các anh đâu chỉ là không tuân thủ quy tắc.” Hạ Lan Huệ cười nhạt, “Thật to gan, ngay cả người phụ nữ của ta cũng dám ăn?”

Bốn người mặt mày trắng bệch, tám đôi mắt không hẹn mà đều nhìn chăm chăm về Bì Bì.

Một lúc sau, Phương Tôn Mi lên tiếng: “Người mới là người sai, phu nhân cũng xem như bình an, xin đại nhân đừng trách.”

“Lúc này, tay ai đã chạm vào cô ấy? Giao nó ra đây, ta sẽ tạm thời bỏ qua cho các người.” Hạ Lan Huệ thân nhiên nói, “Sa Lan Phương thị, chỉ còn một gia đình này. Các người không muốn để dòng họ này vĩnh viễn biến mất chứ?”

Không có câu trả lời.

Môi Phương Tôn Mi mím chặt. Chung Nghi nhìn Hạ Lan Huệ đầy cảnh giác. Có thể thấy ba người đó đang suy nghĩ tìm cách đối phó, xem ra là định liều mạng. Mắt thấy Phương Tôn Mi khẽ nhích ngón tay, định tấn công, thì đột nhiên Phương Tân Lai hét to một tiếng, giơ tay lên chém xuống, một vật bay ra lăn đến dưới chân Bì Bì. Nhìn kỹ, đó chính là tay trái của anh ta.

Máu tươi bắn lên ướt giày Bì Bì. Cô sợ hãi, lùi lại đằng sau, trong bụng như có pháo nổ, cuộn cuộn trào lên. Cô vội che miệng lại, cố gắng ngăn chặn cơn buồn nôn. Chung Nghi lập tức còi y phục của mình, quần quanh bàn tay bị chém cụt của Tân Lai.

“Đại nhân, ngài hài lòng chưa?” Phương Tân Lai nhìn anh, gương mặt tái nhợt.

Hạ Lan Huệ còn chưa đáp, Phương Lê Hoa đứng bên cạnh đột nhiên bước lên, nhặt bàn tay bị chặt đứt trên mặt đất, đưa lên miệng cắn một miếng, vừa ăn vừa cười, vẻ như rất ngon. Bì Bì kinh hoàng nhìn cô bé, không nhận được nói: “Đừng ăn, đây là tay của anh trai em đấy!”

Mọi người đều nhìn cô đầy quái lạ.

Lê Hoa cười hi hi, chỉ vào Phương Tôn Mi nói: “Đây là đại ca của tôi.” Sau đó chỉ vào Phương Tân Lai, “Đây là tứ ca của tôi.” Cô ta nói rất nghiêm túc: “Tôi có tất cả sáu anh trai, bây giờ chỉ còn hai người này.”

Chắc không phải đều bị cô ăn hết rồi chứ!... Bì Bì nghĩ.

Hạ Lan Huệ hồ hững nhìn Phương Lê Hoa, đá xác của Hoạn Linh sư đến trước mặt Phương Tôn Mi: “Các người có thể ăn tối rồi.” Dứt lời quay lại, kéo Bì Bì rời đi.

Bì Bì vừa đi theo anh vừa ngoảnh đầu lại nhìn, chỉ thấy bốn chiếc bóng tiến đến bên cạnh xác chết, phụt chốc sau vang lên những tiếng cắn xé đáng sợ. Cảnh tượng đó giống như cảnh phân chia thức ăn của những loài dã thú. Cô liếc nhìn Hạ Lan Huệ, anh chẳng bận tâm, chân bước đều về phía trước.

“Xin lỗi, đợi em một lát.” Bì Bì vội vàng chạy đến sau một gốc cổ thụ, cuối cùng không thể nhịn lâu hơn nữa mà nôn thốc nôn tháo.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Yêu Em 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Bì Bì nôn thốc nôn tháo dưới gốc cây chừng năm phút, đến khi thứ chất lỏng cuối cùng trong dạ dày cũng bị nôn sạch ra, cô mới quay người trở lại. Không khí vốn mang một mùi chua nồng kỳ lạ, thoáng chốc đã bị nuốt chửng bởi mùi của đất bùn và lá cây. Lúc này, Bì Bì mới phát hiện trên cổ tay mình in hằn hai vết trời rất sâu, rướm máu, đau như dao cứa. Hạ Lan Huệ đứng cách đó không xa, im lặng nhìn về phía trước, nhàu mày dăm chiêu. Bì Bì cho rằng, nhìn thấy mình trong bộ dạng này, Tề ti đại nhân ít nhiều gì cũng sẽ có chút xót thương. Thế nhưng, khi cô đi đến trước mặt anh, anh ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt vô hồn trống rỗng, vẻ mặt thờ ơ, dưới khóe môi ẩn giấu một nụ cười chế nhạo.

“Thần kinh của em lúc nào cũng yếu ớt như thế sao?” Anh hỏi cô.

Bì Bì không trả lời, chỉ ngơ ngẩn nhìn anh, trong lòng buồn rười rượi. Tề ti đại nhân không còn quan tâm đến cô nữa rồi. Nếu cô không giữ chiếc chìa khóa nọ, chắc ngay cả nói chuyện với cô anh cũng không có đủ kiên nhẫn. Thật ra, đây là vấn đề mà Bì Bì vẫn luôn tự hỏi mình. Nếu không có Tuệ Nhan, không có khoảng thời gian khắc cốt ghi tâm trong quá khứ đó, lúc đi trên đường, Hạ Lan Huệ liệu có liếc nhìn một cô gái hết sức bình thường như cô nhiều hơn một ánh mắt?

Một Tề ti đại nhân chỉ xem cô như cỏ rác, một Tề ti đại nhân thấy chết không thêm cứu, vậy mà cô còn muốn tranh thủ tình yêu của anh nữa sao?

Nước mắt đã viền quanh hốc mắt, nhưng cô cố kìm lại, ngăn không để nó rơi.

“Rốt cuộc, trước đây tôi đã coi trọng em ở điểm nào?” Anh lạnh lùng hừ một tiếng, mặt lộ vẻ xem thường, “Em béo như thế, xấu xí như thế, đã vậy còn nhát gan như thế. Em không biết nôn mửa trước mặt Tề ti đại nhân là chuyện rất thất lễ sao?”

“...”

“Lần sau nếu muốn nôn, trước tiên phải đào một cái hố, sau khi nôn xong phải lấy đất lấp lại, nhớ chưa?”

Bì Bì không còn gì để nói. Mặc dù trước đây, khi Hạ Lan Tĩnh Đình nói chuyện cũng không buông tha cho bất cứ ai, nhưng đối với cô, anh vẫn luôn lịch sự. Thậm chí những lúc rất giận cô, muốn mắng cô, anh cũng lòng vòng chứ không nói thẳng. Ánh mắt anh dành cho cô cũng hoàn toàn không giống với người trước mặt này. Tuy ban ngày không nhìn thấy gương mặt cô, nhưng thần thái của anh đầy biểu cảm, lời nói luôn chan chứa sự trìu mến, yêu thương. Đối với tính tình bướng bỉnh và hành động theo cảm hứng của cô, anh lại càng thêm bao dung và chiều chuộng, anh cho rằng một cô gái sinh ra vốn phải nên như vậy. Hạ Lan rất ít khi cất lời khen ngợi một cách lộ liễu, nhưng anh lại nhiều lần nói thích mùi hương của Bì Bì. Và lại còn nói trong tộc Hồ, mùi của người phụ nữ hấp dẫn hơn nhiều so với vẻ đẹp của họ. Suy cho cùng, những gương mặt con người có được sau khi tu luyện đó không phải là diện mạo vốn có của họ, chỉ có mùi hương mới là thứ mãi mãi không thay đổi mà thôi. Nghĩ vậy, Bì Bì bèn đi đến kết luận: Hạ Lan Huê này rất có khả năng là một kẻ giả mạo, mình không cần phải ôm ấp kỳ vọng với anh ta, càng không cần phải quá khách sáo với anh ta.

Bì Bì đưa hai tay lên xoa thắt lưng, ngẩng cao đầu, đi đến trước mặt Hạ Lan Huê, chậm rãi nói: “Thứ nhất, tôi không phải là động vật họ mèo. Thứ hai, anh nói rằng tôi thất lễ? Nói tôi xấu xí? Nói tôi béo?... Tề ti đại nhân, cho tôi hỏi lễ độ của anh ở đâu?... Tôi – Quan Bì Bì – không phải người mà anh có thể tùy tiện sỉ nhục!”

Cầm anh cũng giương lên, gần như chọc vào trán cô: “À ha, Quan Tiểu Thư. Vừa mới thoát chết đã có sức cãi nhau rồi nhỉ? Khi này, là ai đã van xin tôi cứu mạng? Là ai nói sẽ nghe lời phụ quân? Là ai cho tôi lời hứa quý báu của mình?... Tôi không hề sỉ nhục em, tôi chỉ đang nói sự thật.”

“Có một lời nói thật còn khó nghe hơn nữa là: anh là một người mù.”

Anh dùng một tay kéo cô lại gần: “Em không hiểu cụm từ ‘chí tôn vô thượng’ nghĩa là gì ư?”

“Có nghĩa gì, anh nói xem!”

“Nghĩa là, bất kể tôi nói gì, em đều phải ngoan ngoãn nghe theo...”

Anh ta còn chưa dứt lời, thì “Bốp!” một tiếng. Bì Bì đã giáng lên mặt Tề ti đại nhân một cái bạt tai thật vang dội. Năm ngón tay hiện lên rõ mồn một. Hạ Lan Huê kinh ngạc đến ngây người, dường như trong đời anh ta chưa từng bị ai đối xử như vậy, khiến anh ta quên cả hít thở một lúc lâu. Bì Bì nhìn thẳng vào anh ta không một chút sợ hãi, thái độ muốn bắt chấp tất cả lễ mượng với anh ta.

Hạ Lan Huê đưa hai tay lên bóp cổ cô, nhưng chưa kịp vận sức thì bỗng nghe thấy một trận cười vọng tới. Anh ta hơi nói lỏng tay, Bì Bì liền nhún cơ hội lùi về phía sau một bước. Quay lại nhìn, Kim Dịch không biết đã đến từ lúc nào. Có thể thấy, anh ta đang cố nhịn cười, nhưng không nhịn được nữa mà cười thành tiếng.

“Thì ra trên đời này, thật sự có một người không sợ Tề ti đại nhân nổi giận cơ đấy.” Kim Dịch nói.

Hạ Lan Huê sờ lên mặt mình, chừng như cảm thấy tranh cãi với Bì Bì là một việc hạ thấp nhân phẩm, vì vậy bèn quyết định không thêm đề ý đến cô nữa. Thế nên, anh ta bỏ qua Bì Bì, đi đến trước mặt Kim Dịch.

“Cô ấy sao thế? Bị ai bắt cóc à?” Kim Dịch đề ý đến vẻ nhếch nhác của Bì Bì, hỏi.

“Sa Lan Phương thị.”

“Ồ, bọn họ? Tôi trông thấy Linh Thuộc, còn tưởng đó là Thanh Tang nữa chứ.”

“Có cả người của Thanh Tang. Người trong tộc của cậu không phải luôn hoạt động ở phương Bắc sao?”

“Là tôi mời họ tới đây, cứ tưởng cuối tuần họ mới đến, ai ngờ đến nhanh vậy.”

“Cậu? Mời hẳn ta?”

“Phương Tôn Mi là chiến binh đệ nhất của Sa Lan tộc. Mấy người em của anh ta cũng rất lợi hại, càng nhiều người hỗ trợ càng tốt mà.”

Hạ Lan Huê ngẫm nghĩ một lúc, nói: “Ừ, chúng ta còn trống mấy phòng, để họ đến ở đi.” Anh vừa nói vừa cùng Kim Dịch đi ra phía bìa rừng. Vừa đi được vài bước, phát hiện Bì Bì không đi theo, anh ta liền quay lại. Bì Bì vẫn đang tức giận đứng nguyên tại chỗ.

“Em không theo tôi về nhà sao, Bì Bì?” Hạ Lan Huê hỏi.

Bì Bì kiên quyết lắc đầu.

“Tại sao?”

“Nếu tôi hiểu không sai, có phải anh muốn đưa Sa Lan Phương thị về ở chung với chúng ta không?”

“Có vấn đề gì à?”

“Có chứ! Tôi không đồng ý!”

“Em có thể nghe lời chút xíu không?” Tề ti đại nhân mất hết kiên nhẫn, khề quát.

“Không thể!” Bì Bì đánh mặt: “Đó là nhà của chồng tôi để lại cho tôi, tôi có quyền định đoạt. Rốt cuộc anh có phải chồng tôi hay không, tôi không dám chắc. Nhưng dựa vào việc anh đã cứu mạng tôi, tôi có thể giữ anh và bạn anh ở lại. Nhưng anh em nhà Phương thị thì: Không! Thề! Được!”

Tề ti đại nhân nhìn cô lạnh nhạt: “Giữ lại? Quan Bì Bì, em nói cho rõ ràng vào, em đã tốn một đồng nào vào bất động sản đó chưa? Cho em ở không bấy lâu nay, tôi vẫn chưa thu tiền thuê của em đấy! Vậy mà em lại nghĩ chúng tôi đến đây để cướp tài sản của em? Em có học toán không?”

“Tôi không biết số học, nhưng tôi không phải kẻ ngốc!” Bì Bì khoanh tay, trừng mắt nhìn họ. “Các anh dọn đến, chẳng qua vì muốn ăn thịt tôi thôi!”

Hạ Lan Huệ mỉm cười. Kim Dịch cũng cười. Hai người đều không nhìn được cùng cất tiếng cười to.

Bì Bì xụ mặt xuống, đưa tay ra: “Trả cái gương lại cho tôi.”

“Nếu là tôi ăn em, vậy chắc chắn sẽ không trả gương lại cho em đâu, Quan tiểu thư.” Hạ Lan Huệ nói: “Tôi đã ném nó đi rồi.”

“Ngoài cái đó ra tôi còn có...”

“Mỡ rồng, Thạch chiếu?” Hạ Lan Huệ cười nói: “Cái hộp đặt trong tủ trong phòng tắm kia?... Cũng ném luôn rồi.”

“Anh...”

“Rốt cuộc em có về nhà với tôi không?”

“Không!”

Hạ Lan Huệ không thềm nhiều lời, đi đến vác cô lên, sai bước về phía trước.

“Thả tôi xuống! Hạ Lan Huệ, mau thả tôi xuống! Anh là đồ hồ ly thối tha! Hồ ly đáng chết!” Bì Bì ra sức giãy dựa trên vai anh, kêu la inh ỏi, hét đấm đá lại cầu cào. Hạ Lan Huệ chẳng thềm đếm xỉa tới, chỉ lo tán gẫu với Kim Dịch.

“Bọn Đầu Hồ bang đến rồi?”

“Đích thân đại ca của chúng đem tiền trả lại.” Kim Dịch nói.

“Ừ!”

“Còn hỏi chúng ta một năm muốn biểu bao nhiêu, tôi nói một trăm vạn.”

“Không tệ.”

“Thả tôi xuống!” Bì Bì hét lên.

“Nhớ đừng làm lớn quá.” Hạ Lan Huệ dặn dò.

“Thả tôi xuống!” Bì Bì lại kêu.

“Biết rồi.” Kim Dịch đáp.

“Đề tôi xuống!” “Đề tôi xuống!” Mặc cho Bì Bì có kêu la thế nào, Hạ Lan Huệ vẫn coi như đang khiêng một bao bột, đi một mạch tới bia rừng. Bì Bì nổi giận há miệng cắn mạnh một cái vào vai anh.

“Á!” Hạ Lan Huệ đau đớn kêu, cuối cùng cũng thả Bì Bì xuống.

“Quan Bì Bì!” Tề ti đại nhân nổi cáu: “Tôi chưa cắn em thì thôi, sao em lại đi cắn tôi? Kim Dịch, cậu đói bụng rồi phải không?”

“Rất đói.”

Câu này không phải nói dối, Bì Bì cúi nhìn chiếc nhẫn trên tay, chiếc nhẫn có màu đỏ chói.

“Vậy cậu ăn cô ấy đi.”

Hạ Lan Huệ và Kim Dịch đồng loạt nhìn về phía Bì Bì, vẻ mặt rất nghiêm túc, hơn nữa, họ đều đang nhìn về phía bụng cô.

“Sao tôi lại không biết xấu hổ mà ăn một mình chứ?” Kim Dịch nói: “Hay là chúng ta cùng ăn đi?”

Hạ Lan Huệ thở dài: “Gặp phải một người phụ nữ không biết nghe lời, cách duy nhất để giải quyết rắc rối đó chính là xoi tái cô ấy đi.”

“Ngài nói rất đúng. Tôi không nhớ là đã ăn bao nhiêu...”

Hai người anh hỏi một câu tôi đáp một câu hết như đang tấu hài kịch. Bì Bì nghe mà tê dại cả đầu, khắp người run khan. Bì Bì vội vàng lấy trong túi ra một chai thuốc, ngửa đầu bỏ vào miệng hơn mười viên Ngưu Hoàng giải độc hoàn, nhai mạnh mấy cái rồi nuốt xuống. Sau đó, cô ném bình thuốc xuống đất: “Uống rồi, uống rồi đó. Dù các người có ăn tôi, Quan Bì Bì tôi cũng phải khiến các người ăn không ngon miệng, ăn phải ói ra, ăn không tiêu hóa được!”

Câu này không phải nói ngoa, hai người đàn ông đồng thời im lặng.

Bì Bì cảm thấy mình đã đe dọa được bọn họ. Đúng lúc đó, cô nghe bụng mình bắt đầu kêu. Cô tròn mắt nhìn hai người đàn ông đứng trước mặt. Mười viên Ngưu Hoàng giải độc hoàn này Tề ti đại nhân không thể tiêu hóa được, mình dĩ nhiên cũng không tiêu hóa được. Dạ dày quặn đau, cô ôm bụng thoái lui hai bước.

Hai người đàn ông kinh hoàng nhìn cô.

“Quan Bì Bì, em muốn làm gì thế?” Hạ Lan Huệ hỏi.

“Cô sẽ không... đi... ở trước mặt chúng tôi đấy chứ?” Kim Định thốt lên.

Bì Bì quả thật muốn khóc: “A, a, a... Hạ Lan Huệ, anh mau tìm WC giúp tôi đi...”

“Tìm WC thì không kịp nữa, giúp em đào một cái hố còn nhanh hơn đó.” Hạ Lan Huệ nói.

“Khéo ghê, tôi còn hai tờ khăn giấy đây này. Để lấy cho.” Kim Định nói.

Kể từ khi Hạ Lan Huệ giúp Bì Bì đào cái hố đó, Bì Bì cảm thấy, suốt cuộc đời này, cô sẽ không có cách nào ngẩng đầu lên trước mặt anh tava Kim Định được nữa. Vậy nên cô đành ngoan ngoãn đi theo sau Hạ Lan, ngược ngung không dám mở miệng nói chuyện, thậm chí cũng không dám đi gần anh ta. Nhớ đến khứu giác vô cùng nhạy cảm của Hạ Lan Huệ, cô có cảm giác... với anh ta, về bản chất, mình chính là một tòa WC di động. May mắn là cả hai người đàn ông đều không ai lấy việc đó ra để chọc ghẹo cô. Nhưng nó sẽ trở thành trò cười, suốt đời này... cũng đừng mong xóa sạch...! Bì Bì ngao ngán nghĩ.

Đi đến bia rừng, Bì Bì trông thấy Hạ Lan Huệ bước tới trước mở cửa chiếc xe Audi đậu bên kia đường. Cô ngẫm nghĩ một lúc, đột nhiên dừng lại, nói lớn: “Hạ Lan, Kim Định, nếu các anh đã nhất định phải ở trong ngôi nhà trên phố Nhân Đình, vậy thì cứ ở đi. Người của nhà họ Phương muốn đến đó ở cũng được. Dù sao, tộc Hồ của các anh cũng cần một nơi để tụ tập.”

“Vậy mới phải chứ,” Hạ Lan Huệ có phần dịu giọng hơn, bước đến xoa đầu cô: “Bì Bì, em giỏi lắm”

Bì Bì hất tay anh ra: “Các anh tới đó ở, còn tôi dọn đi. Mọi thứ ở đó đều thuộc về anh. Tôi chỉ có một yêu cầu duy nhất: từ giờ trở đi, anh không được quấy rầy cuộc sống của tôi nữa.”

“Hừ, em thật sự cho rằng, chúng tôi muốn quấy rầy em lắm sao?”

Bì Bì lấy ra một chiếc chìa khóa, ném sang cho anh: “Thứ mà anh muốn có chính là nó phải không? Cầm lấy đi. Anh đã cứu mạng tôi, tôi tặng chìa khóa cho anh đấy. Chúng ta coi như không ai nợ ai, coi như chưa từng quen biết nhau, được chứ?”

“Tốt thôi.” Hạ Lan lạnh nhạt nói: “Bì Bì, em chắc rằng từ nay về sau em sẽ không bao giờ đến tìm tôi nữa chứ?”

“Chắc chắn. Tề ti đại nhân, chúng ta hãy quên nhau đi!”

“Tạm biệt.” Hạ Lan Huệ tao nhã đưa tay bắt tay Bì Bì, “Quen biết em là vinh hạnh của tôi.”

“Tạm biệt, quen biết anh là tai họa của tôi.”

Hạ Lan Huệ không chút lưu luyến bước vào xe, chiếc xe lập tức phóng đi. Bì Bì quay người đi theo hướng ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Yêu Em 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Khi Bì Bì về nhà, bà nội đang ngồi đào tương đậu mới làm vào hũ thủy tinh. Từ lúc quay về thành phố C, Bì Bì chỉ gọi về nhà duy nhất hai cuộc điện thoại. Nguyên nhân thứ nhất, đó là vì sự xuất hiện đột ngột của Hạ Lan, khiến Bì Bì quá rối vui mừng, vội lo tìm cách giúp anh khôi phục trí nhớ, công việc đó đã chiếm hết thời gian của cô. Còn nguyên nhân thứ hai, là vì cô không muốn về nhà. Mặc dù trên danh nghĩa, Bì Bì đã là vợ của Hạ Lan Tĩnh Đình, nhưng ba mẹ cô chưa bao giờ gặp mặt người con rể này. Vì thế, họ luôn cho rằng cô bị người ta lừa đảo. Mới đầu, họ còn tin vào đủ thứ lý do

trên trời dưới đất mà Bi Bi bịa ra, nào là Hạ Lan phải ra nước ngoài công tác, việc kinh doanh của anh xảy ra trục trặc, hộ chiếu của anh có vấn đề, lịch bay bị hoãn vì gặp bão vv... Nhưng một năm sau, rõ ràng đã biết cô đang nói dối, nhưng sợ cô buồn nên chẳng ai vạch trần cô, chỉ không bao giờ nhắc đến người con rề ầy nữa.

Nếu người con rề ầy đã không xuất hiện, vậy thì tòa nhà ở khu Lục Thủy Sơn Trang – tiểu khu giàu có bậc nhất ở Thành phố C – sẽ thuộc về Bi Bi không phải sao, ít ra thì mẹ Bi Bi cũng cho là như vậy. Ngoặt ngoảnh, phố Nhân Đình cách quá xa trung tâm, nếu cả gia đình dọn đến đó ở, thì hằng ngày sẽ phải vào lại nội thành làm việc, đây là chuyện rất bất khả thi. Vì vậy, Mẹ Bi Bi thường xui Bi Bi bán tòa nhà đó đi, số tiền bán được đủ để mua tới mấy căn hộ cao cấp trong trung tâm. Một căn cho Bi Bi, một căn cho ba mẹ, số còn lại đem cho thuê, như thế cả nhà khỏi cần phải đi làm làm gì nữa. Không những thế, nếu đem số đó cô và tranh ảnh trong nhà đi bán, tiền kiếm được cũng đủ tiêu sài đến mấy đời. Nhưng tính thì nghe dễ dàng thế, chứ thực tế còn rất nhiều vấn đề nan giải. Nếu Bi Bi và Hạ Lan là vợ chồng hợp pháp, trước khi kết hôn hai người không hề ký kết bất cứ thỏa thuận nào, dĩ nhiên, một nửa tài sản của Hạ Lan sẽ thuộc về Bi Bi, Bi Bi có toàn quyền quyết định với chúng. Nhưng cậu ta đã biệt vô âm tín lâu như vậy mà vẫn không chịu về, một khả năng lớn là đã cưới vợ hai ở nước ngoài, thế thì vợ cả ở đây hiển nhiên là bị cho ra rìa. Mà biết đâu, cậu ta còn có con, ổn định cuộc sống luôn bên đó rồi cũng nên. Bi Bi chẳng qua vì muốn giữ thể diện, nên chết sống gì cũng không chịu thừa nhận sự thật mà thôi. Có nghĩ bằng đầu ngón chân cũng thấy suy luận ấy quá sức hợp lý. Một chàng công tử nhà giàu vì nhất thời xúc động mà cưới một cô gái nghèo về làm vợ, chẳng thêm đến ra mất cha mẹ vợ, cũng không đến nhà đám hỏi cầu hôn, cứ vậy mà im hơi lặng tiếng đi đăng ký kết hôn. Và thế là chẳng bao lâu sau, cậu ta liền mất tâm mất tích, cứ như bốc hơi luôn khỏi mặt đất này ầy. Dù là ở xã hội cũ, có muốn nạp thiếp cũng phải chuẩn bị chút gì đó dẫu là sơ sài chứ. Như vậy chẳng phải là công khai coi thường Bi Bi quá mức rồi hay sao. Một đứa con rề ầy như thế thì chẳng cần bận tâm làm gì, có tiêu tiền của cậu ta thì cũng... chẳng có gì đáng kể... Dù sao, cậu ta cũng có rất nhiều tiền. Mà có lẽ món bất động sản này chính là chút phí bồi thường của ả vợ nhỏ ở nước ngoài rút cho Bi Bi đó. Mẹ Bi Bi nói ra ý kiến của mình, giọng điệu có phần vui sướng vì trả được thù.

Nhưng đề nghị của bà ầy bị Bi Bi thẳng thừng bác bỏ. Do đó, mẹ cô quyết định đánh cuộc một phen, bà bỏ ra vài ngày, đem hết lời ngon tiếng ngọt lại lấy nước mắt ngăn nước mắt dài ra để khuyên nhủ con gái. Con à! Hãy đối diện với sự thật đi! Hãy chấp nhận việc mình bị đàn ông vứt bỏ đi! Đừng ôm bất kỳ hy vọng và ảo tưởng gì với cuộc hôn nhân này nữa!

Bi Bi nghe bà nói mà muốn lộn ruột lộn gan, nổi giận cãi nhau linh đình với mẹ, cái xong bèn cuốn quần cuốn áo dọn đến phố Nhân Đình. Từ đó, hằng tuần cô chỉ về nhà thăm gia đình đúng một lần vào dịp cuối tuần.

“Ôi cha ơi! Bi Bi con về rồi đấy à?” Vừa trông thấy cháu gái, bà nội lập tức bỏ ngang công việc đang làm, vui mừng đứng dậy.

“Bà nội.”

Bà nội nhìn ngắm Bi Bi, liền phát hiện cô có chuyện gì đó không bình thường, bà hỏi: “Con bị làm sao vậy? Sao sắc mặt lại tệ như vậy? Bệnh rồi à?”.

“Con thấy hơi khó chịu, nằm nghỉ một lát là ổn thôi.” Bi Bi yếu ớt nói.

“Thế thì mau đi nằm đi.” Bà nội liền đưa Bi Bi vào phòng. Hơn hai mươi năm qua, Bi Bi luôn ngủ cùng phòng với bà, tình cảm hai bà cháu rất nồng đậm. Sau khi Bi Bi dọn đến phố Nhân Đình, bà nội có đến ở với cô mấy tháng, nhưng không chịu nổi khí hậu trên núi, bệnh phong thấp của bà lại tái phát nên giữa chừng đã quay về nhà. Giường của Bi Bi vẫn còn đặt ở chỗ cũ, chưa bị bỏ đi, trên giường có đặt thêm hai cái thùng giấy. Bà nội vội vàng mở tủ lấy ga giường ra trải cho cô. Vừa mới trải xong Bi Bi liền đổ ập người xuống giường, khiến bà nội hoảng hồn một phen.

“Không có sốt mà.” Bà ướm tay lên trán Bi Bi, thấy trán cô chẳng những không nóng mà còn lạnh tanh. Nhưng trông sắc mặt Bi Bi, cả người toát mồ hôi lạnh, lại còn run rẩy, tim đập rất nhanh... đây chẳng phải triệu chứng bị bệnh thì là gì!

“Bi Bi, có khó chịu chỗ nào không con? Nội kêu ba con đưa con đi bác sĩ khám nha.” Bà nội định đi gọi điện thoại.

“Không sao đâu nội.” Bi Bi nhẹ nhàng nói, “Chỉ bị say xe một chút thôi, ngủ lát là sẽ khỏe ngay ầy mà.”

“Sao tự dưng lại say xe? Con có bị say xe bao giờ đâu chứ.”

“Con chỉ muốn nằm một lát...”

“Thôi được rồi. Để nội đi pha cho con ly nước gừng, uống một tí vào, giết hết vi khuẩn là sẽ ổn thôi.” Bà nội trở bước đi vào trong bếp.

Bi Bi cắn răng nằm nghiêng người một bên, cảm thấy cả lưng và cổ, giống như đang bị một rừng lửa thiêu đốt, đau đớn vô cùng. Cứ như ai đó đã lột da cô, hay là đang dùng hàng ngàn hàng vạn mũi kim châm vào đó vậy, đau đến không thở nổi.”

Con đau bắt đầu phát tác sau khi cô bước khỏi xe Hạ Lan được vài phút. Lúc đầu Bi Bi cũng không để ý lắm, cho rằng mình có thể chịu đựng được. Dù gì cô cũng đã bị “Vô minh chi hỏa” đốt chứ có phải lửa thường đâu. Hạ Lan cũng đã nói đấy thôi, người nào bị loại lửa này đốt, thì trên người không để lại dấu vết gì, chỉ có cảm giác đau đớn như bị bỏng thật. Nhưng sau khi Hạ Lan coi trời cho cô, cô không còn cảm thấy đau nữa. Bi Bi cứ chắc mẫm rằng, tuy vô minh chi hỏa đáng sợ thật đấy nhưng chỉ cần rời xa ngòi lửa là sẽ không có chuyện gì.

Bi Bi ráng nhịn đau lệch bộ hơn nửa tiếng đồng hồ trên đường, cuối cùng cô không chịu nổi nữa té xỉu bên vệ đường. Một bác tài tốt bụng đã đến đỡ cô dậy, đưa cô về tận nhà. Trên đường về, Bi Bi đau đớn cắn chặt hai hàm răng, đến nói chuyện cũng không còn sức mở miệng nữa. Bác tài thấy tội nghiệp, bèn đưa cho cô một chai nước suối. Bi Bi uống một ngụm to. Dòng nước mát lạnh vừa chảy qua cuống họng, vết bỏng trên lưng dường như có phần dịu bớt. Thế là cô bèn áp nguyên chai nước lạnh lên chỗ da đang nóng rực trên cổ. Nhờ “chườm đá” liên tiếp như thế, cô mới miễn cưỡng cảm cực được đến nhà.

Đã ba ngày trôi qua, tình trạng của Bi Bi ngày càng trầm trọng. Con đau hành hạ khiến thần kinh của cô trở nên hết sức mất cảm, cả đêm thức trắng

không ngủ được, không nhìn thấy ánh sáng, cũng không nghe thấy âm thanh gì, cứ nhìn thấy đồ ăn là buồn nôn. Cô bắt đầu sụt cân, sụt rất nhanh, người gầy rộc, hai xương gò má nhô cao, hốc mắt trũng sâu, cơ thể nhẹ tênh như chim én. Mồ hôi không ngừng túa ra. Ban đầu còn cố chịu, về sau thì bắt đầu nói mơ. Cả nhà đều lo lắng, định đưa cô đi bệnh viện, nhưng cô kiên quyết từ chối, thậm chí còn lớn tiếng uy hiếp lại. Ba cô muốn cưỡng chế bế cô ra khỏi giường, nhưng tay vừa đụng tới người Bi Bi, Bi Bi liền hét lên, tay quơ loạn xạ, chân đá bậy đá bạ.

Cứ giật co như thế thêm hai ngày nữa, Bi Bi liền rơi vào tình trạng nửa tỉnh nửa mê, mắt thì nhắm, nhưng đau quá không ngủ được, cũng không thể tỉnh táo lại được.

Mẹ cô ôm cô khóc lóc: “Bi Bi ơi, đừng cứng đầu nữa, mẹ đưa con đến bệnh viện khám!”

“Con không đi đâu... không có tác dụng gì đâu...” Bi Bi mơ mơ màng màng nói.

“Gia Lâm tới rồi.” Bà nội thông báo.

Bi Bi không còn sức để mở mắt xem nữa, chỉ cảm thấy trong phòng phảng phất một hơi thở xa lạ. Một người đàn ông im lặng đi đến bên cạnh cô, không hỏi han gì đã bế cô lên. Chỗ da thịt nào bị anh ta đụng tới đều bắt đầu nhứt nhối dữ dội, Bi Bi muốn hét lên, muốn quay lại giường, nhưng đã không còn sức để kêu.

“Bi Bi, em phải đi bệnh viện. Dù không thể chữa khỏi nhưng ít nhất cũng có thể tiêm thuốc giảm đau chứ!” Gia Lâm nói.

Ngừng lại nào! Giảm đau? Tiêm?

Đúng rồi! Tại sao không nghĩ đến thuốc giảm đau nhỉ?

Vì đã uống quá nhiều thuốc giảm đau, Bi Bi cho rằng thuốc giảm đau không có tác dụng, nhưng thuốc giảm đau để tiêm thành phần khác nhau đúng không? Biết đâu sẽ có hiệu quả thì sao?

Nghĩ thế Bi Bi không giãy dụa nữa, tự mình đứng xuống, để Gia Lâm dìu ra xe, chở đến bệnh viện.

Bác sĩ kiểm tra toàn thân Bi Bi một lúc rồi đưa ra kết luận, khu vực da bị đau không hề đổi màu, không bong nước, không mưng mủ, sưng tấy, nhiễm trùng, sinh nhiệt... không có bất cứ vết thương hoặc vết bầm nào. Nhưng theo miêu tả của Bi Bi, cơn đau này giống như bị bỏng cấp độ 2. Bác sĩ nghi ngờ dây thần kinh giao cảm của Bi Bi đã bị tổn thương, nhưng chính Bi Bi khẳng định cả họ nhà cô không ai có tiền sử mắc bệnh này. Triệu chứng này cũng không giống bệnh nào khác. Bi Bi không thể kể rõ sự tình, chỉ cầu xin bác sĩ tiêm thuốc giảm đau cho mình. Bác sĩ đồng ý tiêm, thuốc vừa tiêm vào, Bi Bi liền cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Nhưng cơn đau vẫn còn, có điều đã dịu bớt. Suốt quá trình đó, Gia Lâm không hề nói một lời, chỉ đứng im lặng một bên kiên nhẫn chờ bác sĩ kiểm tra cho cô xong xuôi. Sau đó anh cầm thuốc giúp Bi Bi, lái xe đưa cô đến một nhà hàng.

“Ăn chút gì nhé, em cần bổ sung thêm dinh dưỡng.”

Không bao lâu sau khi Hạ Lan ra đi, Gia Lâm từng cầu hôn cô, nhưng bị cô từ chối. Nhận được kết quả như vậy cũng không phải là điều bất ngờ với Gia Lâm, nhưng từ đó anh không nhắc gì đến chuyện yêu đương nữa, tập trung toàn bộ tinh thần và sức lực vào xây dựng sự nghiệp. Và anh đã nhanh chóng trở thành tân binh ưu tú trong giới bất động sản ở thành phố C. Cứ cách một khoảng thời gian, nhất là vào dịp lễ tết, Gia Lâm lại đến thăm Bi Bi. Nếu Bi Bi không ở thành phố C, anh sẽ thăm hỏi mọi người trong nhà cô, sau đó mời họ đi ăn bữa cơm, rồi biếu quà cho họ, thậm chí còn đưa họ ra ngoại thành chơi. Có lần ba Bi Bi bị sỏi mật, đúng lúc Bi Bi đi phương Bắc, thế nên tất cả mọi việc từ hộ tổng, đến nhập viện, phẫu thuật, tổng cộng mất hơn mười ngày, đều do một tay Gia Lâm quan tâm giúp đỡ.

Có thể nói như vậy, ngoài việc không làm chồng của Bi Bi ra, Gia Lâm đã làm hết trách nhiệm của một người con rể. Cả nhà chẳng một ai quan tâm đến nguyên tắc muốn giữ khoảng cách với Gia Lâm của Bi Bi, ngược lại họ ngày càng thân thiết hơn với người con rể đúng tiêu chuẩn này, thân thiết đến mức cả tiền gửi ngân hàng cũng rút ra hết, yên tâm giao cho Gia Lâm đem đi đầu tư.

Mối quan hệ kiểu ấy đã duy trì được mấy năm, những chuyện khó xử giữa đôi bên trong quá khứ cũng đã dần được thứ tha và quên lãng. Khi còn trẻ, ai mà chẳng phạm phải sai lầm? Bi Bi cũng đâu phải người thập toàn thập mỹ gì cho cam. Với thân phận hiện tại của Đào Gia Lâm, chịu nhận nhận xuống nước như vậy, cũng là đáng quý lắm rồi. Gia Lâm dùng một tấm lòng thành, dùng nghị lực và sự quyết tâm của mình giành lại cho mình một bàn thắng. Nếu lấy những điều ấy ra so sánh, tất cả những biểu hiện của Hạ Lan đều bị hạ thấp xuống dưới mức âm. Lâu dần, sự chênh lệch ngày càng rõ, bên nặng bên nhẹ, thắng thua đã bày ra trước mắt. Cuối cùng, một ngày nọ, cả nhà đã mở một cuộc hội ý nho nhỏ. Trước mặt Bi Bi, mọi người đều nhất trí yêu cầu Bi Bi chia tay Hạ Lan, sau đó cưới Gia Lâm.

Chao ôi, mọi người có biết giữa họ đã xảy ra những chuyện như thế nào đâu.

Bi Bi vừa lắc đầu vừa thờ dãi. Sau khi Hạ Lan ra đi, người mà Bi Bi không muốn gặp nhất chính là Gia Lâm. Nếu không vì Gia Lâm, Hạ Lan đâu có bị thương, nếu anh không bị thương thì đâu bị Triệu Tùng dễ dàng uy hiếp, cũng đâu thể biến mất ngay trước mặt cô như thế. Bi Bi có thể tha thứ cho sự phản bội của Gia Lâm, nhưng không thể tha thứ cho bản thân mình, ngay tại thời điểm nguy hiểm nhất lại lựa chọn hy sinh Hạ Lan, giữ lại Gia Lâm. Tất cả mọi bi kịch đều bắt nguồn từ một ý nghĩ sai lầm. Cô không quan tâm gì đến thế giới Hồ ly, cũng không biết trong thế giới đó đã xảy ra cái quái gì, cô chẳng tha coi Hạ Lan giống như những nhân vật kiểu như thần đèn trong truyện A la đánh. Bi Bi rất hận bản thân đã yêu Hạ Lan không đủ sâu, nhiều lúc cô còn cầu xin ông trời hãy trừng phạt chính mình đi.

Và thế là, hình phạt đã thực sự giáng xuống...

Đột nhiên, Bi Bi cảm thấy không thể hận nổi cái người tên Hạ Lan Huệ vừa xuất hiện đó. Thậm chí... cách biệt mấy ngày, cô có phần hơi nhớ anh. Nếu

cái giá phải trả để Hạ Lan quay về bên cô chính là việc cô phải chịu đựng vô minh chi hóa, cô bằng lòng trả giá.

“Gần đây... hình như em đang đấu tranh tư tưởng chuyện gì đó đúng không?” Gia Lâm hỏi. Anh gọi mấy món Bì Bì thích ăn, cố ý tránh các món hải sản, rau họ, thịt dê, măng các loại. Nhịn đói mấy ngày, cuối cùng không thể nhịn được nữa, Bì Bì không hề khách sáo ăn rất nhiều.

“Sao anh nói vậy?”

“Em thường hay lẩm bẩm một mình.”

“Thật không?”

“Mới này, em còn ra sức lắc đầu, giống như đang muốn bác bỏ chuyện gì đó vậy.”

Bì Bì mỉm cười.

“Còn đau không?” Anh nhìn cô, dịu dàng hỏi.

“Đỡ nhiều rồi, cảm ơn anh.”

“Hay là tìm một chuyên gia uy tín xem cho em?”

“Không cần đâu.” Bì Bì chỉ vào túi mình, “Mua nhiều thuốc giảm đau như vậy, đủ cho em dùng một thời gian dài.”

“Như thế chỉ mới trị được phần ngọn thôi, không thể giải quyết tận gốc. Anh sợ em dùng nhiều sẽ ỷ lại thuốc.”

“Yên tâm đi, em sẽ khỏe lại ngay thôi.” Bì Bì điềm tĩnh đáp.

“Bì Bì,” Gia Lâm đột nhiên nắm tay phải cô, đưa lên trước mặt cẩn thận kiểm tra. “Tay em... khỏi rồi ư?”

“Vâng, bỗng dưng khỏi rồi.”

“Vậy giờ em có thể lấy anh chưa?” Anh dừng ánh mắt trên mặt cô, nghiêm túc hỏi.

Lúc này, Bì Bì mới nhớ đến lý do mà mình đã dùng để từ chối Gia Lâm cả ngàn lần qua, và “Cơ thể khiêm khuyết” cũng là một trong số đó. Cô cười khổ, lắc đầu.

“Lẽ nào em thật sự định ở vậy một mình cả đời sao?”

“Gia Lâm, em không ở một mình, Em đã kết hôn rồi.”

“Đừng tự lừa dối mình nữa?” Anh khẩn thiết nói: “Nếu Hạ Lan Tĩnh Đình thật sự thích em, quan tâm đến em, anh ta có thể bất vô âm tín suốt mấy năm trời như vậy ư? Anh cảm thấy phân tích của nội rất đúng, Hạ Lan anh ta...”

“Anh không có tư cách đánh giá chồng em.” Bì Bì lạnh lùng cắt đứt lời anh: “Dù cho Hạ Lan Tĩnh Đình có một trăm năm nữa không về, anh ấy cũng yêu em.”

Gia Lâm im lặng nhìn Bì Bì, cảm thấy cô đã rơi vào ma chướng, không nén được tiếng thở dài.

Nhìn thấy bộ dạng thất vọng của Gia Lâm, Bì Bì liền mềm lòng, cảm thấy mình hình như hơi tàn nhẫn, bèn mỉm cười nói: “Trái lại anh đó, Gia Lâm, anh nên lập gia đình đi. Ba mẹ anh đều đang mong chờ bé cháu đấy.”

“Quan Bì Bì, không phải em anh sẽ không cưới ai hết. Nếu em không lấy anh, anh sẽ suốt đời không kết hôn.”

“Em phải nói bao nhiêu lần nữa anh mới chịu tin đây? Em đã lấy chồng rồi!”

“Vậy thì anh sẽ cố sống lâu hơn anh ta, anh sẽ đợi đến ngày anh ta chết trước.”

Bì Bì đang gấp một miếng thịt luộc, đưa đưa lên lưng chừng, nhưng ngừng một lúc lâu không dứt vào miệng. Trong lòng nghĩ, Đào Gia Lâm bị sao vậy, yêu đương chứ có phải đánh lộn đâu, có cần càng đánh càng hăng quyết một sống một chết như vậy không? Ôi, sao cuộc sống luôn đem đến nhiều chuyện bất đắc dĩ như vậy!

Thật ra, mấy năm nay, nội dung những cuộc trò chuyện giữa hai người phần nhiều đều na ná như thế. Không ai có thể thuyết phục được ai, tóm lại là Gia Lâm quyết tâm không từ bỏ Bì Bì, bất kể cô có nói “No” bao nhiêu lần cũng không hề có tác dụng. Những lần trước đó, Bì Bì có thể dùng cách im lặng hoặc lảng sang chuyện khác để tạm dừng cuộc chiến. Nhưng hôm nay, không rõ là do bị vô minh chi hóa thiêu đốt nên đầu óc cô hòng cả rồi, hay là do đột nhiên nhớ đến Hạ Lan, Bì Bì quả quyết nói: “Anh không chờ được ngày đó đâu.”

Hơi thở của Gia Lâm gián đoạn một lúc.

Bì Bì ngẩng lên nhìn thẳng vào anh, chầm chậm nói tiếp: “Hạ Lan Tĩnh Đình đã quay về rồi.” Còn một câu nữa mà cô không nói, đó là: anh ấy không phải con người, chắc chắn anh ấy sẽ sống lâu hơn anh.

Quả nhiên, Gia Lâm nghe xong câu đó thì rơi vào im lặng, im lặng nhìn Bì Bì ăn xong, im lặng đưa cô về đến nhà. Suốt quãng đường, anh không nói một câu, mãi đến lúc tạm biệt, Gia Lâm mới nói: “Anh ta đã quay về cũng chẳng sao. Lúc này đây, anh muốn đoạt lại em từ tay anh ta.”

“Gia Lâm...”

“Hạ Lan và anh đều từng rời xa em, nhưng thời gian anh ta xa em dài hơn anh. Đó là chưa tính đến thời gian chúng ta quen nhau.” Gia Lâm áp tay lên mặt Bì Bì: “Anh có cơ hội dành phần thắng.”

“Anh thôi đi...”

“Nếu tranh giành với một người không tồn tại, anh có thể thua.” Gia Lâm thân nhiên nói: “Nhưng anh ta đã trở về, sự việc trái lại càng dễ dàng hơn.”

Bì Bì càng nghe càng trở nên hồ đồ.

“Anh ta đã về, em bị bệnh như vậy, nhưng đã mấy ngày rồi, anh ta chưa từng đến thăm em một lần. Bì Bì, em không thấy kì lạ sao?”

“Không thấy.” Bì Bì già mồm nói.

“Tại vì anh ta không yêu em.”

Bì Bì nhìn Gia Lâm bằng ánh mắt oán hận, nói một tiếng “Tạm biệt”, rồi đóng sầm cửa lại.

Tối đó, dưới tác dụng kép của thuốc ngủ và thuốc giảm đau, Bì Bì rốt cuộc cũng ngủ được một giấc trọn vẹn. Nhưng đến mờ sáng, lại bị cơn bóng râm toàn thân đánh thức. Số lượng thuốc giảm đau có hạn, không thể uống lung tung, Bì Bì vừa phải chịu đựng đau đớn, vừa phải suy nghĩ xem sau này phải làm sao.

Không còn nghi ngờ gì nữa, cô có thể sẽ chết trong một tương lai không xa nếu Vô minh chi hỏa cứ tra tấn cô thế này. Đã thế, cô còn giao chiếc chìa khóa cho Hạ Lan Huệ, đồng nghĩa với việc giao ra tất cả tài sản trong ngân hàng của mình cho anh. Nếu đã không định nương tựa vào Gia Lâm, cô cần phải có nguồn thu nhập. Bì Bì nhớ đến cửa hàng hoa. Chính Bì Bì đã mở tiệm hoa đó, sau một thời gian dốc hết tâm huyết vào gây dựng, việc làm ăn buôn bán ngày càng đi vào ổn định, thu nhập của cửa hàng được cô và Tiểu Cúc đổi thành cổ phần, số tiền đó để sống tạm qua ngày cũng không thành vấn đề. Nếu đã lật bài ngửa với Hạ Lan, lại từ chối Gia Lâm, Bì Bì không thể lại mất đi Tiểu Cúc. Nghĩ như thế, cô bèn ngồi dậy, lấy thuốc cất vào túi, rửa mặt qua quýt rồi đi đến tiệm hoa.

Taxi đưa Bì Bì đến trước “Hoa vô khuyết”. Cửa tiệm đã mở, hoa cỏ đã dọn ra. Tiểu Cúc đang định thay nước trong thùng, vừa ngẩng lên đã trông thấy Bì Bì, cô ấy sững sốt, nhưng không lên tiếng, trên đầu còn cài một đóa hoa trắng.

Bì Bì bước đến ngồi xuống bên cạnh cô ấy, tiện tay cầm lấy cây kéo, rút một cành hồng trong thùng ra, làm việc y như ngày trước. Tiểu Cúc trừng mắt nhìn cô, nói: “Cậu tới đây làm gì?”

“Đi làm.”

Câu này khiến Tiểu Cúc không thể phản bác. Theo lý mà nói, Bì Bì là người đã mở ra cửa hàng hoa này, dĩ nhiên cô là người giữ cổ phần lớn nhất, Tiểu Cúc chỉ là cộng sự mà thôi.

“Hôm rày buôn bán tốt chứ?” Bì Bì hỏi.

“Rất tốt.”

“Bang Đầu Hổ thì sao? Có đến làm phiền cậu không?”

“Bọn chúng đã rút khỏi vùng này rồi.”

“Hả?”

“Gần đây không ai trông thấy bọn chúng nữa.”

Bì Bì không muốn hỏi nhiều, cô biết Hạ Lan và Kim Dịch hẳn là đã có hành động gì đó.

“Tiểu Cúc.”

“Cậu không còn là bạn của tôi nữa.” Tiểu Cúc lạnh lùng nói: “Chẳng qua cậu vẫn là chủ tiệm, tới đây làm việc là quyền của cậu. Muốn tôi rời khỏi đây cũng được, cậu chỉ cần nói một tiếng thôi.”

Tân Tiểu Cúc trước nay thích mềm không thích cứng, càng tranh cãi với cô ấy thì chỉ làm cho mọi việc khó khăn hơn mà thôi. Vì vậy, Bì Bì cười cười: “Tiệm hoa này, coi như là chúng ta cùng nhau kinh doanh, hơn nữa đã phân công công việc rồi, cứ theo đó mà thực hiện thôi.”

Tiểu Cúc đưa cho Bì Bì một tờ đơn đặt hàng: “Đây là hoa và địa chỉ hôm nay phải giao tới.”

Bì Bì vốn định nói trong người đang khó chịu, nhưng nhìn vẻ mặt của Tiểu Cúc, cảm thấy nếu nói thế sẽ khiến cô ấy cho rằng mình muốn khó dễ, vì vậy bèn gạt đầu. Cô liếc qua địa chỉ, số 88 đường Phở An, cao ốc Rino Group, 30 tầng, ba trăm bó hoa hồng, đưa đến văn phòng từng tầng, mỗi phòng một bó. Bì Bì nhẩm tính sơ qua, ba trăm bó hoa hồng, mỗi bó mười một cành, tính ra là ba nghìn ba trăm cành, bắt họ đặt trước, chờ về, chia ra, cắt tỉa, đóng gói, trang trí xong thì có mà mệt chết. Trong một thời gian ngắn phải làm xong bao nhiêu việc như vậy, còn có những việc khác nữa, chắc hẳn Tiểu Cúc đã phải bận rộn suốt một đêm. Minh đã không giúp đỡ được gì cho cậu ấy, chỉ đi đưa hoa thôi cũng xem như quá nhẹ nhàng.

“Số 88 đường Phở An là cao ốc Phở An đúng không, sao lại là Rino?” Bì Bì hỏi.

“Vẫn là cao ốc đó, mới bán cho công ty khác nên đổi tên, không biết đọc như thế nào, nhưng mọi người gọi tắt là R&G.”

“Đặt hoa nhiều như vậy, có hoạt động gì sao?”

“Tôi cũng không rõ, chắc là để trang trí công ty mới. Hôm trước nhận được đơn đặt hàng, họ còn nói nếu làm tốt, có thể còn tiếp tục đặt nữa.”

“Ồ vậy thì tốt quá, đúng là một khách hàng vip!” Bì Bì mới cười một cái đã cắn chặt răng. Xem ra cơ thể bắt đầu bị lờn thuốc rồi, lưng cô rát như bị lửa đốt. Bì Bì cố nhịn, giả vờ như không có chuyện gì đem hai thùng hoa thật to đặt lên xe đạp, cột chặt. Ba trăm bó hoa hồng cô phải chờ đến mấy chuyến, cũng may đường Phở An ở gần đây. Bì Bì lấy nước lạnh vỗ vỗ lên mặt, đạp xe đạp chạy vút đi.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Yêu Em 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Đường Phở An là khu phố tài chính của thành phố C. Điểm nhấn của trục đường này chính là tòa cao ốc Phở An. Đó là một tòa nhà cao năm mươi tầng, được bao bọc hoàn toàn bằng kính, màu xanh nhạt. Bên ngoài viền một lưới thép màu bạc dọc theo từng tầng lầu. Đứng giữa các công trình kiến trúc sử dụng tông xám làm chủ đạo, tòa nhà trở nên vô cùng nổi bật. Vào ban ngày, khi trời nắng, màu xanh của lớp kính gần trùng với màu trời, tương tự như cả hai đang hòa lẫn vào nhau. Thậm chí có thể nhìn thấy những đám mây trắng bồng bênh trên mặt kính. Vào ban đêm, cả tòa nhà thấp điện sáng choang, ánh đèn màu rực rỡ được những tấm kính khúc xạ phát ra muôn ngàn đốm sáng xanh li ti lấp lánh, kết hợp với dải đèn vàng óng ánh trên cây cầu vượt hình cánh cung kế bên tạo thành một quang cảnh hết sức thú vị. Nếu được chụp lại in thành bưu thiếp, thì đây sẽ là tấm bưu thiếp đại diện cho thành phố C.

Bì Bì hiểu rõ nơi này, là bởi vì phần lớn khách hàng của tiệm hoa đều xuất phát từ đây. Công ty của Gia Lâm cũng nằm trên con đường này. Đạo trước, cứ cách mấy ngày, Bì Bì lại phải giao hoa đến tòa cao ốc Phở An. Trong cao ốc có ba công ty lớn, vì vậy thường xuyên tổ chức các hoạt động. Tòa cao ốc được xây theo kiến trúc hiện đại, tất cả trang bị kỹ thuật bên trong đều thuộc hàng cao cấp nhất thành phố C. Vừa bước vào cửa, sẽ lập tức bị choáng ngợp trước nội thất vô cùng xa hoa lộng lẫy. Đặc biệt, ngay giữa đại sảnh có treo một chùm đèn pha lê kiểu Châu Âu, nghe đồn giá của nó lên tới cả nghìn vạn. Bốn chữ “Cao ốc Phở An” ngay trước lối vào chính đã bị thay thế bởi cụm từ “Rino Group” màu xám bạc. Chín chữ cái tiếng Anh theo font chữ La Mã này có lẽ là phần khiêm tốn nhất ở đây. Bì Bì nhìn sơ lượt những người ra vào tòa nhà, hầu hết họ, nam giới thì mặc âu phục thắt cà vạt cùng một màu, dù là nhân viên vệ sinh cũng không ngoại lệ. Nữ giới thì mặc váy công sở, áo vét, mang giày cao gót, tác phong vô cùng chuẩn mực. Bì Bì nhìn lại chính mình, cô bị bệnh đã mấy ngày, cũng là mấy ngày không chăm chút sửa soạn, hiện tại trên người đang mặc một chiếc váy jean, một chiếc áo sơ mi, chân mang giày thể thao, cộng thêm một mái tóc bị gió thổi bù xù trên đầu, phong cách chẳng có một chút ăn nhập gì với vẻ nguy nga tráng lệ của tòa nhà cả. Nhưng cô chẳng để ý nhiều, bê thùng hoa bước thẳng đến quầy lễ tân. Đến trước quầy mới phát hiện nữ tiếp tân đã bị thay đổi. Cô nàng trước mặt nhan sắc hoàn toàn đủ tiêu chuẩn để đóng vai các nữ hot girl chân dài. Cô ấy nhìn Bì Bì, miệng tươi cười hết sức ngọt ngào.

“Chào cô, tôi ở tiệm hoa giao hoa đến.”

Bì Bì đưa tờ giấy hẹn trước cho cô ta, cô ta nhìn sơ qua rồi hỏi: “Cô tên gì? Tôi đăng kí giúp cô nhé.”

Hồi trước, mỗi khi đến đây, tiếp tân luôn đưa cho Bì Bì một mẫu đăng kí để Bì Bì tự ghi. Lần này nữ nhân viên lại đích thân ghi, Bì Bì cảm thấy thái độ phục vụ của công ty mới này quả là vượt lên một đẳng cấp khác.

“Tôi họ Quan, tên Quan Bì Bì, ở cửa hàng Hoa Vô Khuyết.”

Cô nàng nhân viên ghi xong, đoạn gạt đầu ra hiệu cho cô: “Thang máy ở phía bên kia, cô có thể lên rồi.”

Bì Bì ngập ngừng, tò mò hỏi: “Cho hỏi công ty Rino Group kinh doanh lĩnh vực gì vậy ạ?”

“Vận tải đường thủy viễn dương.”

“Ồ, thần bí quá.”

Nhưng có thần bí thì cũng chẳng liên quan đến mình, Bì Bì bê thùng hoa vào thang vào thang máy, bắt đầu giao từ văn phòng tầng hai mươi.

Công ty mới không khí cũng mới. Bì Bì đưa hoa đến từng phòng, cắm hoa vào lọ, thay nước xong xuôi, sau đó mới giới thiệu sơ qua về cách giữ hoa tươi lâu cho nhân viên trong văn phòng, cuối cùng mới nhờ một nhân viên kí nhận. Lúc đến lặng lẽ, lúc về cũng lặng lẽ, không hề làm ảnh hưởng đến công việc của bất cứ ai. Những nhân viên văn phòng này cũng vô cùng lịch sự, ai gặp cô cũng cười chào, nhận hoa xong đều nói cảm ơn. Bì Bì nghĩ bụng, nếu mấy lọ hoa này cứ cách vài ngày lại thay mới, công việc làm ăn của Hoa Vô Khuyết sắp tới hẳn là sẽ khá khấm. Càng nghĩ, cô càng cảm thấy mình không thể để xảy ra sơ xuất gì với khách hàng thượng đế này được. Vì vậy, thái độ phải hết sức niềm nở, lời nói phải vô cùng nhỏ nhẹ ảm áp, miệng cười phải thật tươi, ai hỏi gì đều phải trả lời, phục vụ phải thật là chu đáo.

Tầng nào cũng như thế, đến khi lên tới tầng thứ năm mươi, lưng Bì Bì đã đau như là bị điện giật. Cơ mặt thì cứng lại vì cười. Mồ hôi bắt đầu túa ra. Bước chân bắt đầu nhẹ bẫng. Đầu óc choáng váng mơ hồ. Nhưng vì mỗi làm ăn này, cô không thể không cố chắn chỉnh lại tinh thần, lấy lại nụ cười trên mặt, đưa hoa đến từng văn phòng. Sau khi giao hoa đến văn phòng cuối cùng của tầng thứ năm mươi, Bì Bì không thể cầm cự được nữa, nhưng còn tới hai tiếng mới đến giờ uống thuốc. Vì vậy, cô đi vào nhà vệ sinh, xả nước lạnh tạt lên mặt, sau đó nâng cao bó hoa hồng trước ngực, miễn cưỡng tiến lên.

Tiếp đón cô là một nữ thư kí vô cùng xinh đẹp, với ngoại hình có thể trở thành người mẫu ảnh bia cho các tạp chí thời trang. Bì Bì phát hiện, cô ta chỉ trang điểm một lớp nhạt, gương mặt đã trở nên hoàn mỹ không chút tí vết. Cô ta dùng một thái độ vô cùng bình tĩnh, nhẹ nhàng nói: “Cô là Quan Tiểu thư phải không?”

Bì Bì kinh ngạc: “Cô biết tôi sao?”

Cô thư kí cười khê, đáp: “Tôi chính là người đã gọi điện đặt hoa, cửa hàng thông báo sẽ có một người là Quan tiểu thư giao hoa đến.”

Bì Bì đặt bó hoa hồng lên bàn trước mặt cô ta: “Tôi đã giao xong các phòng rồi, đây là bó cuối cùng. Nếu cô có sẵn bình, tôi có thể cắm giúp cô.”

Cô thư kí nói: “Cảm ơn rất nhiều. Nhưng chỗ này của tôi không có bình, cô vui lòng cắm hoa vào bình hoa trong văn phòng giúp tôi.”

Bì Bì nhìn cô ta một cái, rồi cất bước tiến về phía trước, bỗng nhiên cả người lao đảo, suýt nữa đã ngã úp xuống đất. Cô thư kí vừa hay đỡ kịp: “Quan tiểu thư, cô có cần uống chút nước không?”

“Không cần đâu, cảm ơn cô.”

Nhìn dáng vẻ không còn chút sức lực nào của cô, cô thư kí bèn giành bước lên mở giúp cô cánh cửa nặng trĩu. Cửa vừa hé ra, một làn hơi lạnh lập tức ủa ra. Thì ra phía sau cánh cửa là một hành lang. Hành lang hơi cong về phía bên trái, trông vô cùng tĩnh mịch và âm u. Bì Bì không kim lòng được hỏi: “Cho hỏi, đưa đến văn phòng nào vậy ạ?”

“Trên tầng này chỉ có một văn phòng duy nhất. Cô đi thẳng, mở cánh cửa tiếp theo.”

Bì Bì bị cơn đau hành hạ sắp chịu hết nổi, cô rất muốn chạy thật nhanh vào, vứt bó hoa trong đó, sau đó tìm đại một góc nào nằm xuống nghỉ. Có nằm nghỉ nửa tiếng thì may ra mới có sức đứng lên. Nghĩ vậy, cô bèn gia tăng nhịp bước, kéo cánh cửa thứ hai ra bước vào trong.

Đây là một văn phòng rất rộng, cả ba mặt đều bằng kính. Ánh mặt trời vàng ươm, ảm áp, chiếu xuyên qua tường kính đậu lên trên đầu vai. Xa xa, xe cộ ngược xuôi tấp nập từng dòng, đông như một đàn kiến li ti đang bò. Hón một nửa thành phố C trải rộng ngay trong tầm mắt. Bì Bì có cảm giác như đang đứng trên mây. Thật ra thì mặt tường còn lại cũng bằng kính, nhưng đằng sau là một bể cá dài đến mười thước, cao hai thước. Bì Bì là người kinh doanh hoa cảnh, vẫn thường hợp tác giao thiệp với các cửa hàng trong chợ Hoa Điều. Bể cá loại gì, cá loại gì mà cô chưa từng gặp chứ. Các loại bể thông thường bên trong đều có rong biển, trúc điệp lan, thủy cầm, cò hoàng quan, kim ngư tảo... cộng thêm vài hòn giả sơn, mấy nhánh san hô, cùng với các loại cá vàng hoặc cá cảnh đủ màu sắc. Nhưng trong bể cá này chỉ nuôi một đàn sứa trong suốt, tới mấy mươi con. Chúng đang sử dụng một tư thế bơi tuyệt đẹp, nhẹ nhàng từ tốn di chuyển theo dòng nước. Dưới ánh điện xanh lam, chiếc mũ xòe tròn như một cái ô, phát ra những tia sáng long lanh huyền ảo. Bì Bì lập tức bị những sinh vật thần bí này thu hút. Châm chú nhìn ngắm một lúc lâu, cô mới phát hiện ra có một người đàn ông mặc âu phục màu tro sậm đang đứng bên bể cá, xoay lưng về phía cô.

Ngay lúc ấy, Bì Bì chợt nhận ra cơn đau trên người mình chẳng hiểu sao đã hoàn toàn biến mất. Cô nghĩ bụng, nhân lúc sức lực vẫn còn nhanh chóng làm xong việc, tốt hơn hết là đừng làm phiền đến người ta. Nhưng cô đảo mắt khắp phòng mà chẳng thấy cái lọ hoa nào, cô đành đành hắng một tiếng, cất giọng hỏi: “Tiên sinh, tôi đến giao hoa, cho hỏi bình hoa ở đâu ạ?”

Một mùi dương xỉ trong núi sâu quen thuộc thoảng tới. Người đàn ông trước mặt chậm rãi quay lại, nửa cười nửa không nhìn cô, chào hỏi: “Em vẫn khỏe chứ, Quan Bì Bì?”

Bì Bì đứng hình hai giây mới có phản ứng, rằng người đang đứng trước mặt mình chính là Hạ Lan Huê.

Thật ra, ban nãy cô đã cảm thấy bóng lưng này quen quen, nhưng thời gian cô và Hạ Lan ở bên nhau không lâu nên cô không chắc. Hạ Lan lại rất ít khi xoay lưng lại với cô. Hơn thế, Hạ Lan không thích mặc âu phục, dù trong những trường hợp bắt buộc phải mặc, thì anh cũng không mang giày da. Nhưng Hạ Lan Huê hiện tại, toàn thân diện tây trang đứng tiêu chuẩn, nhìn chất liệu và đường may cũng biết là thuộc hàng chất lượng xa xỉ. Bộ tây trang nghiêm túc và trang trọng như vậy nhưng khoác trên người anh lại toát ra một vẻ tùy tiện và nhân nhả, như thể đó không phải là quần áo mà đó chính là làn da thứ hai của anh vậy.

Bì Bì ngăn người nhìn anh một lúc lâu, không biết phải nói gì. Tề ti đại nhân thật là anh tuần biết bao. Sự anh tuần mà chỉ có những lúc hai người xa cách nhau mới cảm thấy. Không phải do khoảng cách sản sinh ra vẻ đẹp, mà vẻ đẹp cần phải có khoảng cách mới có thể quan sát được.

“Hạ Lan tiên sinh, anh để bình hoa ở đâu?”

“Từ tầng hai mươi đưa lên đến tầng năm mươi, em không biết một là gì sao? Không muốn ngồi nghỉ một lát à?” Anh chỉ vào bộ sofa trước mặt.

“Không cần!” Bì Bì đặt bó hoa đang cầm vào tay anh, cô nghĩ bụng, phải mau chóng rời khỏi đây thôi. “Tôi còn có việc phải làm.”

Tề ti đại nhân mỉm cười đầy thâm ý, bước đến bên cạnh tủ rượu, nâng một ly rượu lên, thản nhiên uống một hớp: “Suýt nữa thì quên mất, với em thì nhịn đau cũng là một công việc... Một công việc vô cùng gian nan.”

Anh nâng ly rượu, đi đến ngồi xuống sofa, không thèm nhìn cô một cái, chỉ khẽ phát tay, ý nói nếu không muốn ở lại nữa, thì mời em đi đi cho.

Câu nói của anh đã chạm ngay chỗ đau của Bì Bì, hơn nữa giọng điệu nghe có vẻ như rất hạnh phúc khi người khác gặp tai họa. Máu nóng của Bì Bì lập tức vọt lên tới não, cô vốn đang định xách thùng đựng hoa bước ra, nghe anh nói thế lập tức hầm hầm đi đến trước mặt anh, cao giọng nói: “Hạ Lan Huê, đừng nói con đau mà tôi phải chịu có liên quan đến anh đấy!”

“Lẽ nào lúc trước em chưa từng được Tề ti đại nhân chữa bệnh cho à?”

“Nói vậy là ý gì?”

“Chỉ cần em ở bên tôi, hoặc chỉ cần đứng gần tôi thôi, em sẽ không bị Vô minh chi hỏa hành hạ nữa.”

“Vậy xin hỏi, anh đang dùng phép thuật gì đó khống chế tôi sao?” Bì Bì quát lên: “Hạ Lan Huê, có phải anh rảnh rồi quá đúng không!”

“Không phải rảnh rồi, mà là đang chữa bệnh.”

“Bắt tôi giao hoa đến mấy trăm văn phòng của mấy chục tầng lầu cũng là ý của anh đó hả, anh đang giỡn mặt với tôi đấy à?”

“Làm ơn hãy hiểu, đó là tôi đang kéo dài mạng sống giúp em đấy.”

“Đồ lưu manh! Đồ vô lại! Đồ vô liêm sỉ!” Bì Bì mắng to: “Lúc tôi đưa chìa khóa cho anh, anh đã đồng ý không quấy rầy cuộc sống của tôi nữa mà! Anh nói lời chẳng giữ lời gì cả!”

“Tôi quấy rầy cuộc sống của em lúc nào?” Hạ Lan Huê bỗng đứng dừng, nhìn Bì Bì đang hùng hùng hổ hổ: “Tôi đến tìm em sao?”

“Thế con đau mà tôi phải chịu là gì! Anh hãy làm nó biến mất ngay cho tôi!”

“Đau đớn trên người em là do em tự chuốc lấy đấy chứ, có liên quan gì đến tôi? Loại vô minh chi hỏa đó, ngay cả tộc Hồ nhìn thấy nó còn tránh xa như tránh quỷ, huống hồ là con người?” Bì Bì càng tức giận, Hạ Lan Huê càng cười hết sức sáng khoái.

Lý lẽ mà anh nói quả thật không sai, lửa giận trong lòng Bì Bì bị những lời của anh làm nghẹn ứ trong ngực không thể nào phát tác ra được, cô bậm môi: “Nói đi, điều kiện để tôi thoát khỏi đau đớn là gì?”

Tình hình đang phát triển theo hướng anh mong muốn, đôi mày của Tề ti đại nhân liền giãn ra: “Bì Bì, em bằng lòng làm băng nô của tôi không?”

Cái gì? Từ vợ chính thức hạ cấp xuống làm tiểu tam? Bì Bì giận sôi người, nhảy dựng lên, không hề suy nghĩ đã tung một nắm đấm vào ngay mũi Hạ Lan Huê.

“Vèo!” Hạ Lan Huê nhanh nhẹn nghiêng đầu né tránh, cổ tay cô bị anh chụp lấy. Bì Bì định ra tiếp cú đấm thứ hai, Hạ Lan Huê đã bắt được cả hai tay cô khóa lại phía sau, mặt anh áp sát mặt cô. Bì Bì cố giãy dụa nhưng không có tác dụng. Anh nhìn cô, chậm chậm nói từng chữ một: “Lại muốn động chân động tay? Nói chuyện bình thường không được à?”

Giọng nói của Tề ti đại nhân vô cùng bình thản, lãnh đạm, trầm bổng du dương, nghe êm tai không thua gì giọng của các diễn viên lồng tiếng.

“Tôi tuyệt đối không bao giờ làm băng nô của anh!”

“Quan Bì Bì, tôi có phải là phu quân chí tôn vô thượng của em không?”

“Không phải!”

“Em có nghe lời tôi không?”

“Không nghe!”

“Vậy em còn muốn sống nữa không?”

“Có chết, tôi cũng sẽ cắn anh chết trước!”

Tề ti đại nhân đã nổi giận.

Anh bất thành linh chặn miệng cô lại, hôn xuống môi cô. Bì Bì vừa lắc đầu vừa vùng vẫy, cô muốn cắn lên mũi anh nhưng không cách nào cắn tới, môi bỗng nhiên nhói đau, cô ngượng lại lại bị Tề ti đại nhân cắn một phát.

Hạ Lan Huệ thả tay cô ra, Bì Bì đưa tay lau miệng, máu rướm cả ra. Cô giờ cao nắm đấm, hung dữ nhìn anh trong tư thế đề phòng. Hạ Lan Huệ cười nhạt, nói lỏng cả vạt vút lên sô pha, một tay đưa ra túm cô kéo đến trước mặt anh.

“Cho em một cơ hội cuối cùng, Quan Bì Bì.” Anh nói: “Em có bằng lòng làm bằng nô của tôi không?”

“Không!”

“Thà chết cũng không?”

“Có chết một ngàn lần cũng không!”

Anh bất mãn cau nhàu một tiếng trong cổ, hệt như đang cố nuốt xuống cơn kích động muốn ăn tươi người nào đó. Kế đó, anh ngồi xuống, bắt chéo chân, nhìn chăm chăm vào đàn sứa đang im lặng trôi lơ lửng trong bể cá, nói: “Vây em có thể đi chết được rồi đó.”

Bì Bì quay người, đầu không thèm ngoảnh lại, nhanh chóng bước đi, rời khỏi đó.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Yêu Em 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Thang máy đi từ tầng năm mươi xuống, thoát một cái đã xuống tới tầng trệt. Bì Bì cũng từ thiên đường rơi thẳng xuống địa ngục. Vừa cất bước rời khỏi thang máy, cơn đau đốn trên lưng liền bắt đầu hoành hành. Cô cắn chặt hai hàm răng, băng thật nhanh qua sảnh. Một cô gái áo xanh đi ngang qua, ngoái đầu nhìn cô bằng ánh mắt kì lạ. Bì Bì chợt cảm thấy trên môi ướt, cô sờ tay lên thử rồi đưa xuống nhìn, phát hiện trên đầu ngón tay có dính máu, một vết đỏ tươi. Cô vội lấy khăn giấy ra chấm. Vết thương bị Hạ Lan Huệ cắn lúc nãy, tuy không sâu, cũng không đau lắm, nhưng máu cứ ứa ra từng giọt, giống như mủ của thân cây cao su bị rách vỏ, chảy liên tục không ngừng. Bì Bì chợt nhớ ra một chuyện, vết thương do Thiên hồ cắn rất khó lành. Năm đó, khi Hạ Lan bị cắn, vết thương của anh cũng chảy máu suốt mấy tháng ròng, cuối cùng vì thế mà mất mạng. Hôm nay cô bị anh cắn lại, ông trời cũng coi như công bằng.

Với tình trạng đau đốn hiện tại, Bì Bì ước chừng mình không thể cỡi xe đạp quay về tiệm được, cô bèn đổi phương án sang đi taxi về.

Mọi việc ở tiệm vẫn diễn ra bình thường, một vài vị khách đang lựa hoa, Tiểu Cúc thì đang bận tính toán sổ sách.

Bì Bì mơ mơ màng màng bước xuống xe, lê từng bước từng bước đến trước cửa tiệm. Tiểu Cúc đang làm việc, ngẩng đầu nhìn thấy cô, liền hoảng hốt bỏ sổ sách xuống chạy tới đỡ cô: “Cậu bị sao vậy?”

Bì Bì cảm thấy trong lòng rất ấm áp, mặc dù bây giờ không còn là bạn bè, nhưng dẫu sao cũng thân thiết với nhau bao năm, nhìn thấy mình phải chịu đựng đau đớn, cô ấy vẫn không nở lòng bỏ mặc, giọng có phần đề lộ sự lo lắng quan tâm. Bì Bì cố kìm những giọt nước mắt đã trào đến khóe mi, ngẩng đầu lên, gương gao mỉm cười với Tiểu Cúc: “Mình hơi khó chịu trong người.”

“Đi cà đến rồi à?” Con gái mỗi khi đến kì kinh nguyệt thường hay nói câu này, Tiểu Cúc nghe cô nói vậy cứ tưởng cô bị đau bụng kinh.

Bì Bì vừa trả lời xong, người liền cong gập lại như con tôm khô. Tiểu Cúc phải nửa dìu nửa kéo cô đến sô pha. Cô ấy lấy trong tủ ra một chiếc cốc, rót vào một ít nước ấm, cho thêm một thìa mật ong rồi đưa cho cô: “Uống chút đi!”

Bì Bì lắc đầu. So với cơn đau do bị Vô minh chi hòa thiêu đốt, cổ họng cô còn khó chịu hơn nhiều, cứ như uống phải nước sôi vậy. Để nuốt một cái là cảm giác chẳng khác nào bị một thứ sắc nhọn cứa vào. Trên đường về, Bì Bì vốn định uống thuốc giảm đau, nhưng không tài nào nuốt nổi, uống vào bao nhiêu là nôn ra bấy nhiêu, may mà cô có mang theo thùng đựng hoa, nếu không cô đã nôn đầy ra ghế ngồi. Đến giờ phút này, cơn đau đã không cách nào khống chế được nữa. Dù chỉ nuốt một chút nước miếng thôi, cổ họng cũng rất như nuốt phải nham thạch chứ đừng nói gì đến uống nước với uống thuốc.

Gương mặt của người trong gương chẳng những trắng nhợt như tờ giấy, mà còn vằn vện những tơ máu li ti, hai tròng mắt đỏ ngầu, đôi môi thì tím tái, trông như một con ma cả rống hút máu người. Bì Bì nhìn thấy mặt mình mà hoảng hốt, tay run lên, tấm gương sẩy tay rớt xuống đất, vỡ thành hai mảnh.

Tiểu Cúc lấy di động gọi 120, Bì Bì la lên, giật lấy di động của Tiểu Cúc ném sang một bên: “Mình không đến bệnh viện đâu, có đến cũng chẳng có ích gì đâu!”

“Bì Bì, Bì Bì!” Tiểu Cúc ép buộc cô ngồi xuống sô pha, xoay người cô đối diện với cô ấy, nói: “Chúng ta nhất định phải đến bệnh viện!”

Bì Bì lách người né tránh tay Tiểu Cúc, lùi về sau, ôm chặt đầu gối: “Hãy nghe mình nói... Tiểu Cúc...”

Tiểu Cúc đành ngồi xuống hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Hạ Lan Tĩnh Đình đã trở về rồi.”

“Mình biết mà. Mấy hôm trước, chẳng phải cậu đã dẫn anh ấy đến tiệm hoa của chúng ta hay sao? Bây giờ anh ấy đang ở đâu? Để mình gọi anh ấy tới nhé?”

“Đừng gọi cho anh ta.” Nước mắt Bì Bì cuối cùng cũng không kìm được nữa, ào ạt tuôn rơi. “Tiểu Cúc, chỉ sợ là mình không sống qua nổi hôm nay.”

Bì Bì thở hồng hộc, Tiểu Cúc nhìn cô đầy ngạc nhiên.

“Có một số chuyện... Về ba của cậu... Mình nghĩ cậu có quyền được biết.” Bì Bì kéo tay Tiểu Cúc, nói: “Lúc ấy, mình cũng muốn cứu ông ấy lắm...”

Lời của người sắp chết lúc nào cũng rất bi thương. Tiểu Cúc nhẹ nhàng an ủi: “Bì Bì, mình biết cậu muốn tốt cho mình. Mình cũng ghét ba mình lắm. Thật ra, từ khi ông ấy bị bệnh, mình đã nghĩ, sao ông ấy lại đáng ghét như vậy chứ, sao lại rước về nhiều phiền phức như vậy chứ, sao ông ấy không chết đi cho rồi! Thế nhưng...”

“Mình không hề hại ba cậu.”

Tiểu Cúc ngậy người, đôi mắt sáng lên: “Ba mình còn sống?”

Bì Bì im lặng nhìn cô ấy một hồi, mới cắn môi, đáp: “Chú ấy đã mất rồi. Nhưng mọi chuyện không phải như những gì cậu tưởng tượng. Tiểu Cúc, mình muốn cho cậu biết chuyện này, nếu giờ không nói thì sau này không còn cơ hội nữa. Nhưng trước khi nói, mình muốn cậu giúp mình một việc.”

“Cậu nói đi.”

“Chúng ta... trong rương cất tiền của chúng ta, có một cái gương, cậu lấy nó đưa cho mình.”

Tiểu Cúc mở ngăn kéo, lấy ra một cái rương bằng kim loại nhỏ nhỏ, trước giờ nó dùng để cất tiền mặt và sổ tài khoản, ngoài ra còn có một vài đồ vật linh tinh quan trọng của hai cô gái. Ví như sổ tiết kiệm, các loại văn kiện hóa đơn. Có thứ là của cửa hàng, cũng có cái của riêng họ. Tiểu Cúc mở khóa, lấy từ trong tập giấy tờ của Bì Bì ra một tấm gương tròn nhỏ, đưa cô.

Chiếc gương nhỏ ấy thực ra là được tận dụng từ hộp phấn trang điểm hình tròn của Bì Bì. Sau khi dùng hết phấn trong hộp, Bì Bì không vứt đi mà khui tấm gương ra, rồi dán mấy mảnh “Thạch Chiếu” lấy được từ mộ của Yến vương vào hộp tạo thành hình dáng chiếc gương cũ. Bì Bì có hết thấy hai chiếc gương như thế. Cô đã đưa cho Hạ Lan Huệ một chiếc, còn một chiếc lén giấu ở cửa hàng. Cô không nói chuyện này với bất cứ ai, để phòng những trường hợp khẩn cấp. Bì Bì nghĩ, nếu Hạ Lan Huệ muốn cô phải chết, cô sẵn sàng chết mà không nói một lời. Bởi dù sao, cô vẫn nợ anh một mạng. Điều cô sợ nhất là anh không muốn cô chết mà lại nghĩ ra thủ đoạn gì đó tra tấn hành hạ cô, ép cô phải làm nô lệ cho anh ta, hoặc làm những chuyện mà cô không muốn. Giả như điều đó thực sự xảy ra, cô không thể để anh ta sống một cách yên ổn được, cô sẽ dùng chiếc “Kính chiếu yêu” này cùng đồng quy vu tận với anh ta! Nghĩ đoạn, cô cất chiếc kính vào túi trong người, quay sang Tiểu Cúc nói: “Tiểu Cúc, cậu có trí nhớ rất tốt, cậu giúp mình... nhớ một dây mật mã này nhé.”

Nghe cô nói như đang dặn dò hậu sự cho mình, Tiểu Cúc lo lắng kêu lên: “Cậu muốn làm gì nữa thế! Mình không nhớ mật mã gì hết. Đi thôi, đi bác sĩ, chữa khỏi bệnh rồi muốn làm gì thì làm!”

“Không còn thời gian nữa, chắc mình không qua nổi hôm nay đâu...” Bì Bì sốt ruột, nước mắt lăn dài: “Cậu hãy nghe lời mình một lần này thôi, được không?”

Thấy cô nghiêm túc quá, Tiểu Cúc đành phải đồng ý: “Nói đi, mình sẽ ghi nhớ!”

Bì Bì ghé vào tai cô ấy, đọc ra một dãy mật mã dài, cô nhắc đi nhắc lại hai lần, Tiểu Cúc cũng cố nhớ kỹ. Bì Bì cắt một loạn tóc xoăn của mình cuộn lại đặt vào trong tay Tiểu Cúc: “Sau này, nếu có người nào đó tự nhận là “Tề tề” đến tìm mình, mình không còn nữa, anh ta sẽ đến hỏi thăm cậu. Nhưng anh ta sẽ không tin cậu, trừ phi cậu đưa thứ này cho anh ta.”

Tiểu Cúc nhìn lộn tóc trên tay, hỏi: “Đưa cái này cho anh ta, thì anh ta sẽ tin?”

“Đúng vậy. Trên tóc mình có mùi.” Bì Bì nói tiếp: “Anh ta sẽ nói ra mười chữ số đầu của dãy mật mã, nếu anh ta nói đúng, cậu hãy cho anh ta biết những số còn lại.”

Tiểu Cúc càng nghe càng chẳng hiểu mô tê gì: “Bì Bì, cậu tham gia vào cục an ninh quốc gia, hay là gia nhập vào xã hội đen vậy?”

“Đều không phải.” Bì Bì thở sâu hai hơi, lắc đầu nói: “Tiểu Cúc, có một số chuyện rất khó tin, trước đây mình cũng không tin, nhưng đó đều là sự thật! Bởi vì mình đã tận mắt chứng kiến.”

Tiểu Cúc sững sốt, chăm chú lắng nghe.

“Ba của cậu, ông ấy... không phải con người.”

Tiểu Cúc sững sờ.

Mặc dù ý thức đã bắt đầu mơ hồ, nhưng điều đó không ảnh hưởng gì đến việc Bì Bì kể lại toàn bộ những chuyện của Tộc Hồ, của Hạ Lan, của ba Tiểu Cúc trước và sau khi chết cho cô ấy nghe một cách ngắn gọn súc tích. Cô vừa kể vừa thở nặng nề, vừa siết chặt tay Tiểu Cúc, sợ để lâu thêm chút nữa thì cổ họng sẽ sưng phù lên không thể nói chuyện được, hoặc hơi thở không đủ để kéo dài tính mạng thêm...

Tiểu Cúc chăm chú lắng nghe, không nói lời nào, đến khi Bì Bì kết thúc, cô mới thở dài một hơi, như thể cuối cùng cũng xem xong một bộ phim viễn tưởng bom tấn, tình tiết hết sức hồi hộp gay cấn. “Vậy có nghĩa, ba mình... là... là một con Hồ ly?”

Bì Bì nghĩ bụng, thôi hòng rồi. Cô đã quên mất một sự thật rất quan trọng rằng: giả dụ không có sự can thiệp quấy nhiễu của người cha ấy, Tiểu Cúc có thể đã trở thành một nhà toán học hoặc là một nhà nghiên cứu khoa học rồi. Những chuyện liên quan đến các thể lực thần thánh siêu nhiên kỳ lạ như thế này, trước giờ cô ấy vốn không tin. Đúng như cô nghĩ, Tiểu Cúc đang nhìn cô bằng vẻ mặt tràn đầy thông cảm, như là thông cảm cho một bệnh nhân đang mê sảng trong cơn sốt cao.

“Cậu không tin à?” Bì Bì tuyệt vọng hỏi.

“Mình tin.”

“Thật không?”

“Cậu nói xong rồi phải không, bây giờ thì đến bệnh viện thôi!”

Tiểu Cúc bất chấp tất cả kéo Bì Bì khỏi ghế sofa, xông lên trên lưng. Bì Bì hầu như không còn chút sức lực nào để từ chối cô ấy, đầu óc đã trở nên mơ hồ, người quật quật quọ quọ để cô ấy xông ra khỏi cửa. Dọc đường, họ không bắt gặp chiếc taxi trống nào, phương tiện di chuyển duy nhất là chiếc xe đạp cũng đã để quên ở cao ốc Phố An. May mà bệnh viện ở gần đó, Tiểu Cúc cũng Bì Bì chạy thực mạng... Bì Bì nằm vắt vẻo trên lưng Tiểu Cúc, môi không ngừng chảy máu, lưng đau như bị dao cứa, dịch vị trong dạ dày không ngừng tiết ra, trào lên tới cổ họng đang rát như bị lửa hun đốt. Cô đau đớn khó chịu đến không thở nổi.

“Bì Bì, cậu phải cố chịu! Có biết không! Cậu không thể chết được! Bì Bì, nói chuyện với mình đi! Quan Bì Bì, hãy nói gì với mình đi!”

Tiểu Cúc kêu gọi không ngừng khiến Bì Bì tỉnh táo hơn, vội vàng căn dặn cô ấy: “Tiểu Cúc, những gì mình nói ban nãy... dù cậu không tin nhưng nhất định phải giữ kín không cho ai biết.”

“Mình sẽ giữ kín! Cậu cứ yên tâm!”

Tiểu Cúc vừa cõng Bì Bì chạy đi, vừa không ngừng lớn giọng nói chuyện với Bì Bì, hoàn toàn chẳng để ý gì đến việc người nằm trên lưng mình thậm chí còn nặng hơn mình hai ký. Ban đầu Bì Bì còn ừ ừ vài tiếng đáp lại, sau đó âm thanh càng ngày càng nhỏ, cuối cùng thì không biết gì nữa.

Khi Bì Bì tỉnh lại, nhận ra mình đang nằm trong một phòng bệnh, trên mu bàn tay đang gắn kim truyền nước biển. Bên cạnh, bà nội, mẹ, ba, Tiểu Cúc và Gia Lân đang kẻ đứng người ngồi, vây quanh cô.

“Đờ hơn chưa, Bì Bì?” Bà nội hỏi.

Bì Bì lắc đầu, thấy trong người chẳng đờ hơn được chút nào. Cổ họng vẫn sưng tấy và nóng rát, trên lưng vẫn đau đớn không hề có dấu hiệu thuyên giảm. Mẹ nói với cô, dựa theo sự miêu tả của Tiểu Cúc, bác sĩ đã làm kiểm tra toàn diện, máu, nước tiểu, X quang, siêu âm, chụp CT não... thứ gì cũng làm hết rồi, bây giờ đang nghi ngờ không biết có sự tác động về tâm lý nào hay không, cho nên mới hỏi Bì Bì trong thời gian qua, có chịu đã kích nằng nề gì không. Cả nhà đều khẳng định là không có. Sau khi mẹ kể xong, Bì Bì mới biết mình đã nằm mê man ở bệnh viện gần hai ngày rồi, bây giờ đã là tối ngày thứ hai. Mọi người đều đang nhìn cô bằng ánh mắt lo lắng, ai cũng muốn tin vào lời của bác sĩ, rằng Bì Bì không bị bệnh gì cả, chỉ là trong tư tưởng xuất hiện ảo giác thôi. Chẳng ai biết là cô đang đau đớn như đang ở trên núi đao, bị chìm xuống biển lửa, không còn chút sức sống nào, chỉ cầu mong sao cho chết nhanh nhanh một chút. Đến cả muốn khóc to lên nhưng cũng không dám vì sợ bà nội đau lòng, đành phải âm thầm nuốt nước mắt vào trong.

“Bì Bì, uống chút nước canh đi con! Nào, là canh nấm tuyết, món canh con thích nhất đấy.” Trông thấy bộ dáng của Bì Bì, mẹ bụng bát canh mà vừa khóc vừa dỗ dành.

“Mẹ... con... uống không vô...”

“Con chẳng ăn uống gì cả, đến nước miếng cũng không còn, chỉ dựa vào dịch truyền thì là sao mà sống nổi chứ! Uống một chút thôi, uống xong là sẽ đờ hơn!”

“Cổ họng con đau lắm... không ăn uống nổi.”

“Ráng chịu một chút, đau một chút là hết thôi, mẹ xin con đấy!”

“Mẹ... Con không sống được nữa đâu...”

Bì Bì nói xong câu đó. Bà nội và mẹ cô đều không cầm được ôm cô khóc nức nở, ba cô cũng rưng rưng nước mắt. Tiểu Cúc vừa lau nước mắt vừa nhìn qua Gia Lân, Gia Lân thì cúi đầu, thở dài ào ạt.

“Con muốn về nhà... Đưa con về nhà đi.” Bì Bì khẽ nài nỉ.

“Không được, bác sĩ chưa chữa khỏi cho con, mẹ không cho con về nhà, về nhà lỡ có chuyện không hay... muốn quay lại bệnh viện thì sẽ không kịp mất!” Mẹ Bì Bì ôm Bì Bì khóc rống lên: “Mẹ chỉ có một đứa con gái này thôi...”

Ngay lúc đó, bất ngờ vang lên tiếng gõ cửa. Tiểu Cúc tưởng đó là y tá đến tiêm thuốc cho Bì Bì, bèn đi ra mở cửa. Nhưng ngoài cửa là hai người đàn ông xa lạ, ngoại hình rất khôi ngô. Họ không mặc đồng phục, nhưng đều là âu phục giầy da, rất chỉnh tề.

“Các anh tìm ai? Có phải tìm nhầm phòng rồi không?” Tiểu Cúc hỏi.

“Không nhầm.” Người đàn ông đi đầu trả lời, hai người cùng bước tới, đứng trước cửa, một bên trái một bên phải, giống như hai vệ sĩ.

Mọi người trong phòng đều im lặng đưa mắt nhìn nhau, lộ vẻ kinh ngạc không hiểu gì. Bà nội đứng lên hỏi họ: “Người bệnh nằm phòng này là cháu gái của tôi, cho hỏi các cậu đến tìm ai?”

Hai người đó đều không ai trả lời, chỉ quay đầu nhìn ra phía ngoài. Có tiếng bước chân vang lên, một người đang ông cao ráo từ ngoài cửa bước vào.

Trong phòng đột nhiên lặng ngắt. Mẹ Bì Bì đang than thở khóc lóc cũng lập tức dừng lại. Tân Tiểu Cúc là người đầu tiên nhận ra người vừa đến là ai: “Hạ Lan tiên sinh?”

Hạ Lan Huệ mặc một chiếc áo khoác màu xám đậm, sau khi vào phòng, chắc là cảm thấy nhiệt độ trong phòng hơi cao nên anh cởi áo khoác ra giao cho người trợ lý đứng bên cạnh, chậm chậm đi đến trước mặt Tiểu Cúc, nhìn cô bằng ánh mắt sâu xa, vẻ mặt thâm sâu khó dò: “Chào cô, Tiểu Cúc.”

“Bì Bì đang bị bệnh.”

Hạ Lan Huệ gật đầu với cô một cái, bước đến trước mặt ba Bì Bì, hơi cúi người chào hỏi: “Chào ba, con là Hạ Lan Huệ.” trông thấy ba Bì Bì vẫn chưa hết sững sốt, dường như không biết anh là ai, nên anh bổ sung thêm: “Bì Bì thường gọi con là Hạ Lan Tĩnh Đình.”

Nghe thấy bốn chữ này, mẹ Bì Bì và bà nội Bì Bì đều âm thầm kinh hoàng. Người con rể tên Hạ Lan Tĩnh Đình ấy cuối cùng cũng đã xuất hiện rồi! Cả nhà Bì Bì chưa có ai từng gặp anh, chỉ coi ảnh của anh trên giấy hôn thú. Mặc dù người đàn ông trong ảnh rất tuấn tú, nhưng đó là hình ảnh 2D, so với phiên bản “3D” bằng xương bằng thịt, khí thế oai phong trước mặt, quả là một trời một vực. Hạ Lan Huệ bước đến trước hai người họ, hơi cúi đầu chào: “Bà nội, mẹ.”

Ai cũng đều cho rằng, người con rể đã bóc hơi ấy chắc hẳn không còn muốn thừa nhận có một người vợ là Quan Bì Bì nữa, không ngờ rằng cậu ta lại xuất hiện một cách hoành tráng, thần nhiên “kêu ba gọi mẹ” một cách trơn tru như vậy, chẳng khác nào tự nhận bản thân là một thành viên trong gia đình... Những oán trách suốt mấy năm qua của họ với anh nhất thời vụt qua như một tia sáng.

“Hạ Lan?” Bà nội đưa tay chạm vào gương mặt Hạ Lan Huệ, như không thể tin đây là sự thật: “Con đã về rồi? Cuối cùng cũng thật sự về rồi?”

“Đúng vậy, bà nội, con đã về rồi.”

“Sao bây giờ mới về? Có biết Bì Bì chờ đợi con bao năm qua khổ sở như thế nào không?” Mẹ Bì Bì vừa khóc vừa nói.

“Xin lỗi, con đã về muộn. Con đến đây để đón Bì Bì về nhà.”

Hạ Lan Huệ nói đoạn đi đến cạnh giường, nơi Bì Bì đang nằm. Ngay lúc anh vừa bước vào cửa, tất cả đau đớn trên người Bì Bì đều tiêu tan. Đáng lẽ có thể thở phào nhẹ nhõm, nhưng nghĩ đến cái giá phải trả sau đó, Bì Bì chẳng có chút vui mừng nào. Một bóng người xuất hiện trong tầm mắt, Bì Bì ngẩng lên nhìn anh.

“Bì Bì, chúng ta về nhà thôi.” Hạ Lan bình thản nói.

“Không về.”

Hạ Lan Huệ cúi người xuống, thì thầm bên tai cô: “Bì Bì, em có chắc là không muốn theo tôi về không? Không sợ tôi ăn hết mọi người trong nhà em à?”

Giọng điệu của anh lộ vẻ châm chọc, Bì Bì sững sốt nhìn anh, hai giây sau mới cao giọng đáp: “Không!”

Tế ti đại nhân trước giờ không thích nghe chữ “No”, bây giờ, lại nghe thấy nó trước mặt mọi người, anh hơi có phần mất tự nhiên. Gia Lan bỗng bước lên, nói với Hạ Lan Huệ: “Hạ Lan tiên sinh, tốt hơn hết là để vài hôm nữa anh hãy đến thăm Bì Bì. Cô ấy hiện giờ tinh thần không ổn định lắm.”

Hạ Lan Huệ trầm mặc nhìn anh ta, không thèm trả lời, xoay người, gờ chặn Bì Bì ra định bế cô lên. Gia Lan liền ngăn anh ta lại: “Cô ấy đã nói cô ấy không muốn về với anh.”

Gương mặt của Hạ Lan Huệ ngày càng tối sầm, đôi mắt như mất ung quết qua. Gia Lan đành mặt, bình tĩnh nhìn trả lại anh.

Hai người đàn ông vô cùng căng thẳng, vài giây sau, Hạ Lan Huệ mới nói: “Bì Bì, nói cho cậu ta biết anh là ai.”

“Tôi không biết anh là ai cả.” Bì Bì nói.

“Nói lại lần nữa xem.”

“Tôi không biết anh là ai.”

Câu nói chưa trọn, Hạ Lan Huệ đã như một cơn gió ào qua, bé Bì Bì lên khỏi giường như bắt lấy một con gà con. Bì Bì hét lên. Gia Lân bèn đẩy Hạ Lan Huệ ra, định giành lại Bì Bì từ trên tay anh, nhưng bị hai trợ lý của anh, một người bên trái một người bên phải giữ chặt lấy không cho làm gì. Hạ Lan Huệ khẽ miệng vào tai Bì Bì, hạ giọng nói: “Bì Bì, em mà còn nói năng lung tung nữa, tôi sẽ nổi giận đấy. Em chắc không muốn biết tôi nổi giận thì sẽ biến thành thế nào đâu nhỉ.”

Mặc dù đã không còn đau đớn, nhưng Bì Bì sức lực rệu rã, đầu cô lại đang khẽ sát ngực anh, nghe tiếng tim anh đập. Cô chăm chú đếm số nhịp tim của anh, chính xác là ba nhịp trong một phút. Cùng một hình dáng, cùng một mùi hương, cùng một nhịp tim, tại sao lại không phải là Hạ Lan Huệ của trước đây chứ?”

Thấy Bì Bì im lặng hồi lâu, Hạ Lan Huệ nói tiếp: “Em muốn tôi hiện nguyên hình trước mặt họ thật sao?”

“Đừng! Đừng! Tôi về với anh! Tôi về với anh!” Bì Bì lập tức giơ tay đầu hàng.

Hạ Lan Huệ giữ nguyên tư thế ôm đó, bé cô đi ra cửa. Lúc đi ngang qua ba Bì Bì, anh hơi dừng lại, nói: “Ba, con đưa Bì Bì về nhà nghỉ ngơi vài ngày, đợi khi nào cô ấy khỏe lên, sẽ đưa cô ấy về chào hỏi mọi người.”

Tất cả mọi người đều chấn động trước khí thế của Hạ Lan Huệ, đều bất giác nhường đường, nhìn anh bé Bì Bì rời khỏi phòng bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Yêu Em 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Lúc đó, Bì Bì dĩ nhiên trong lòng thà chết cũng không chịu theo, nhưng lại nghĩ, nếu để một Hạ Lan Huệ khỏi ngũ tuần tú như vậy bỗng dưng biến thành một vị hồ ly to lớn, miệng mồm toàn máu tươi, quả là chuyện vượt quá sức chịu đựng. Ba mẹ không biết sẽ phản ứng ra sao, nhưng nội tâm không tốt, năm ngoái còn lên cơn đau tim một lần, nếu trông thấy cảnh ấy thì chắc chắn sẽ bị dọa kinh hồn bạt vía. Bì Bì yêu người của tộc Hồ đã là tự rước lấy phiền phức, chết chẳng đáng tiếc, nhưng tính mạng bạn bè và người thân của cô cũng sẽ gặp nguy hiểm. Vì vậy, dù biết rằng đi lần này lành ít dữ nhiều, cô vẫn bắt chấp nguy hiểm theo Hạ Lan lên xe.

Dãy ghế phía sau xe rất rộng, Bì Bì định tự ngồi vào đó, nhưng cơ thể cô không còn chút sức lực, Hạ Lan Huệ đành phải bế cô đặt nằm xuống ghế. Kết quả, đầu Bì Bì tựa vào đùi tay anh, mặt vùi vào ngực anh, trông hệt như một đứa bé đang bú mẹ. Cổ cô không chịu nằm yên, khẽ ngo ngoay, liền bị bàn tay to lớn của Tế ti đại nhân giữ lấy: “Đừng lộn xộn.”

“Tóc bị mắc vào nút áo rồi.”

“Đề tôi.”

Anh xoay ngón tay vài vòng, mấy sợi tóc vướng đã được gỡ ra. So với sự thô lỗ lúc trước, động tác hiện tại của anh hết sức dịu dàng. Bì Bì nhìn anh, liền bắt gặp ánh mắt trêu chọc của anh.

“Trông em muốn cắn tôi chứ.” Anh nửa cười nửa không nói.

Toàn thân Tế ti đại nhân toát ra hơi thở khiến người ta đắm say, giọng điệu đầy quyến rũ. Sự âu yếm thân mật này, kiểu trêu đùa chòng ghẹo này, lời thì thầm nỉ non này Bì Bì làm sao có thể cưỡng lại được, bao phòng tuyến kiên cố trong lòng cô bắt đầu tan rã... Cô ra sức nuốt nước miếng, ép cơ thể nhớ lại những cảm giác đau đớn, khó chịu, cảm giác muốn sống không được chết không xong mà mình đã phải chịu đựng trong mấy phút trước, ép bản thân phải căm ghét oán hận cái người trước mặt – kẻ đã gây nên tất cả những chuyện này. Thế nhưng, cơ thể cứ như vừa mới đi trên một chuyến tàu điện siêu tốc mang tên “đau đớn”, sau khi xuống tàu rồi, thì đau đớn cũng biến mất luôn.

Bì Bì chợt nhớ tới lần Hạ Lan Huệ bị thương máu cứ chảy không ngừng, phải nằm dưới đáy giếng dưỡng thương, và khoảng thời gian mình chăm sóc cho anh. Khi đó Hạ Lan Huệ không kêu rên một tiếng, chỉ im lặng chịu đựng. Mỗi ngày, Bì Bì phải giúp anh thay ba lần thuốc. Vết thương trên người anh rất đáng sợ, máu cứ xé miệng mà chảy ra. Nhưng Hạ Lan Huệ không kể gì với cô, cô không thể hình dung ra cơn đau của anh. Có lẽ lúc đó, anh cũng bị Vô minh chi hỏa thiêu đốt, nhưng sợ Bì Bì lo lắng nên không nói ra. Bì Bì càng nghĩ càng loạn...

Khoảnh khắc mà anh bị đánh hiện nguyên hình chắc là rất đau? Cô từng coi rất nhiều phim kinh dị về người sói, thời điểm biến từ người thành sói phải chịu rất nhiều đau đớn. Xương cốt như muốn bứt ra, hai mắt trợn trừng... cơ thể gần như biến đổi thành một bộ khung xương mới. Nhất định phải có một tinh thần như sắt thép mới có thể kiềm chế bản thân không cắn người lung tung...

Hơn nữa, cái họa Vô minh chi hóa này cũng không hẳn là lỗi của Hạ Lan Huệ. Nếu nghiêm túc nhận định, cô còn phải cảm tạ ơn cứu mạng của anh nữa cơ. Con đau rất rất ở cổ họng cũng không biết có phải là biến chứng của Vô minh chi hóa, hay là do vết cắn của Tế ti đại nhân. . . Không, không, không. . . Bì Bì không muốn suy nghĩ nữa, cô đang tìm kiếm lý do để tha thứ cho anh, chẳng những thế, cô đã bắt đầu tha thứ cho anh.

Lúc ấy, Hạ Lan Huệ đang nhắn tin, không biết nội dung là gì, chỉ nghe tiếng tay anh chạm trên màn hình cảm ứng kêu “tốc tốc tốc”. “Ting”, tiếng báo tin nhắn đã gửi. “Ting”, tin nhắn trả lời đã tới. Mấy tiếng “ting” “ting” cứ thay phiên nhau vang lên, có vẻ như anh đang bàn bạc vấn đề gì sôi nổi lắm. Khoan Vĩnh đã chết, Tu Nhân đã ra đi, Thiên Hoa thì mất tích, những người thân cận bên cạnh Tế ti đại nhân cũng đã bị thay đổi hết, vậy anh đang nói chuyện với ai? . . . Khoảng mười phút sau, cuộc “nói chuyện” bằng tay mới kết thúc. Hạ Lan Huệ cất di động, chuyển sự chú ý trở lại Bì Bì.

Anh vừa định nói gì, Bì Bì bất chợt chặn môi anh lại.

“Đừng nói gì cả.” Cô nói.

Hạ Lan Huệ nhìn cô với vẻ khó hiểu.

“Đề tôi ngủ một lát.” Cô nhẹ nhàng đề nghị.

Bì Bì cảm thấy, chỉ cần không nói chuyện, Hạ Lan Huệ vẫn sẽ là Hạ Lan Huệ của ngày trước. Hề anh mà mở miệng, họ sẽ cãi lộn ngay. Hạ Lan Huệ trước đây là người có tài ăn nói, các cuộc cãi nhau của họ đều kết thúc sau khi anh khiến cô cứng họng. Hiện tại, sau mấy năm lăn lộn làm ăn, dưới vai trò bà chủ tiệm hoa, Bì Bì cũng đã trở thành kiểu người chỉ cần có lý là sẽ không bao giờ chịu thua. Hai kẻ mồm miệng nhanh nhẩu gặp nhau, dĩ nhiên cuộc chiến sẽ rất quyết liệt. Nhưng Bì Bì bị đau mấy ngày nay, tinh thần đã rã rời, chẳng còn hơi sức đâu đa sự, với lại cũng không muốn đầu khẩu với anh.

Hạ Lan Huệ quả nhiên im lặng thật. Bì Bì liền nhắm mắt. Ô tô bất chợt nảy lên một cái, vòng tay của Hạ Lan Huệ vẫn siết chặt lấy cô khiến Bì Bì có một loại cảm giác an toàn khó diễn tả. Cho dù khi ngủ có bị Tế ti đại nhân ăn thịt cũng chẳng sao, cô nhanh chóng chìm vào mộng đẹp.

Lúc Bì Bì ngủ dậy, đồng hồ trước giường đang hiển thị 4:00 giờ sáng. Ngoài cửa sổ trời đã tối đen, không gian im lìm không một tiếng động. Cô tỉnh giấc vì bị cơn đói hành hạ, bụng đang réo ừng ục. Cổ họng cô bị sưng, hai ngày rồi chưa có hạt cơm nào vào bụng. Sau khi ngủ một giấc, tinh thần có vẻ tốt hơn nhiều, nhưng chưa ăn cơm, vẫn chưa có sức lực. Bì Bì ngồi dậy, bật công tắc đèn ở đầu giường. Đèn bật, cô phát hiện mình đang mặc đồ ngủ, ngồi trên chiếc giường cỡ lớn trong phòng ngủ ở số 56 phố Nhân Đình. Trong phòng chỉ có một mình cô, không thấy Hạ Lan Huệ đâu. Trong đầu cô đột nhiên lóe lên một ý nghĩ: có người đã thay quần áo giúp cô và Kính chiếu yêu đâu rồi?

Cô nôn nóng rời giường, nhưng đôi chân mềm nhũn, người chao đảo mấy cái rồi ngã xuống. Ngay lúc đó, cô bất chợt phát hiện chiếc áo đồng phục ở bệnh viện – loại áo rộng thùng thình, với hai chiếc túi to có dây kéo – đang nằm chổng chơ trên mặt đất. Bì Bì vội vàng tìm kiếm, thì thấy bên dưới lớp vải áo dày có một vật hình tròn, bèn lấy ra xem. Đứng là chiếc gương đó, cô không khỏi thờ phào, vội bỏ chiếc gương lại trong túi áo, khoác áo lên người rồi đứng dậy. Cây gậy của Hạ Lan Huệ dựng bên giường, cô tiện tay cầm lấy đi ra cửa.

Ánh trăng sáng trong mà lạnh lạnh, khung cảnh vừa vắng lặng vừa tĩnh mịch. Trong sân đình, mai vàng đã nở rộ, mùi thơm dịu dịu lan tỏa, quần quýt bên người. Bì Bì hít sâu một hơi, không khí tràn vào khoang mũi, lạnh như rót nước đá vào. Cô khẽ rung mình, đầu óc cũng tỉnh táo hẳn. Ngẩng đầu ngó lên, mái đình trắng tinh chắn ngang tầm mắt. Trên mặt ngói, tuyết đọng thành một lớp mỏng, phát sáng lấp lánh. Bầu trời giăng đầy những vì sao lung linh, tựa như bị đóng băng, chỉ cần đưa tay gõ nhẹ là chúng sẽ vỡ tan, rơi xuống.

Hạ Lan Huệ luôn mang theo cây gậy dò đường, ngay cả vào ban đêm. Nhưng hiện giờ nó được đặt ở đầu giường, vậy hẳn là anh đang ở trong phòng đọc sách. Quả đúng thế, phòng đọc sách vẫn còn sáng đèn, hai gian nhà đông tây cũng ngập nhোang chỗ sáng chỗ tối. Phòng bếp nằm ở hướng đông, cách chỗ Bì Bì đứng không xa, cô bèn thông thả đi đến, đẩy cửa ra. Trong phòng bếp đèn điện bật sáng trưng, hơi nước lượn lờ bao phủ. Một cô gái người mặc tạp dề, tay áo xắn lên một nửa, đang nhào một cục bột to. Cô ấy chính là Chung Nghi của Sa Lan Phương tộc. Hẳn là cô ta đã nhào được một lúc rồi, trên trán lấm tấm mồ hôi, gương mặt bị bếp lò nung đến đỏ ửng.

“Chào cô, phu nhân!” Chung Nghi phui phui bột trong tay, mỉm cười bắt chuyện.

Bì Bì nhớ hình như Phương Lê Hoa gọi cô ấy là “Chị”, nhưng cô ấy không mang họ Phương, lại rất thân thiết với Phương Tân Lai, xem ra hẳn là bạn gái của anh ta. Vì Bì Bì mà Hạ Lan đã bắt Tân Lai chặt mắt một bàn tay, nếu Chung Nghi quả thực là người tình của Tân Lai, e rằng cô ta sẽ không bỏ qua dễ dàng cho cô đâu nhỉ? Bì Bì mỉm cười, nhưng bên trong lại âm thầm đề cao cảnh giác.

“Xin chào! Gọi tôi là Bì Bì là được rồi.”

Chung Nghi lập tức sửa lại cách xưng hô: “Bì Bì, cô đói bụng chưa?”

“Có gì ăn không?”

“Đang làm điểm tâm cho mọi người đấy, mau ngồi đi, bánh bao chín rồi, để tôi lấy cho cô.”

Bì Bì nhìn thấy trên bếp có một chiếc chảo hấp 3 tầng đang bốc hơi nghi ngút, và hai chiếc nồi to đang sôi sùng sục. Mặc dù mùi thức ăn có vẻ thơm ngon nhưng không biết bên trong là món gì. . . Chắc là thức ăn của tộc Hồ rồi.

“À, tôi có vài lời muốn giải thích.” Bì Bì xấu hổ nói: “Tôi. . . không phải người của tộc Hồ.”

“Tôi cũng không phải.” Chung Nghi dùng đũa gấp một chiếc bánh bao trắng tinh trong chảo hấp ra, để lên một cái đĩa, bưng đến đặt trước mặt cô. “Đây

là bánh bao nhân thịt theo kho tương thơm ngon hảo hạng, cô ăn thử một cái nhé?”

“Cám ơn cô!” Bì Bì cắn một miếng thật to, đúng là thơm ngon hảo hạng, vỏ mỏng nhân nhiều, tương rất đậm đà. Tay nghề của Chung Nghi quả thực không tầm thường tí nào.

“Rất ngon! Rất thơm!”

Bì Bì đói lắm rồi, nhưng sợ bỏng, đành phải từ tốn mà ăn, thuận miệng hỏi: “Thế cô là tộc người gì?”

“Tôi là băng nô, chịu trách nhiệm chăm lo cho sinh hoạt thường ngày của chủ nhân”.

Bì Bì ngẩng đầu nhìn cô ta, phát hiện khi nhắc đến hai từ “Băng nô”, giọng nói của cô ta đầy vẻ tự hào. Trong lòng hơi khó chịu, cô nói: “Chủ nhân của cô là...”.

“Phương Tân Lai”.

Chẳng lẽ mình xuyên không rồi sao? Bì Bì nghĩ bụng. Chung Nghi ơi là Chung Nghi, gian khổ mấy mươi năm, trắng tay trong chớp mắt,... cô vất vả phục vụ chủ nhân như thế rốt cuộc là vì điều gì kia chứ.

“Ngày nào cô cũng dậy sớm thế này à?”

“Ừ. Có nhiều người cần ăn cơm, lại có nhiều khẩu vị như vậy, nếu không dậy sớm thì sẽ không tài nào chuẩn bị kịp.” Chung Nghi vừa cười vừa nói, “Người Sa Lan không thể đói được, một khi đã đói, chắc chắn sẽ có chuyện, vì vậy nên đảm bảo họ lúc nào cũng ăn no thì sẽ tốt hơn.”

Nói đoạn, cô ta ngó xuống chiếc nhẫn trong tay Bì Bì, cất giọng ước ao: “Tôi có được một chiếc như thế thì tốt biết mấy. Ít ra còn biết khi nào họ đói, khỏi phải mất công đoán mò.”

Bì Bì tháo chiếc nhẫn ra, đưa cho cô ta: “Cô cầm đi, tặng cho cô đấy.”

“Không, không, không!” Chung Nghi xua tay liên tục: “Đây là đồ của Kim Dịch, đừng tùy tiện tặng cho người khác, tôi cũng không dám lấy, anh ta sẽ ăn thịt tôi đấy.”

Nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của cô ta, Bì Bì nhún vai, đành đeo nhẫn lại.

“Đừng lo, tôi có cách riêng của mình.” Chung Nghi ra vẻ thần bí, kéo một ngăn kéo, lấy ra mấy chiếc bình thủy tinh: “Xem này, đây là lương khô và đồ ăn vặt do tôi tự làm”

Một chiếc trong số đó đựng mấy que kẹo, được gói bằng các loại giấy màu khác nhau: “Đây là bát tiên quả.” Một chiếc khác đựng một loại gì đó giống như chà bông: “Đây là Long Tu Tùng.”

“Có hiệu quả không?”

“Chúng được làm từ gan gà, lúc nào họ đói thì đưa cho họ.” Chung Nghi nói, “Nếu không hiệu quả thì còn một cách nữa là chạy. Tôi chạy nhanh lắm đấy, một nghìn mét chỉ trong hai phút năm mươi hai giây.”

“Wow! Nhanh thật!”

Bì Bì nghĩ, có thể không nhanh được sao, không nhanh bị ăn thịt mất thì sao! Vừa nghĩ đến đây lại thấy chán chường. Chung Nghi cần tài có tài, cần sắc có sắc. Trông khí chất của cô ta cũng không giống người xuất thân bần hàn. Nghe cách ăn nói hẳn cũng từng được học hành tử tế... có chuyện gì cũng đều tự đấu tranh cho bản thân! Xuất sắc như vậy mà cũng chỉ là một băng nô... bậc cửa để vào hàng ngũ băng nô này cũng cao quá đó! Bì Bì lập tức suy sụp, tự dưng có cảm giác mặc cảm tự ti.

Thấy Bì Bì ăn hết bánh bao, Chung Nghi ân cần gấp cho cô thêm hai cái nữa, còn múc thêm một chén cháo: “Ăn thêm đi! Húp ít cháo gạo kê nữa nhé? Bỏ lăm đó. Cứ từ từ mà ăn, tôi vào kho lấy rau.” Nói xong liền quay người đi ra cửa.

“Được rồi! Cám ơn cô nhé Chung Nghi!” Bì Bì nói với theo bóng lưng của cô ấy.

Cháo gạo kê vừa thơm, vừa dẻo, vừa trắng, vừa mềm, Bì Bì ăn xong bánh bao lại ăn thêm một chén cháo, tinh thần đột nhiên hứng khởi, tay chân cũng có lực trở lại, cô đứng lên chống gậy đi về phòng.

Vừa rời khỏi phòng bếp, Bì Bì rẽ trái. Sương mù giăng lờ lờ, trắng xóa một khoảng sân. Khí hậu trên núi luôn luôn biến đổi. Sáng sớm trời bắt đầu ấm lên. Đám sương mù này có lẽ là do tuyết tan gây ra. Quả vậy, trên hiên nhà đối diện, nước đang len lỏi theo rãnh ngói tích thủy nhỏ từng giọt từng giọt xuống nền. Một cành mai vàng mọc sát mép hiên, không chịu trật tự, vói thân vào giữa hành lang, làm Bì Bì nhớ đến mấy cành hoa trong phòng ngủ lâu rồi chưa thay nước, đã khô héo, chẳng bằng cắt mấy cành mai này đem về thay thế. Nghĩ đoạn cô bèn bắt chắp thành lan can bằng đá lạnh giá, để chân trần leo lên thành. Cành mai rất cứng, bẻ tới bẻ lui một hồi cũng không chịu gãy, đang đắn đo có nên đi lấy kéo không, thì một bàn tay bất ngờ vươn ra, giúp cô bẻ đứt cành. Bì Bì liền xoay người lại, thấy Hạ Lan Huệ đang đứng sau lưng. Anh mặc bộ đồ ngủ màu đen, bình thần hỏi: “Ăn no rồi?”

Bì Bì không nhịn được nấc lên một cái, hít phải một luồng khí lạnh, thế là hắt xì một cái thật kêu về phía anh. Nước miếng nước mũi văng hết lên mặt anh.

Ấy thế mà Tế ti đại nhân chẳng những không hề nổi giận, còn chẳng hề lấy tay lau.

“Xin lỗi, xin lỗi.” Bì Bì lấy tay áo lau mặt cho anh, vừa lau được hai cái Hạ Lan Huệ đã xụ mặt tránh đi.

“Anh tìm tôi?” Cô hỏi.

“Tôi tìm cây gậy của tôi.”

Bì Bì xấu hổ trả cây gậy lại cho anh, hai người cùng đi về phía phòng ngủ.

“Hiện tại trong viện có bao nhiêu người ở?”

“Chắc khoảng tám, chín người.”

“Anh đành lòng để một cô gái như Chung Nghi phải nấu cơm cho nhiều người ăn như vậy sao?”

Có vẻ đây là một vấn đề tế nhị, Hạ Lan Huệ chỉ nhún vai, hồi sau mới đáp: “Rất đành lòng.”

“Thật là bất công!”

“Chuyện nội bộ trong tộc Sa Lan tôi chẳng thêm quan tâm. Có người muốn ăn, có người lại bằng lòng nấu, thế thôi.”

“Như thế mà gọi là bằng lòng à? Chẳng phải tại các anh ép buộc người ta sao?” Bì Bì cười nhạt: “Tôi e là do cô ấy cũng bị các anh dùng vô minh chi hỏa thiêu đốt rồi!”

Câu chưa dứt, cô đã bị Hạ Lan Huệ tóm lấy, nhấc bổng lên, hai chân hồng khỏi mặt đất.

“Thả tôi xuống!”

Hạ Lan Huệ cấp ngang hông cô giống như đang cấp một chiếc cặp đựng tài liệu, đi vào phòng ngủ, ném lên giường, trở tay đóng sầm cửa lại.

“Hạ Lan Huệ, anh muốn làm gì!” Bì Bì hoảng hốt thét lên: “Đừng làm vậy!”

Anh ta coi bỏ áo ngủ vứt sang một bên, thân trên để trần, dón cô vào góc tường: “Tôi đâu chỉ có làm vậy...”

“A a a a a...”

Bì Bì thét lên, miệng cắn chân đá, tay chop được chiếc giá cắm nến trên đầu giường liền ném về phía anh ta, nhưng bị Hạ Lan Huệ giữ chặt tay. Hai người giằng co nhau, Bì Bì giành lấy chiếc giá nến, hai chân nhăm thẳng vào hạ bộ anh ta đập một cái thật mạnh, Hạ Lan Huệ đành phải buông tay. Ngay sau đó, “vèo...” một tiếng, chiếc giá nến lập tức bay qua, anh ta nhanh nhẹn bắt lấy. Hai tay cô đang đâm loạn vào ngực anh ta cũng bị anh ta tóm được, bẻ ngược ra sau, khóa chặt vào tường. Gương mặt của Tế ti đại nhân liền áp sát vào, hơi thở phả lên trên mặt cô: “Tôi không thích những phụ nữ hay ra vẻ. Bì Bì, mặt mũi mở ngăn bí mật ở ngân hàng là gì?”

“Đây chính là động cơ khiến anh tiếp cận tôi?”

“Hãy trả lời câu hỏi của tôi.”

“Chẳng phải anh muốn tìm lại ký ức sao? Mọi ghi chép đều cất trong kho đó, không có khóa.”

“Vật đó cất ở đâu?”

“Vật gì?”

“Em không biết trong ngăn bí mật đó chứa vật gì?”

“Không biết.”

“Em chưa từng mở ra xem?”

“Chưa từng.”

“Nhưng em biết mật mã?”

Bì Bì không trả lời.

Trong kho ở ngân hàng, có một két ngăn két rất chắc chắn, Hạ Lan nói trong đó có một vật rất quan trọng, chỉ được giao cho Tế ti kế nhiệm, bảo Bì Bì không được mở ra. Vì mật mã để mở rất dài, hơn nữa chỉ có thể nhập một lần. Nếu nhập sai, cơ quan bên trong sẽ tự khởi động quá trình tiêu hủy, mọi thứ bên trong sẽ bị thiêu rụi hoàn toàn.

“Biết hay không biết?”

Bi Bi vẫn giữ thái độ thấy chết không sờn, nhìn anh chằm chằm “Không biết. Biết cũng không nói cho anh.”

“Ngay bây giờ, nói cho tôi biết, hoặc là tôi sẽ giết em.” Ánh mắt của Tế ti đại nhân lạnh lẽo và sắc nhọn như dao, giọng nói hằm hằm sát ý.

“Anh tưởng tôi sợ chết ư?” Bi Bi nghiêng răng, cười mai mỉa. “Lúc cái chết đến gần, tôi có cầu xin anh đâu? Là tự anh chạy tới bệnh viện tìm tôi đấy chứ! ... Tế ti đại nhân, anh am hiểu văn hóa loài người lắm cơ mà? Chẳng lý anh không biết làm như vậy nghĩa là tự nhận mình thua cuộc trước ư?”

Hạ Lan Huệ cứng họng, hừ một tiếng, đáp: “Em cho rằng tôi đến giảng hòa với em à?”

“Không giảng hòa thì anh xuống nước nịnh nọt, kêu ‘ba’, gọi ‘mẹ’ với ba mẹ tôi làm gì thế? Cả phòng đều nhận ra được đây là con rử đến nhà nhận người thân...” Câu nói chưa hoàn thành, cũng không có cơ hội hoàn thành, vì cảm cô đã bị Hạ Lan Huệ giữ lấy. Si nhục Tế ti đại nhân phải chịu hậu quả thế nào, không ai có thể tưởng tượng được.

Quả đúng như vậy, quai hàm anh đánh lại, cằm hạ xuống, môi hơi hé ra... Bi Bi cho rằng Tế ti đại nhân muốn cắn người, định bắt chập tất cả, cắn lại anh trước đã rồi tính sau! Thi bất ngờ “...” bốn cánh môi chạm nhau, cắn nhau, hơn thế còn không ngừng tranh lấy hơi thở của nhau!

Đây gọi là cắn nhau ư? Hay là đang hôn nhau vậy chứ? Bi Bi không biết. Cô chỉ biết, hơi thở của Hạ Lan khiến người ta đắm say. Cơ thể hai người dính chặt lấy nhau, giây phút này là giây phút mà cô đã mong chờ biết bao lâu nay... Những dây thần kinh đang bị kéo căng như dây đàn từ từ được buông lỏng. Đây... chắc là hôn rồi...

Hạ Lan lúc không cất tiếng nói thì vẫn là Hạ Lan của ngày trước. Những khi cảm xúc dâng trào, khi đam mê bùng cháy, anh bao giờ cũng là kẻ mạnh mẽ và xâm lược. Bi Bi thích anh chủ động, thích bị anh làm cho đảo điên, thích việc anh không ngừng đòi hỏi, dù vui sướng hay phải chịu đau đớn, cô cũng trầm luân bằng lòng...

Người đàn ông trước mặt cô đây chính là Hạ Lan, chỉ bị mất đi trí nhớ. Phần ‘người’ kia đã mất, nhưng phần ‘con’ kia vẫn còn, hơn nữa vẫn là hình dáng đó. Bi Bi nhớ đến thời gian bên nhau đầy hạnh phúc của họ, Hạ Lan không bao giờ tỏ ra độc tài, mà lúc nào cũng ân cần, chu đáo. Khi đó cô thật chẳng biết trân trọng! Trái tim thoáng tan chảy, cô không kiềm được xúc động khẽ gọi ‘Hạ Lan...’

“Hửm?”

“Hãy quên mật mã kia đi.” Cô tựa đầu lên vai anh. “Từ đây về sau, chúng ta cứ sống như vậy, thật tốt.”

“Nói mật mã cho tôi biết, tôi sẽ ở bên em một tháng.”

Bi Bi đột nhiên ngẩng đầu: “Tế ti đại nhân, anh đang hi sinh nhan sắc của mình đó à?”

“Bi Bi, tôi đang thỉnh cầu em trả lại cho tôi một món đồ không thuộc về em.”

“Nếu đó là của anh, thì anh phải nhớ mật mã chứ.”

“Tôi không nhớ.”

“Vậy anh đưa Tế ti đại nhân kế nhiệm đến đây, tôi sẽ trực tiếp nói cho anh ta biết.” Bi Bi nói: “Lúc trước anh đã từng cản dận, mật mã này chỉ được phép trao cho Tế ti tiếp theo của tộc Hồ... Nếu tôi nhớ không lầm, đó chính là người nói chuyện với Kim Định trên nóc nhà đúng không? Tên là gì nhỉ, hình như là Quan Hạt thì phải.”

Hạ Lan Huệ không trả lời, đẩy cô ra: “Vòng vo một hồi, em vẫn không chịu nói cho tôi biết?”

“Đừng vậy.”

“Chát!” Tế ti đại nhân không một chút khách khí tặng cho Bi Bi một cái tát.

Bi Bi đưa tay che mặt, thở hổn hển, trước khi cô kịp có phản ứng, thì một cái tát nữa lại ập tới, khiến cô tối tăm mặt mũi. Bi Bi choáng váng, ngây người...

“Bi Bi, em muốn tôi đánh tiếp, đánh cho đến khi não em chấn động luôn không?” Tế ti đại nhân cười lạnh lẽo.

“Tế ti đại nhân, đừng có chọc tức tôi!” Bi Bi Bi Bi lấy trong túi ra một chiếc gương nhỏ, cầm trong tay, đưa ra trước mặt anh. “Nếu anh dám đánh tiếp, tôi sẽ khiến anh biết mặt trước mặt tôi.”

“Em còn có một chiếc gương?” Hạ Lan Huệ vẫn bình tĩnh như không.

“Thạch chiếu trong mộ của Yến vương” Bi Bi hừ một tiếng. “Còn gọi là ‘Kính chiếu yêu’. Có muốn nhìn thử hình dáng của mình như thế nào không?”

Hạ Lan Huệ cười như chẳng quan tâm: “Muốn chứ. Sợ em không dám mở tay ra thôi.”

“Tôi dám đấy.”

“VẬY xin mời.”

Tề ti đại nhân thật sự muốn đấu với cô! Hạ Lan Huệ không hề có ý nhúng nhường, khoanh tay, ngồi rất thoải mái, khoe môi hơi nhếch lên, có vẻ rất thích thú đang chờ xem trò hay.

Sắc mặt Bì Bì không ngừng biến đổi, máu nóng dồn hết lên não, trong lòng vô cùng kích động. cô bỗng dưng có ý nghĩ muốn mở tay ra, cho chiếc gương chiếu chết người đàn ông trước mặt này. Những ngón tay do dự, chiếc gương trên tay trĩu nặng, y như nặng tới ngàn cân. Bì Bì vô cùng căng thẳng, tim đập như điên loạn, không kim được hết lên: “Anh tưởng tôi không dám thật đấy à?”

“Em không dám.”

“Tôi dám! Tôi dám, tôi dám, tôi dám cho anh coi! Tôi đếm từ một đến ba là sẽ mở ra!”

“Để tôi đếm giúp em, một...”

“...”

“Hai.”

“...”

“Ba.”

Hạ Lan Huệ nhướng mày, ý bảo cô mở tay ra đi. Bì Bì nhìn anh, lòng rối bời bời, như muốn phát điên lên, tay không thôi run rẩy. Không sao ư, không sao thật ư? Chỉ cần bắt nạt Hạ Lan của cô thôi cô đã không nỡ rồi, đây lại còn là làm anh biến mất nữa! Thế nhưng... thế nhưng... Bì Bì càng rối loạn, tay nắm gương càng chặt, hình như bàn tay ấy vốn không hề nghe lời cô, cương quyết không cho cô mở ra. Hơi thở của Bì Bì mỗi lúc một nặng nề, nước mắt thì nhau rơi xuống...

“Tại sao?” Cô khóc: “Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy?”

“Tại vì em yêu tôi.” Anh ta cười lạnh lùng. “Còn điểm yếu nào hơn điều này nữa?”

Bì Bì không trả lời. Cô chỉ lẳng lặng cất chiếc gương vào túi, nhìn anh bằng đôi mắt nhòe lệ. Tề ti đại nhân không hề động lòng xót thương, kéo cô xuống giường, nhặt quần áo trên mặt đất ném lên người cô: “Mau thay quần áo rồi xuống bếp làm việc. Từ hôm nay trở đi, em sẽ làm việc cùng Chung Nghi. Cô ấy thức dậy lúc mấy giờ thì em cũng vậy. Cố gắng học hỏi cô ấy cho tốt, không được lười biếng.”

Anh quay người đi vào phòng tắm, như thể trần giếng co vừa rồi làm người anh ta không còn sạch sẽ: “Em nói rất đúng, bắt một cô gái nấu cơm cho nhiều người như vậy rất vất vả, em nên chia sẻ một ít.”

“Không có cửa đâu!” Bì Bì hét với theo bóng lưng anh.

“Ầm!” Cửa phòng tắm đóng sầm, bên trong liền vang lên tiếng nước chảy. Bì Bì xăm xăm bước tới mở chiếc tủ đầu giường, lấy ra một đồng nền ném lên giường, rồi bê trên giá sách xuống một chồng sách dày, bật quẹt diêm đốt một tập báo rồi ném luôn lên giường. Sau đó cô khoác thêm áo ngủ, mang dép, bê một chiếc ấm trà bằng tử sa, nhân tản đi ra giữa sân đình, kéo một chiếc ghế mây, ngồi xuống.

Lửa bùng lên mỗi lúc một to, ngọn lửa liếm ra ngoài cửa sổ, khói đen nghi ngút bốc lên từ mái nhà. Gió trên đỉnh núi rất to, chẳng mấy chốc cả ba gian nhà chính đều bén lửa. Một bóng người để trần, quấn một chiếc khăn tắm ngang thắt lưng, từ trong phòng lao ra, gào lên với cô: “Quan Bì Bì, em muốn làm gì vậy hả?”

Gương mặt Hạ Lan Huệ tái xanh. Cửa của hai căn phòng hai bên cũng bật tung ra. Kim Dịch, Phương Tôn Mi, Phương Tân Lai đều lao ra ngoài, sau khi nhận định tình hình liền quay đầu chạy vào bếp xách bình cứu hỏa.

Bì Bì hất hàm, nhìn Hạ Lan Huệ đầy thách thức, cười khinh bỉ: “Bất tài xuống bếp giúp đỡ à? Định coi tôi như băng nô à?” Cô giờ ồm từ sa, hà miệng tu một ngụm, chân vấp chéo lên. “Tôi cứ đốt cháy hết đây, cho các người không tìm thấy nhà bếp nữa đấy!”

Hoa Tiên: Lâu lắm mới tìm lại được niềm yêu thích dịch thuật. Thi Định Nhu tạm thời dừng lại để chuẩn bị xuất bản truyện nên mình cũng giảm tốc độ. Bình thường khi đọc được một quyển truyện dịch hay, sẽ tự dung bưng bưng hang hái chạy đi dịch. Gần đây, truyện hay hiếm hoi quá, muốn tìm một quyển ra hồn đọc mà chẳng có, chờ truyện mới đến dài cổ. May mà mới mò được trang của dịch giả Đào Bạch Liên, cảm xúc dường như trở lại. Lại thêm một dịch giả yêu thích, chắc lâu lâu chán chán lời bản dịch của chị ra đọc thì sẽ hưng khởi ngay. Chúc mừng năm mới. Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ nhé.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Yêu Em 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Dưới sự tổng hợp lực của cánh đàn ông và các nhân viên đội phòng cháy chữa cháy, cuối cùng ngọn lửa cũng được dập tắt sau khi đã thiêu rụi năm căn phòng ở gian chính. Đám cháy có mặt đội cứu hỏa, tất nhiên thu hút cả cảnh sát và an ninh khu vực, ngay cả ban quản lý khu vực cũng phải người đến, và hiển nhiên không thể vắng bóng phóng viên truyền hình. Mọi chuyện cứ thế mà trở nên ồn ào, là tiêu đề nóng hổi trên bản tin 12 giờ trưa của thành phố C. Hạ Lan Huệ không chịu tiếp khách, Bì Bì với thân phận chủ nhà, đành phải ra mặt giải thích nguyên nhân: rằng nhà thấp nển, lửa chẳng may leo sang rèm, nên mới gây ra đám cháy lớn.

Vì không có thương vong gì, gia đình bị cháy lại mua bảo hiểm, hàng xóm chỉ sang hỏi han an ủi đôi ba câu, sau đó nhanh chóng kéo nhau về.

Thế giới bên ngoài đâu xảy ra chuyện gì, Tế ti đại nhân vẫn là Tế ti, vị trí lãnh đạo không thể bị lung lay. Ví dụ như, trong khi tất cả mọi người trong tư hợp viện đều bận rộn, người thì dọn dẹp hiện trường, người thì thu gom rác rưởi. Phương Tân Lai bị mất một bàn tay, vẫn tham gia làm việc. Chỉ mỗi mình Hạ Lan Huệ, hai tay đứt túi quần, ngồi trên ghế mây nhìn mọi người tất bật. Y như hết thấy chẳng liên can gì đến mình. Tất nhiên, anh ta sẽ nói là mình không nhìn thấy, chẳng giúp được gì mà chỉ thêm phiền phức mà thôi. Nhưng anh ta lại nhớ sai bảo Bì Bì như cu li, lúc thì sai cô kiểm tra kho, lúc thì bắt cô nghiêng hơn ba chục cái bao ra hậu viện. Chuyện này nói gì thì nói cũng là do mình mà ra, Bì Bì thấy hổ thẹn lương tâm nên chỉ biết rậm rập làm theo. Chạy tới chạy lui một hồi đã trôi qua buổi sáng, vừa đến 12h, Chung Nghi trong nhà bếp thò đầu ra, gọi: “Tới giờ cơm rồi...”

Lúc đó, Bì Bì đang khiêng một bao khoai tây, bụng đã đói đến bần rùn chân tay, nghe gọi liền quăng bao khoai tây xuống, đi về phía nhà bếp, thì bị Hạ Lan Huệ gọi lại: “Đứng lại! Thủ phạm phóng hỏa còn muốn ăn cơm à?”

“Tôi đói rồi!”

“Em còn mặt mũi mà ăn à?”

“Tôi đói rồi!”

“Làm xong việc mới được ăn!”

“Tôi...”

“Không cho ăn, đi làm đi!”

Bì Bì bực bội vác bao khoai tây lên vai tiếp tục đi về phía sau viện. Mới đi được vài bước, đằng sau lại có người kêu: “Bì Bì!” Quay lại nhìn, thì ra là Kim Dịch.

“Mẹ cô đến thăm cô kìa.” Anh ta nói.

Bì Bì vội bỏ bao khoai tây xuống, đi ra cửa. Bỗng qua sân đình, xuyên qua hành lang, lúc bước qua cửa thùy hoa thì có người đuổi kịp cô, với tay kéo cô lại. Hạ Lan Huệ nói: “Chúng ta cùng đi.”

Mẹ Bì Bì quả thật đang đứng bên ngoài cổng, lo lắng nhìn vào trong, nhưng bị bức bình phong chắn giữa, nên chẳng nhìn thấy gì. Bì Bì chưa kịp mở miệng, người đi cùng đã thân thiết kêu: “Mẹ, sao mẹ lại đến?”

“Nghe nói nhà các con bị cháy, mẹ sang xem thử, không sao chứ?”

“Dạ không sao.” Bì Bì trả lời.

“Mẹ, vào trong ngồi đã. Chúng con đang ăn trưa, mẹ đến thì cùng ăn với chúng con luôn!” Tế ti đại nhân bỗng dưng trở nên thật hiếu khách, dịu tay mẹ Bì Bì định dẫn bà vào trong.

Anh biết giả vờ thật đấy! Bì Bì mắng thầm. Cô cũng không muốn mẹ vào làm mọi việc phức tạp hơn, định nói, thì mẹ cô đã xua tay liên tục, sau đó đưa cho cô một cái túi: “Các con bình an là tốt rồi, mẹ không vào đâu. Chiều mẹ còn phải đi làm, taxi đang đợi ngoài đường. Bì Bì, đây là tương đậu bà nội làm cho con, còn cái này là canh ngân nhĩ. Con cất để ăn từ từ. Nhìn con kìa, khí sắc tốt hơn rồi, không biết nhờ Hạ Lan biết chăm sóc? Hay là nhờ sức mạnh của tình yêu đây!”

Mẹ Bì Bì nhìn Hạ Lan Huệ, không giấu được niềm vui và sự yêu quý toát ra trong ánh mắt. Hạ Lan Huệ cười nhẹ, như ngầm thừa nhận.

“Bì Bì, con đi theo mẹ, mẹ có chuyện muốn nói với con.”

“Dạ, để con tiễn mẹ... Hạ Lan, anh mau đi dọn nhà đi, ngồi vờ ngổn ngang đây đấy đấy!” Bì Bì kéo tay mẹ, bước nhanh ra ngoài cửa, Hạ Lan Huệ không hề ngăn cản, vẫy tay chào, nói: “Mẹ, mẹ đi thông thả.”

Hai mẹ con ngoặt qua góc đường, mẹ Bì Bì chợt đứng lại: “Bì Bì, mẹ tới tìm con là có chuyện khác. Có người muốn gặp con.”

“Gặp con? Ai vậy?”

“Một anh chàng rất được, mẹ không biết cậu ta, cậu ta nói quen con, có một chuyện quan trọng muốn nói với con.”

“Sao mẹ không dẫn anh ta đến đây?”

“Cậu ta muốn tự nói với con.” Mẹ Bì Bì nhỏ giọng đáp. Một chàng trai trẻ bước ra từ sau một thân cây. Dáng người cao dong dỏng, mặc một chiếc trenchcoat đen tuyền, làm tôn lên đôi chân dài, gương mặt nhỏ nhắn, da trắng trẻo cao, với một đôi mắt sáng đầy trí tuệ, bề ngoài không quá hai mươi, mỗi cử chỉ đều toát lên vẻ lịch lãm sang trọng, trên thắt lưng có đeo một cây clarinet dài. Bì Bì đã từng gặp anh ta, anh ta chính là Quan Hật.

Mẹ Bì Bì hiểu ý lảng lẽ lên xe về. Chàng trai mặc đồ đen hướng về phía rừng cây mà đi, ra hiệu bảo Bì Bì đi theo. Hai người đi mãi vào tận sâu trong rừng mới dừng lại. Chàng trai quay lại, lẳng lặng nhìn cô, như thể đang xác minh thân phận, rồi đột ngột quỳ xuống, cúi đầu chào: “Hữu tề ti – Quan Hật cầu xin lời chúc phúc của phu nhân.”

Bì Bì chạm nhẹ tay lên đầu anh ta một cái.

“Cám ơn.” Anh ta đứng dậy, nhìn cô, nói: “Phu nhân vẫn tốt chứ?”

Bì Bì trong lòng đầy hoài nghi: “Anh... Sao anh biết tôi là phu nhân?”

“Trên người phu nhân có mùi hương của điện hạ.”

“...Điện hạ?”

“Vương thất xưa nay chưa bao giờ tùy tiện hạ hương, trong thế giới của hồ tộc chúng tôi, hạ hương đồng nghĩa với sắc phong, người chính là chính thể của điện hạ, Vương phi Hồ tộc.”

Ok, tuy chưa xuyên không đến cổ đại, nhưng cũng đã từng xem phim về cung đình, Bì Bì nghĩ bụng, ừ, thế này thật tốt, địa vị xã hội của cô đã được nâng lên một tầm cao mới. Bì Bì hỏi lại anh ta: “Anh đến tìm tôi, vì muốn xin gặp Hạ Lan Huệ?”

Mặc dù các bộ tộc trong tộc Hồ phân tán khắp nơi, nhưng vấn đề thứ bậc trong tộc vô cùng nghiêm ngặt, Hạ Lan Huệ không phải hạng người mà ai muốn gặp cũng có thể gặp, muốn nói chuyện là có thể nói chuyện được. Muốn gặp gỡ tiếp xúc với anh ta cần phải thông qua sứ giả, hoặc phải được người khác giới thiệu.

“Thưa phu nhân, Tề ti đại nhân... cũng chính là Hạ Lan tiên sinh... vốn bề quan tu luyện ở phố Súc Long, có Thiên Hoa làm bạn bên cạnh. Nhưng một tháng trước, Thiên Hoa đột nhiên mất tích, Tề ti đại nhân cũng xuất quan và bỏ đi. Mọi người đều không biết đã xảy ra chuyện gì. Thanh Tang nhận được tin báo, cho rằng có kẻ muốn chia rẽ quan hệ giữa Thiên tinh tộc và Côn lăng tộc, bèn phái người đến báo cho tôi nhất định phải tìm ra Thiên Hoa, hỏi rõ ràng mọi chuyện, giải thích các hiểu lầm.”

“Thiên tinh tộc ư?”

“Cũng chính là một mạch của hoàng thất tộc Hồ.”

Bì Bì bức bối: “Vậy sao anh không tự đến gặp Hạ Lan hỏi cho rõ nguyên nhân?”

“Tề ti đại nhân từ chối gặp tôi. Thật ra chuyện hai thủ lĩnh của Thiên tinh tộc và Sa lan tộc cùng đi với nhau... ở chỗ chúng tôi, điều đó cũng hiếm gặp giống như chuyện hoàng đế của các cô xưng huynh gọi đệ thân mật với kẻ tạo phản vậy. Nên chúng tôi nghi ngờ Tề ti đại nhân bị Kim Dịch kiểm chế.”

“Nếu Thanh Tang đã có lòng lo lắng, thế vì sao không tự đến hỏi anh ta?”

“Luật Hồ tộc quy định: tã, hữu Tề ti và thủ lĩnh Côn lăng tộc suốt đời không được gặp nhau, người vi phạm phải tự thiêu. Có chuyện gì cũng chỉ được trao đổi thông qua sứ giả.”

“Vì thế anh muốn biết Thiên Hoa đang ở đâu?”

Quan Hật gật gù đầu: “Đích thực tôi đang truy tìm tung tích của Thiên Hoa, nhưng tôi đến gặp phu nhân, là vì một chuyện khác.”

“Xin cứ nói.”

“Tôi phụng lệnh Thanh Tang, đặc biệt đến đây để lấy lại vật được cất giữ của Thiên tinh tộc, phu nhân chắc chắn biết tôi đang ám chỉ vật gì.”

Mắt Bì Bì sáng lên: “Sao tôi có thể tin anh là Tề ti kẻ nhiệm được?”

“Trước khi Hạ Lan đại nhân đi Bắc Cực, chắc chắn đã nói cho cô biết mật mã, tôi biết mười số trước của mật mã đó.” Nói đoạn, anh ta bước đến nói nhỏ vào tai Bì Bì một dãy số, không sai một số nào.

Bì Bì im lặng lắng nghe, ngẫm nghĩ rồi gật đầu: “Không sai. Mật mã còn lại anh muốn biết bây giờ?”

“Đúng vậy. Món đồ đó liên quan đến vận mệnh của tộc Hồ, tôi muốn lấy được nó càng nhanh càng tốt, đem về phò Súc Long giao cho Thanh tang.”

Bi Bi âm thầm tính toán, chuyện của tộc Hồ cứ chiếu theo quy tắc của tộc Hồ mà làm, điều kiện để giao ra mật mã trước kia Hạ Lan cũng đã dặn dò rồi, mười số mật mã mà Quan Hạt nói, trình tự rất chính xác, thủ tục xem như hợp lệ, cô không có lý do gì không giao. Vì thế, cô bèn ghé tai anh ta, nói ra đây mật mã, chỉ đọc qua một lần, Quan Hạt đã gật đầu tỏ ý đã nhớ rõ.

“Trí nhớ của anh tốt thật.”

“Cảm ơn phu nhân đã khen ngợi.” Anh ta cười nhạt: “Ngoài ra, người còn phải đưa cho tôi một chiếc chìa khóa nữa. Nếu không thì cho dù tôi có biết rõ mật mã kết sắt thì cũng không mở được.”

“Chìa khóa đang ở trong tay Hạ Lan Huệ.”

Quan Hạt liền biến sắc: “Phu nhân, trước khi Tề ti đại nhân ra đi, hẳn đã căn dặn cô, chiếc chìa khóa và mật mã phải được giao cho Tề ti kế nhiệm?”

“Nhưng Tề ti đại nhân đã quay trở lại rồi! Vui ghê, anh ta đòi tôi có thể không đưa sao?”

“Thế nhưng...”

Có lẽ, anh ta cảm thấy giải thích với Bi Bi sẽ rất phức tạp, Quan Hạt mở miệng định nói rồi lại thôi. “Có cách nào có thể lấy lại chìa khóa đó được không?”

Bi Bi ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng lại âm thầm dậy sóng. Xem chừng tình hình chính trị trong tộc hồ đã có chuyển biến gì đó rất lớn. Thanh Tang nhiếp chính, Hồ Đế lại trốn đi, Tề ti mới nhận chức hiển nhiên sẽ đứng về phía Thanh Tang, cô nên tin tưởng một bên, nhưng nên giúp đỡ bên nào đây?”

Xét về tình hay về lý, Bi Bi đều phải nên giương cao lá cờ ủng hộ Hạ Lan Huệ. Nhưng tính tình của Hạ Lan Huệ sau khi trở về đã thay đổi rất nhiều, đối xử với cô rất thô bạo, cô nghi ngờ, liệu đó có phải Hạ Lan Huệ thật sự hay không. Nếu chiếu theo lời dặn của Hạ Lan ngày trước, tin tưởng Quan Hạt là không sai. Nhưng trong tình huống mọi chuyện đều mập mờ không rõ ràng, vẫn khăng khăng giữ vững nguyên tắc liệu có sai không? Nếu sai cũng không thể trách cô được! Nhưng ngộ nhỡ mục đích của Quan Hạt là hồng đánh cấp bí mật để bắt tay với Thanh Tang lật đổ Hạ Lan thì sao? Nếu vậy, Bi Bi tuyệt đối không để cho anh ta được toại nguyện!

Bi Bi càng nghĩ càng rối, bắt đầu cảm thấy hối hận vì đã giao mật mã cho anh ta quá dễ dàng... đang bối rối trong dạ, thì phía sau vang lên tiếng bước chân. Chưa kịp quay lại nhìn, thì “Vèo” một tiếng, một luồng kinh phong bất ngờ ập về phía Quan Hạt, Quan Hạt rút kèn đồng bên thắt lưng ra, trở vay đỡ lấy, người vút lên mấy trượng phóng về phía kẻ vừa tập kích.

“Keng!” Một tiếng, Kèn đồng của Quan Hạt đánh trúng chiếc nỏ sắt trong tay Kim Định, những tia lửa từ cuộc va chạm tóe ra xung quanh khiến hai người đều phải lùi một bước, Kim Định quát lên: “Bi Bi, chỗ này không phải chỗ để cô ở đó ngăn người, mau quay trở về đi!”

Bi Bi liền quay đầu bỏ chạy, Quan Hạt và Kim Định chém giết ngay phía sau. Cô vừa chạy được mười bước, trên trời đột nhiên tối sầm, một bầy chim đen bỏ nhào xuống người cô. Bi Bi đưa hai tay ôm lấy đầu núp vào dưới tán cây, thì nghe một trận “vèo, vèo, vèo” vang lên, một loạt tên ghim ngay dưới chân cô. Lá cây kêu lên rào rạt, hình như có ai đó đang đi giữa tán rừng. Những mũi tên không ngừng bay về phía cô, một mũi ghim ngay sát cánh tay cô, phụt ra một ngọn lửa xanh lam. . .

Vô minh chi hỏa tiễn của Hoạn linh sư! Bi Bi tái mặt, liền tăng tốc độ chạy, bất chợt đâm đầu vào một người, cô không kịp kim được hét lên một tiếng. Một cánh tay mạnh mẽ giữ cô lại.

“Hạ Lan!”

Bi Bi như gặp được cứu tinh, liền bắt chặt tất cả leo lên lưng ôm lấy cổ anh, rút đầu trên lưng anh.

“Ngày thường gặp tôi chẳng nói được câu gì hay ho, đến lúc quan trọng mới biết nhảy lên người chồng, Bi Bi em cũng không ngoan lắm nhì!” Ai đó vô cùng tức giận.

Bi Bi không để ý đến anh, chỉ lo ôm chặt anh: “Mấy con chim đó có ăn thịt em không?”

“Đừng lo, bọn chúng chỉ ăn những người có IQ hơn 100, em thì không cao như vậy! Dù chúng có hứng thú với em thì cũng không ăn sạch đâu, tối đa chỉ ăn hai con mắt của em thôi...”

“Hả, a.a...”

Hạ Lan Huệ bất thành linh ôm cô, chẳng không nhảy lên một cái, đến mười trượng, liền tung Bi Bi lên trời, động tác giống như người ta nhảy lên ném bóng vào rổ vậy.

“Á!!!!”

Cơ thể Bi Bi bay ra ngoài, đàn chim nghe tiếng liền đuổi theo. Trên không trung Bi Bi lập tức bật khóc, Hạ Lan Huệ, té ra anh ném tôi làm thức ăn cho chim sao! Cô vội vàng nhắm chặt hai mắt, sợ đàn chim sẽ ăn hai con mắt cô như lời Hạ Lan đã nói, cơ thể bay đến đỉnh đường parapol thì đột ngột rơi xuống. Mắt thấy mình sắp rớt xuống đất, thì bỗng được một vòng tay ai đó tiếp được. Bi Bi liền định thần nhìn kỹ, người đó là Phương Tôn Mĩ. Cô chưa

kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra, Phương Tôn Mi đã ném cô đi tiếp, phút chốc, Bì Bì lại lảng không lần nữa. Đàn chim lại tiếp tục đuổi theo, nhưng lúc này không phải hướng về cô. Lúc người cô sắp va vào một gốc cây thụ, thì bất ngờ trong tán lá có một người thò đầu ra, đưa tay tiếp lấy cô một cách vững vàng, nhưng người đó chính là Kim Dịch. Bì Bì sợ đến nỗi tim cũng ngừng đập, cô la lên với Kim Dịch: “Mau thả tôi xuống đi!” Kim Dịch cười ha ha hai tiếng, ôm cô nhảy từ trên cây xuống, từ từ đặt cô đứng xuống đất: “Cô về phòng trước đi. Chúng tôi còn phải đuổi chim nữa.”

Bì Bì ngó nghiêng: “Chúng không đuổi theo tôi nữa chứ?”

“Hạ Lan đã dụ bọn chúng đi rồi.”

“Thế Hạ Lan, anh ấy... có an toàn không?”

“Không biết anh ta có an toàn không, chỉ biết là tôi đói bụng rồi.”

Bì Bì cúi xuống nhìn chiếc nhẫn trên tay, nó đã chuyển sang màu đỏ, liền lập tức như gặp ma, vội vàng co giò bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Yêu Em 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Cổng chính khép hờ, Bì Bì cầm đầu chạy về phía đó, định chạy vào trong thì đằng sau có người kêu “Xin lỗi...”, cô bèn dừng lại, quay người. Người vừa kêu là một cô gái xinh đẹp, trông hệt như một bức tranh được vẽ bằng lối vẽ tỉ mỉ, tuổi chừng hai mươi, vóc người mảnh khảnh, da trắng như bạch ngọc, mắt như mắt phượng, đang chạy theo sau cô. Điều kì lạ là, cô ta có bề ngoài rất cổ điển, lại mặc trang phục theo kiểu quân đội, áo may ô, quần lính, giày Martin, lưng đeo một chiếc balo quân sự rất nặng, cùng với một bình ghi đông nước to, tư thế như người đang chuẩn bị ra tiền tuyến.

“Hello! Xin cho hỏi, Hạ Lan Huệ sống ở đây phải không?”

Cô gái ngẩng đầu, nở nụ cười dí dỏm với Bì Bì, đôi mắt híp lại như lá liễu, chun mũi một cái, cử chỉ rất là đáng yêu. Bì Bì không kiềm được cũng phải mỉm cười đáp lại. Cảm giác tựa như đã gặp cô ta ở đâu rồi, cổ lục lọi trí nhớ nhưng chẳng có kết quả, bèn gật đầu đáp: “Đúng rồi.”

“Cảm ơn cô!” Cô gái đẩy cửa, nhanh nhẹn bước vào trong, liền bị Bì Bì kéo lại: “Đội đã, sao cô lại biết Hạ Lan Huệ đang ở đây?”

Cô gái quay người, nhìn cô như có ý đánh giá, chừng như cô ta cảm thấy cô hơi nhiều chuyện nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích: “Là anh ấy đưa địa chỉ cho tôi! Số 56 phố Nhân Đình, phải không?”

Bì Bì không nhớ Hạ Lan có thói quen chủ động đưa địa chỉ nhà cho nữ sinh từ bao giờ, thấy hơi mơ hồ: “Hai người... là bà con à?”

Cô vừa gái định trả lời thì ngay lúc đó, Hạ Lan Huệ, Kim Dịch và mấy người nữa sau khi đuổi hết lũ chim đi liền lần lượt trở về. Cô ta liền mừng rỡ chạy đến, vừa chạy vừa kêu to: “Anh rồ! Anh rồ!”

Bì Bì nhìn cô ta nhào tới chỗ Hạ Lan Huệ, trong lòng đầy nghi vấn. Đến nơi, cô ta còn khoa trương ôm anh một cái thật mạnh. Hạ Lan Huệ hơi xấu hổ đẩy cô ta ra: “Thiên Nhị?”

“Sao anh rồ lại ở lại trên núi? Đề em đi tìm muốn chết!” Thiên Nhị buông lời trách móc.

Trong đầu Bì Bì nổ âm một tiếng, liền nhớ ra tại sao lại thấy cô ta trông quen quen, là vì cô ta rất giống Thiên Hoa. Nhưng tóc Thiên Hoa màu đỏ, lại lạnh lùng kiêu ngạo, không giống với cô gái này, phóng khoáng lại hoạt bát, chỉ trong một thời gian ngắn cô không thể nào liên hệ hai người ấy với nhau.

Ánh mắt Kim Dịch, Tôn Mi và Tân Lai hết nhìn Hạ Lan rồi lại nhìn Bì Bì. Thính giác của tộc Hồ vốn rất nhạy cảm, dĩ nhiên họ biết đám cháy vừa rồi là hậu quả từ trận cãi nhau của hai người. Với tính khí của Bì Bì, e rằng giữa hai người đó lại sắp có một vở kịch hay.

Nhận ra Bì Bì đứng gần đó, từ đầu đến giờ vẫn một mực im lặng, Hạ Lan Huệ bèn đi đến chỗ cô: “Bì Bì, đây là Thiên Nhị, em gái Thiên Hoa, cô ấy sẽ ở lại với chúng ta vài ngày.”

Thái độ của anh như là đang hỏi ý kiến của cô, hơn thế còn dùng từ “chúng ta”, tỏ rõ chỗ đứng của Bì Bì trong lòng Hạ Lan Huệ không thấp. Đôi mắt phượng của Thiên Nhị lập tức sáng lên, chiếu sang, nhìn họ đầy ngờ vực. Mấy người đứng xung quanh xem nào nhiệt ra sức đoán xem Hạ Lan sẽ giới thiệu Bì Bì với Thiên Nhị như thế nào, ai ngờ Hạ Lan chẳng nói gì, chuyển đề tài sang hướng khác: “Mọi người đều đói rồi, ăn cơm thôi.”

Mọi người cùng nhau đi đến nhà ăn, Thiên Nhị chen vào giữa Hạ Lan Huệ và Bì Bì, vừa ôm vừa kéo tay anh, vừa không ngừng luyên luyên đủ thứ chuyện, coi Bì Bì như không khí. Bì Bì càng lúc càng tức: Thiên Nhị vừa gặp đã gọi Hạ Lan là “Anh rồ”, vậy Thiên Hoa chính là vợ của Hạ Lan rồi. Còn Hạ Lan chẳng hề giới thiệu Bì Bì là ai, hiển nhiên sợ Thiên Nhị đề bụng. Nghĩ đến đây thì tâm can cô như lửa đốt, Hạ Lan Huệ anh đồng ý cưới Thiên Hoa tôi không có ý kiến, các người cứ ở Phần Lan, ở Bắc Cực mà vui vẻ với nhau, đừng đến thành phố C này trêu chọc tôi! Đây không phải thời đại hai gái thờ một chồng, tôi không muốn diễn mấy trò cung đấu ở phố Nhân Đình này đâu! Cô nổi giận hăm hăm bước đi, đột nhiên đứng lại lạnh lùng kêu:

“Hạ Lan, anh lại đây, có chuyện muốn hỏi anh.”

Hạ Lan Huệ phát tay với mọi người: “Mọi người đi trước đi, tôi sẽ đến ngay.” Nói đoạn đi theo Bì Bì vào căn phòng bên cạnh.

Đó là thư phòng của Hạ Lan Huệ, cũng là căn phòng duy nhất ở chính phòng không bị cháy. Bì Bì bước vào trong đóng cửa lại, kéo vali hành lý của Hạ Lan Huệ trong tủ ra, giữ mạnh một cái, “xào xào” tất cả quần áo bên trong đều rơi xuống thảm.

Hạ Lan Huệ bình tĩnh nhìn cô: “Em muốn làm gì?”

Bì Bì lấy một cây kéo lớn, cầm một chiếc quần trong của Hạ Lan Huệ lên, chiếc quần liền bị cắt thành nhiều mảnh, lá tả rơi xuống.

“Giận à?”

“Hạ Lan Huệ, những chuyện anh làm ở tộc Hồ tôi không quan tâm, dù anh có cưới Thiên Hoa cũng chẳng liên quan đến tôi.” Cô cao giọng: “Nhưng thành phố C là địa bàn của tôi, ở đây hai chúng ta là vợ chồng được pháp luật công nhận...”

“Vậy em muốn tôi thế nào?”

“Đến phòng ăn, anh phải giới thiệu chính xác về tôi với Thiên Nhị.”

“Uhm hừm!”

“Uhm hừm là ý gì?”

Hạ Lan Huệ không trả lời, đưa mắt nhìn trời, không thèm đếm xỉa đến cô. Bì Bì cầm cây kéo lớn đi đến trước mặt anh, “cách” – cắt vào không khí một cái: “Nếu anh giới thiệu sai, thứ bị cắt lần tới không phải quần của anh đâu!”

Bì Bì máu nóng dồn lên mặt. Khoảng khắc tươi đẹp lúc gặp lại Hạ Lan ở trên tàu vụt biến mất không chút dấu vết. Những phút giây ngọt ngào trước đó cũng đều bị những nghi ngờ hiện tại xâm chiếm. Nếu mục đích đến thành phố C của Hạ Lan là vì dây mật mã, thì anh hoàn toàn có thể nói dối cô. Với trí tuệ của anh, Bì Bì chắc chắn sẽ mắc bẫy. Nhưng anh lại không hề lừa gạt, mà cứ phải đảo lộn tất cả mọi thứ lên, khiến cho chúng trở nên chẳng trắng chẳng đen, khó bề phân biệt. Còn có mấy lần từng bức bách Bì Bì đến đường cùng rồi sau đó lại cứu cô trở về. Trong đầu anh rốt cuộc là đang tính toán điều gì?

Bì Bì thà rằng không gặp lại anh còn hơn gặp được Hạ Lan của hiện tại. Cô tình nguyện hằng ngày ngồi trong sân viện nhớ về anh, dù là tưởng tượng cũng còn tốt hơn những giây vò kiểu này. Suy nghĩ đó khiến cảm xúc của cô mỗi lúc một trở nên tiêu cực, nhịp tim bất chợt tăng nhanh, hơi thở bắt đầu nặng nề, bộ dạng trông như đang bốc cháy.

“Trước tiên chưa bàn đến việc tôi nên giới thiệu em như thế nào.” Hạ Lan Huệ nói: “mà là nên cho tôi biết em đã nói gì với Quan Hật?”

“Anh ta hỏi tôi mật mã, tôi đã nói cho anh ta biết.”

Hạ Lan Huệ hơi khựng lại, tưởng mình nghe lầm: “Nói lại xem?”

“Anh ta nói anh ta là Tế ti kế nhiệm, hơn nữa còn nói chính xác mười số mật khẩu, theo như lời anh dặn dò lúc trước, tôi đã nói mật mã cho anh ta.”

Hạ Lan Huệ cố nén cơn giận, lặng đi một lúc mới nói: “Quan Bì Bì, em chưa xin phép tôi, sao có thể tự tiện đem bí mật vô cùng quan trọng của tộc Hồ giao cho người khác để dàng như vậy?”

“Tôi làm đúng theo thủ tục.”

Hạ Lan Huệ im lặng thật lâu, nhắm mắt lại: “Tôi không trách em. Bây giờ em hãy nói mật mã cho tôi biết, coi như lấy công chuộc tội.”

“Bây giờ? Ngay lúc này?”

“Đúng.”

“No.”

“Nói cách khác,” Hạ Lan Huệ cố sức kiên nhẫn, “Em thà tin tưởng một kẻ không quen biết, cũng không bằng lòng tin người chồng đã mấy lần cứu em?”

Bì Bì ngẫm nghĩ, cũng phải, không thể quá tuyệt tình được, Hạ Lan Huệ dù sao cũng đã cứu cô mấy lần, vì vậy cô bèn nói: “Cũng... cũng không phải ý này.”

“Em cảm thấy tôi không phải chồng em?”

“Hơi nghi ngờ.”

“Phải, hay không phải?”

“Tôi cũng không biết...”

“Nếu không biết, vậy em muốn tôi giới thiệu ‘chính xác’ em như thế nào?”

“Thì nói với Thiên Nhị tôi là vợ anh.”

“Nói cách khác là em đang ghen?”

“Không phải ghen!”

“Vậy em cắt đồ tôi làm gì?”

“Tôi... tôi tức giận...”

“Rốt cuộc là em muốn tôi là chồng em? Hay là anh rể của cô ấy?”

“Anh không phải chồng tôi, nhưng anh tuyệt đối không thể là anh rể của cô ta!” Bì Bì hai tay chống hông, cao giọng.

“Bì Bì, làm người phải nói lý lẽ.”

“Có chỗ nào không lý lẽ!” Bì Bì gần đây hay nói năng vụng về, lần này lại càng vụng hơn, cô cảm thấy mình bị Hạ Lan Huệ quay vòng đến choáng váng.

“Hoặc là em thừa nhận tôi là chồng em, thành thật nói mật mã cho tôi biết; hoặc là tôi đi làm anh rể của Thiên Nhị, em tự giải quyết vấn đề đi. Đừng nôn nóng, cứ từ từ mà nghĩ, nghĩ cẩn thận rồi nói cho tôi biết. Tôi đói rồi, đi ăn cơm trước đây.”

“Không được đi, vẫn chưa nói xong!”

“Sa lan tộc ngồi một bàn trong bếp. Nếu tôi không đi, họ có thể muốn ăn thịt người đấy.”

Tề ti đại nhân dứt lời, phóng khoáng rời đi, để Bì Bì ở lại một mình trong phòng. Bì Bì nghĩ nghĩ, dậm mạnh chân một cái, cũng hướng về phía nhà bếp mà đi.

Phòng bếp quay mặt về hướng bắc, trên bàn ăn dài bằng gỗ từ đàn trai một chiếc khăn màu vàng rất sang trọng, ánh nến từ chiếc giá nến bằng đồng lấp lánh. Lúc Bì Bì đến thì Hạ Lan Huệ vừa ngồi vào chỗ. Theo quy tắc của tộc Hồ, Tề ti chưa động đũa, thì không ai được phép ăn. Một bàn người im lặng ngồi, chờ. Bì Bì nhìn xuống chiếc nhẫn trên tay, nó đã chuyển sang màu đỏ tươi đối khát. Hạ Lan nói không sai, trẻ hơn chút nữa, đám người này sẽ đại khai sát giới. Quả nhiên, Phương Tôn Mi đang bắt an cần móng tay, Chung Nghi đang bung khay đồ ăn đứng bên trái Hạ Lan Huệ chuẩn bị phục vụ, trông cân bằng đến mức run cả tay.

Thấy Bì Bì bước vào, Hạ Lan Huệ đột nhiên đứng dậy, dời ghế mình sang nửa thước, để Bì Bì ngồi xuống. Còn anh thì ngồi xuống bên cạnh cô, quan tâm gấp cho cô một miếng đậu hũ. Mọi người thấy anh nhấc đũa, thì cũng lặng lẽ bắt đầu ăn. Chỉ có vẻ mặt của Thiên Nhị là càng lúc càng tái, cuối cùng không kềm chế được nữa mới gọi một tiếng: “Anh rể...”

“Quên chưa giới thiệu với em, đây là Quan Bì Bì, vợ tôi.”

Thiên Nhị sững sốt không kém Bì Bì, cô ta trừng to mắt, ngơ ngác nhìn anh, một lúc sau mới nói: “Vậy chị em là gì?”

“Chị em... là...” Hạ Lan Huệ ngập ngừng một chút: “Là bạn của tôi.”

Thiên Nhị cúi thân đến sắp khóc: “Chị em không nói với em như vậy, chị ấy có Mị Châu anh tặng cho chị ấy, anh rể...”

“Đừng gọi tôi là anh rể, để người khác nghe được hiểu lầm sẽ không hay.”

“Nhưng mà...”

“Ăn cơm đi.”

Tề ti đại nhân muốn dừng câu chuyện, nhưng Thiên Nhị có vẻ không hợp tác, cô ta đặt đũa xuống, lớn giọng hỏi: “Vậy chị của em đâu? Sao không thấy? Có khi nào anh vì cô ta mà giết chị tôi rồi?”

Hạ Lan Huệ đành mặt lại, anh không trả lời, tiếp tục ăn cơm.

“Hỗn xược.” Kim Định quát lên, “Chị cô không dạy cô phép tắc cơ bản sao? Nói chuyện với Tề ti đại nhân như thế nào?”

“Sa Lan tiện tộc, có tư cách gì mà đòi dạy dỗ tôi chứ?” Thiên Nhị tức giận đến mặt mũi trắng bệch, dậm chân đứng dậy. “Tôi là hộ pháp của Côn Lăng tộc, trêu chọc tôi coi chừng tôi diệt anh đấy!”

“Cạch!” Chung Nghi đặt khay đồ ăn xuống, dồn bát đũa của Thiên Nhị sang một bên, hung dữ nhìn cô ta: “Tề ti đại nhân đang dùng bữa, xin đừng làm ô

uế khẩu vị của ngài.”

Thiên Nhị cười nhạt: “Đây là địa bàn của Sa Lan tộc các người sao? Không cho tôi ăn cơm à?”

“Xin đừng vũ nhục thủ lĩnh chúng tôi.” Chung Nghi không mấy may mắn nhường, chưa nói hết câu đã bị Thiên Nhị tát một cái.

“Từ bao giờ băng nô có tư cách nói chuyện với ta?”

Chung Nghi không hề khách khí đẩy Thiên Nhị ra, Thiên Nhị đẩy mạnh cô đến bên tường, Chung Nghi suýt nữa đã té xuống, may được Bì Bì đỡ lấy.

“Thiên Nhị.” Bì Bì đứng lên: “Ăn cơm trước, có chuyện gì ăn xong rồi hẵng nói, được không?”

“Sao nào?” Thiên Nhị bước đến trước Bì Bì, nhìn cô đầy khiêu khích. “Tề ti đại nhân chưa lên tiếng, cô tưởng mình là phù chính à?”

Bàn ăn lập tức trở nên im lặng, tựa như chưa có chuyện gì xảy ra. Hạ Lan Huệ vẫn bình thản mà ăn, Bì Bì thỉnh thoảng lại nhìn anh, phát hiện ra ngoại trừ thức ăn càng lúc càng vui, dáng vẻ ăn cơm của Tề ti đại nhân không có một chút thay đổi, vẫn nhai kỹ nuốt chậm, thông thả, như dù trời có sập cũng không hề ảnh hưởng đến tâm tình ăn uống của anh vậy. Những người đang ngồi, mặc dù đồ ăn trước mặt mỗi người đều không giống nhau nhưng họ đều ăn một cách trật tự quy củ, như trước mặt là máy quay phim, đang lên sóng trực tiếp. Hạ Lan Huệ không nói chuyện, ai cũng không nói không rằng, Bì Bì cảm thấy rất bí bách, muốn bông đùa một câu cho thay đổi không khí, nhưng nhìn Hạ Lan Huệ sắc mặt không chút thay đổi, thì thấy rất mất mặt, đành dừng lại.

Ăn được chừng mười phút, thấy Chung Nghi vẫn đứng, liên tục gấp thức ăn cho đám đàn ông trên bàn, Bì Bì liền kéo một chiếc ghế trống đến bên cạnh, khẽ gọi: “Chung Nghi, lại đây ngồi, cô cũng ăn đi chứ.”

“Mọi người cứ ăn trước đi, ăn xong rồi tôi ăn.” Chung Nghi liên tục xua tay.

“Như thế sao được chứ, bữa cơm này là cô nấu, cô bỏ bao công sức, sao lại là người ăn cuối cùng được?” Bì Bì nghĩ bụng, mấy gã đàn ông này mặc dù ăn chậm nhưng tộc hồ vốn rất quý trọng thực phẩm, sẽ tuyệt đối không thừa lại chút gì đâu. Nếu Chung Nghi không cùng ăn bây giờ thì ngay cả một cọng rau cũng chẳng có mà ăn.

“Ừ... không sao. Tôi chưa đói.”

Rõ ràng mới bốn giờ sáng cô ấy đã dậy nấu cơm, lúc xảy ra vụ cháy, cô ấy cũng “bạc nữ nhi chẳng thua kém đáng tu mi”, nào là bê đồ cô, khiêng vật dụng, Bì Bì chắc rằng Chung Nghi còn đói hơn cả mình.

“Tề ti đại nhân.” Bì Bì huých tay Hạ Lan Huệ: “Thời đại hiện nay nam nữ đều bình đẳng. Tộc Hồ chúng ta cũng phải theo kịp thời đại, quy tắc lập ra có thể sửa. Có đạo lý nào bắt một nữ sinh phục vụ một đám đàn ông ăn cơm đâu. Từ nay, mọi người thay phiên nấu cơm, mỗi người trực một ngày, ngày mai sẽ đến lượt tôi, ngày mốt là Kim Dịch, ngày kia là Phương Tôn Mi...”

Hạ Lan Huệ hoàn toàn không đếm xỉa đến những lời cô nói: “Là quy tắc gì vẫn là quy tắc đó, đừng xen vào việc người khác.”

Bì Bì nghe xong sắc mặt một cái, căn cứ vào biến cố vừa phát sinh vừa nảy thì lý lẽ của cô hẳn phải chiếm ưu thế hơn, nhưng giọng càng ngày càng nhỏ dần: “Chỉ là một lời đề nghị thôi mà.”

Khó lắm mới dành được “danh phận” vợ cả, chưa gì đã làm người ta mất mặt thì thật không hay. Bữa cơm đã kết thúc trong bầu không khí vô cùng ngọt ngào đó. Bì Bì nghĩ, cả đời này cô không bao giờ muốn đặt chân vào một phòng ăn như thế nữa.

Ăn xong dĩ nhiên phải đi bộ cho tiêu cơm, Hạ Lan Huệ bỗng nhiên đề xuất ra đình núi sau viện đi dạo, kêu Bì Bì đi với anh. Hai người tiến về cửa sau, men theo bậc cấp mà đi, Hạ Lan Huệ nói: “Bì Bì, bữa cơm hôm nay em ăn ngon miệng không?”

“Rất ngon.”

“Tôi đã giải quyết phiền muộn của em theo như ý nguyện của em rồi đúng không?”

“Cảm ơn anh.”

“Vì vậy, tôi đã đắc tội với Thiên Nhị. Tôi thì không sợ làm mất lòng cô ấy, nhưng tính khí cô bé đó rất nóng nảy cương liệt, rất ư phiền phức.”

“Không phải đồ lỗi chuyện này lên đầu tôi chứ?”

Đi một hồi đã đến miệng giếng. Bì Bì quay lại nhìn sáu chữ to được quét bằng sơn vàng trên mái nhà, sau bao năm đã bị gió mưa bào mòn, chỉ còn lại những đường nét mờ hồ nhạt, ký ức về nó lại càng sắc nét và trĩu nặng thêm. Nhất thời, muốn vịn cảm xúc ứa vào tim.

“Anh còn nhớ cái giếng này không?” Cô nhẹ nhàng hỏi.

Hạ Lan Huệ lắc đầu.

“Trước đây, anh thường hay tắm trăng ở dưới này.”

“Thật không?”

“Lần đầu tiên em đến nhà anh, anh đã đẩy em xuống dưới, làm em lúc ấy sợ hết cả hồn.”

“Thật thế ư?”

“Sau này có lần anh bị thương, cũng nằm ở đây, em đã chăm sóc cho anh.”

“Uhm”

“Một chút cũng không nhớ?”

Anh lắc đầu, quay lại đề tài cũ: “Bi Bi, bây giờ có thể nói cho tôi biết mật mã đó được chưa?”

Mật mã. Lại là mật mã. Lẽ nào anh quay về đây chỉ vì mật mã thôi sao.

Bi Bi quả quyết lắc đầu: “Không thể.”

“Quan Hạt đã biết được mật mã, chỉ còn thiếu chìa khóa, chắc chắn hẳn ta sẽ quay lại, nơi này đã không còn an toàn nữa. Nếu bây giờ em không chịu cho tôi biết, để tôi nhanh chóng lấy món đồ ấy ra, hậu quả sẽ không lường được.”

“Không cách nào nói cho anh được, em nhất định phải làm đúng theo nguyên tắc. Em không thể tìm ra cách chứng minh anh chính là Hạ Lan Huệ thật sự.”

“Nói đi nói lại, em vẫn không chịu tin tôi?”

“Đúng.”

“Em muốn tôi phải làm thế nào để chứng minh tôi là chính mình được chứ?”

“Em cũng không biết.” Bi Bi nhìn anh: “Anh có rất nhiều chỗ giống Hạ Lan Huệ, nhưng cũng có rất nhiều chỗ đã thay đổi, trực giác của tôi mách bảo...”

“Buồn cười, trực giác?” Anh lạnh lùng hừ một tiếng.

“Trực giác của tôi mách bảo anh không phải Hạ Lan Huệ.” Bi Bi thẳng thắn nói. “Tôi thà giao mật mã cho Quan Hạt chứ không thể giao cho anh.”

“Nếu em không nói cho tôi biết, tôi sẽ đẩy em xuống giếng đấy.”

“Vậy chẳng phải càng chứng tỏ anh không phải Hạ Lan Huệ hay sao?”

Bi Bi cho rằng anh đang đùa, nào biết Hạ Lan Huệ đây thật. Bi Bi lão đảo lùi một bước, tay giơ ra nhưng chụp vào khoảng không, người ngã nhào xuống giếng, vừa hay rơi đúng trên chiếc sập.

“Hạ Lan Huệ! Anh thật đê tiện, bi ồ!” Cô gân cổ hét lên từ dưới đáy giếng: “Mau đưa tôi lên.”

Trên trời, một tờ giấy nhẹ nhàng rơi xuống, tiếp đó là một chiếc bút bi. Hạ Lan Huệ thò đầu vào miệng giếng nói: “Hãy viết mật mã ra rồi ném lên đây, bằng không em cứ ở dưới đó đi.”

“Đồ vô si!!! Hạ Lan Huệ, rốt cuộc anh là ai hả?”

“Nhớ kỹ, dưới giếng không có nước đâu. Mau mau viết đi, nếu không dù không đói chết thì cũng khát chết đấy.” Anh thản nhiên nói: “Thế giới có thể không có tình yêu, nhưng tuyệt đối không thể không có nước. Em hiểu chứ!”

Vừa dứt lời, anh ta không còn thấy tăm hơi đâu nữa. Bi Bi nghe thấy tiếng bước chân anh đang đi xa dần, trong lòng bắt đầu mất bình tĩnh

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Yêu Em 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.